

Diễm Thám

Contents

Diễm Thám	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	57
10. Chương 10	65

Diễm Thám

Giới thiệu

Ai, trong hậu cung này mặc dù xanh vàng rực rỡ, vinh hoa phú quý nhưng bên trong người tranh ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tham>

1. Chương 1

Mở đầu:

Nhật ký bí mật của người canh cửa lâu năm ở hoàng cung

Tháng ba năm Tĩnh Quốc thức ba mươi bốn:

Uẩn thái tử nơm nớp lo sợ 38 năm cuối cùng chờ đến một ngày này, như nguyện ngồi lên ngôi lớn, cải niên hiệu thành “An Thế” .

Lão nô phải nhớ kỹ niên hiệu này, vì dù sao nhiều năm chưa đổi ngôi rồi, ngộ nhờ tính sai, thì Uẩn thái tử đã chờ đợi lâu như vậy nhất định sẽ không vui. . . . Không, không phải Uẩn Thái tử, là uẩn hoàng.

Nhưng lão hoàng thượng, sao ngài lại đi như thế? Con rể mà ngài bảo lão nô nuôi cho ngài còn chưa lớn đấy. . . .

Tháng bảy năm An Thế thứ ba:

Lão hoàng thượng, gần gũi chưa tới ba năm, trong cung đã loạn vô cùng, nếu lão nô nói là trong dự đoán, thì ngài có trách lão nô không?

Thái tử sống uất ức 38 năm, bỗng chốc một buổi sáng lên ngôi, dù vứt bỏ cựa thần, trừ phe đối lập là không thể tránh được, nhưng lão nô trông mong Uẩn hoàng đừng tiếp tục như vậy tin chịu Lý hậu và gia tộc Lý Thị nữa, dời mắt các triều đại xưa nay, ai để mặc cho hậu cung tham gia vào chính sự, ngoại thích độc quyền thì kết cục duy nhất chính là quốc gia loạn lạc, Uẩn hoàng ngàn vạn lần không thể sơ sẩy. . . .

Tháng mười hai năm An Thế thứ năm:

Trời xanh. . . . Chân khí của hoàng triều Nam Cung nước Hoa Tuất ta đã hết sao? Lão hoàng thượng ngài mới đi chưa tới năm năm mà. . . .

Chư vương trong cung, tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Ngàn vạn lần đừng bị kẻ gian khích bác, làm ra những việc nội đấu đáng tiếc khiến người thân đau kẻ thù mừng, khiến hoàng triều Nam Cung từng qua hai trăm năm huy hoàng của chúng ta rơi xuống trong tay gian tộc Lý thị. . . . Chư vương ngoài cung, gian tộc Lý thị lập mưu kế ác độc, thủ đoạn càng thêm sắc bén, các ngài ngàn vạn phải bảo toàn mình, đừng quá tin lời đồn, mau hồi cung cứu giúp triều đình, vùi lấp bản thân ở trong nước lửa!

Tháng một năm An Thế thứ bảy:

Lão hoàng thượng, ngài đi tốt, đi thật tốt, tránh khỏi cảm giác khóc không ra nước mắt, đau lòng vô cùng như lão nô khi nhìn cả thành tràn trong gió lửa. . . .

Lão hoàng thượng, hoàng triều Nam Cung rốt cuộc đã mất thế rồi sao? Tám vương gia trong cung bị tộc Lý thị giết hại chết thương hầu như không còn, sáu vương gia bên ngoài cung thì bị giam lỏng, bị độc làm hại, chỉ còn lại thất hoàng tử từ thuở thiếu niên đã không được Uẩn hoàng chào đón, gần như bị bỏ rơi ở ngoài cung, thì mất tích không ai biết, nếu ông trời thật có mắt, xin tha ạch sống cuối cùng của hoàng triều Nam Cung ta, cả đời của đứa trẻ kia và mẹ hắn, cũng đủ nhấp nhô rồi.

Tháng chín năm An Thế thứ chín:

Trời cứu nước Hoa Tuất ta! Trời cứu hoàng triều Nam CƯng ta!

Thất hoàng tử đã bí mật sắp đặt kế hoạch mà không bị ai biết, hơn một tháng trước đã dẫn trọng binh vào cung cứu giúp, ngăn cơn sóng dữ, cuối cùng giữ được đường sống cuối cùng của hoàng triều Nam Cung nước Hoa Tuất ta!

Lão hoàng thượng, ngài ở trên trời, cũng có thể an tâm ngủ ngon giấc dài như lão nô rồi. . . .

Tháng năm năm An Thế thứ mười:

Lão hoàng thượng, song hỉ lâm môn, song hỉ lâm môn nhé!

Sau khi Uẩn hoàng rút kinh nghiệm xương máu đã hạ chiếu trị tội, và phong thất hoàng tử thành thái tử.

Ngoài ra, vì an thiên hạ, ổn định lòng dân, nửa tháng trước Uẩn hoàng đã khôi phục chế độ tú nữ bình dân, trong quá trình chọn tú, lại ngoài ý muốn tìm về tiểu công chúa mười lăm năm trước, bị Tuyệt Phi Vu Thanh Vân lúc ấy còn là thị thiếp của thái tử mang đi cầu thần nhưng do thị nữ chen chúc dòng người không cẩn thận làm rơi xuống sông, sau đó không biết tung tích. Sau khi hoàng thái hậu và các nội thị xác nhận nhiều lần, liền ban cho phong hiệu “Đông Nguyệt”, nghênh đón về cung.

Lão hoàng thượng, mấy ngày trước đây lão nô đi liếc nhìn, tiểu tôn nữ nhi của ngài rất giống Tuyệt phi, một tiểu mỹ nhân tiêu chuẩn !

Tháng hai năm An Thế thứ mười một:

Lão hoàng thượng, Uẩn hoàng cũng đi theo ngài rồi, ngài ở trên trời gặp ngài ấy không?

Sau khi thất hoàng tử lên ngôi, đã cải niên hiệu thành “Định Quốc”. Định Quốc. Định Quốc. . .
. Lão nô chân thành chờ đợi nước Hoa Tuất ta từ nay về sau sẽ quốc gia ổn định nhân dân ổn định, không còn tai họa nữa.

Đúng rồi, lão hoàng thượng, lão nô gần đây không còn khỏe như trước, ngày đại nạn chắc cũng sắp tới rồi, ngài chờ lão nô một lát, lão nô lập tức tới hầu hạ ngài ngay. . . .

Năm Định Quốc thứ hai, đêm khuya giờ Hợi, cung Càn Ninh nước Hoa Tuất.

“Hoàng thượng, tối nay ánh trăng thật đẹp.”

“Ừ.”

“Nô tì hát một điệu dân gian mà nô tì tự biên cho ngài nghe nhé?”

“Người muốn hát thì hát đi.”

Nghe bên tai truyền vào giọng hát của nữ tử, cổ ý dề thấp, lại vẫn ngọt ngào trong rẻo, Nam Cung Yến ngồi ở nơi bí mật, cảm giác mình như đang đi trong mưa phùn ở Giang Nam.

“Hoàng thượng, canh giờ đến.”

Đến cái quý, rõ ràng còn kém nửa canh giờ. Lúc này không biết Trương công công lại thu hồi lộ của phi tử nào, kiên quyết chém thời gian thị tẩm của Cẩn quý phi.

Chỉ tiếc, nàng một mực chờ đợi sự ấm áp yên tĩnh đáy lòng có thể dừng lại thêm một lát, để giữ lại Nam Cung Yến thêm một hồi, nhưng khi ngoài phòng truyền đến giọng nói lạnh lạnh quen thuộc đó, dù đang say đắm trong không khí vùng sông nước thì nàng cũng chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng ở đáy lòng, sau đó quy củ ghi chép chi tiết việc tối nay nghe thấy xuống

Bởi vì giờ khắc này nàng vẹn vẹn là một “Vi quan (quan giường chiếu)” mà chỉ có nữ tử mới có thể làm, chuyên chức nghe lén và ghi chép mỗi tiếng nói cử động lúc hoàng thượng và phi tử hoan ái, chỉ vì tránh cho các phi tử thừa dịp hoàng thượng lâm vào dịu dàng hương mà thổi gió thoáng bên gối hoàng thượng, hoàn toàn cắt đứt và đề phòng hậu cung và ngoại thích lại mê hoặc triều cương lần nữa.

Mặc dù mọi người đều biết hai năm trước thành lập Vi quan xong, chúng Tần phi đã thu lại không ít, cũng có rất ít người biết được thân phận chân thật và diện mạo của các nàng, dù sao một khi thân phận của Vi quan ra ánh sáng, khó bảo toàn những Tần phi muốn lợi dụng sơ hở sẽ không hối lộ bọn họ như các thái giám tổng quản.

Ngoài ra, ai cũng không nói chắc được tương lai có Tần phi nào tâm cơ thâm trầm, hoặc là ở trên giường rỗng nhất thời đầu óc nóng lên, không cẩn thận nói bậy, rồi Vi quan lại thật lòng trình báo khiến họ bị phạt thì thế lực gia tộc chính trị to lớn sau lưng họ có thể lên thu thập Vi quan đó trong cơn thịnh nộ hay không.
. . . .

“Hoàng thượng, giữ hay không?” Sau khi Cẩn quý phi theo chế rời đi, Trương công công không nói hai lời lập tức la hét hỏi.

Không giữ.

“Không giữ.”

Quả nhiên, đáy lòng Nam Cung Yến mới hiện ra hai chữ này, giọng nói không chút do dự của hoàng thượng đã đồng thời vang lên.

Tất nhiên sẽ không giữ, dù sao vào nửa năm trước Lý hoàng hậu qua đời, hoàng thượng hạ chiếu tạm không lập hậu, chỉ do Lan hoàng quý phi tiếp quản lục cung, thì ngôi hậu dù có vẻ không cần lo đến, nhưng phải làm sao lôi kéo công chúa Nam Thanh chân chính nắm giữ quyền sinh sát trong hậu cung, để ỉnh có cơ hội phát lên làm Phụng Hoàng, càng làm cho gia tộc vì vậy thăng chức rất nhanh, nên chúng Tần phi vẫn thỉnh thoảng trình diễn tiết mục hực hực với nhau.

Mặc dù Hạ Lan Cẩn là một trong tứ đại quý phi dưới hoàng phi phi, nhưng Nam Cung Yến không thể không thừa nhận, Cẩn quý phi không hề có tâm kế và dã tâm, thật có thể coi như là một kỳ trân dị thú lớn trong hậu cung.

Vì để cho nàng ấy còn sống sót, khiến hậu cung không khí ngột ngạt còn có chút không khí tinh khiết, nên hoàng thượng kín kẽ, ít nói, không thể khiến nàng ấy có con cháu, cũng hoàn toàn không biểu đạt sự yêu thích dành cho nàng ấy, càng làm hết sức không để nàng ấy cuốn vào trong bất kỳ thị phi nào, hơn nữa bởi vì muốn đền bù nữ nhi công chúa Nam Thanh cách xa hoàng cung mười mấy năm qua mà bỏ lỡ tất cả, cho nên để mặc cho vị kia công chúa kiêu căng kia cầm quyền. Tất cả đều là cách duy nhất hôm nay có thể nghĩ ra để bảo toàn Hạ Lan Cẩn.

Từ nhỏ bị một đám di và dương xuất chúng nổi bật làm bạn lớn lên, lại trải qua huấn luyện mật thám nghiêm khắc, Nam Cung Yến rất dễ dàng có thể nghe ra những tiếng ưm, rên rỉ ở trên giường rồng là thật hay giả, càng biết được sau lưng những lời tâm tình triền miên kia rốt cuộc chứa bao nhiêu thật lòng, cho nên nàng biết, mặc dù hoàng thượng chỉ lật bài của Cẩn quý phi khi huynh trưởng lục thân không nhận của nàng ấy lập công, mà Cẩn quý phi cũng chỉ có vào lúc này mới có thể gặp hoàng thượng, nhưng sợi tơ tình nhàn nhạt giữa họ mà người ngoài không thể nào phát giác cũng thật sự tồn tại.

Dù không có vấn đề con cháu, bản thân Cẩn quý phi cũng tận lực không gây chuyện, không sinh gợn sóng. Nhưng nàng ấy lại là người có bối cảnh gia tộc to lớn ở vương triều Hoa Tuất, hơn nữa thân là một thành viên trong gia tộc Hạ Lan mà tiên hoàng cố ý suy yếu, cho dù nàng ấy đáp thi thể người trong tộc mình để giữ lại một mình huynh trưởng trong triều Hạ Lan Ca Khuyết hiện giữ chức Ngự sử Trung Thừa kiêm đi lại ở Nam thư phòng có kỷ luật rất nghiêm, cẩn thận chặt chẽ, nhưng ở trong lúc chính trị gay gắt âm hiểm thế này thì người không chút tâm cơ như nàng ấy có thể duy trì bao lâu? Gia tộc Hạ Lan đã từng vinh quang một thời nhưng nay lại như nổ mìn hết đà, có thể cho nàng ấy bao nhiêu giúp đỡ?

Ai, trong cung này thật không phải người bình thường có thể ở, nhưng cố tình có nhiều người nhìn không thấu, nghĩ không ra, cứ cố chen vào trong vòng xoáy tối tăm này. . . .

Tối nay Vi quan trực ban vì có chuyện nên mới nhờ nàng giúp đỡ. Sau khi xác nhận công việc của mình hoàn toàn kết thúc, Nam Cung Yến mặc trang phục đen thui của Vi quan vốn định theo lệ thường lẳng lặng rời đi từ nơi bí mật, nhưng nghe được nơi xa có tiếng gió xen lẫn tiếng lục lạc nhẹ nhàng thì khóe miệng không khỏi giương nhẹ lên.

Tên tiểu tử này thật biết tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị bắt rập nàng bày ra nhiều ngày bắt được.

Thân hình lóe lên, Nam Cung Yến từ cung Càn Ninh đi ra, chạy đến chỗ phát ra tiếng chuông, lại phát hiện cách đó không xa có mấy bóng dáng màu tím mảnh khảnh âm thầm đi sát đằng sau cổ kiệu của Cẩn quý phi.

Người của Châu xương à?

Sớm nghe nói từ sau khi mẫu hậu qua đời, công chúa Nam Thanh liền càng thêm được chiều quá sinh kiều, gần đây còn nuôi một đám nữ chó săn, chuyên thay nàng ta vờ vết tình báo trong hậu cung, để ngừa có người cố gắng rung chuyển vị trí chiếc ghế đứng đầu hậu cung, càng bí mật trừng phạt những người dám nói xấu nàng ta, nhưng Nam Cung Yến thật không ngờ nàng ta lại làm lộ liễu như thế, dám cho đám nữ chó săn kia đeo châu ngọc tùm lum, cứ như muốn xứng với cái tên Châu xương vậy.

Ai, đám hào phóng hồng hạnh xuất tường, còn khiến phò mã lão công ở cạnh canh chừng, cha nàng ta rõ ràng cũng biết nàng ta rốt cuộc nuôi mấy trai lơ, làm xằng làm bậy trong hậu cung như thế nào nhưng cũng nhắm một mắt mở một mắt, nàng ta cố tình còn chơi ra một cái “Châu xương”, quả thật là rất muốn được ghi tên trong sách sử mà . . .

Thôi, giờ phút này tội gì so đo với các nàng, chạy là thượng sách!

Khi phát hiện ánh nhìn chăm chú của mình hình như bị người ta phát hiện, mấy tên chó săn Châu xương ở nơi xa đang ngẩng đầu nhìn về phía mình thì Nam Cung Yến quyết định xoay người thật nhanh, tiếp tục đuổi theo tung tích tiếng chuông.

Tránh khỏi tai mắt của mọi người, Nam Cung Yến lặng lẽ tới rừng trúc trong núi phía sau cung Thọ Ninh,

quả thật phát hiện bóng dáng của con mèo Ba Tư màu trắng. Lúc nàng im hơi lặng tiếng đến gần con mèo nhỏ đang liếm cành cây khô, muốn vươn tay níu lấy cổ nó thì đầu ngón tay nàng không đụng trúng con mèo, mà là một cái tay đeo bao tay!

Bỗng chốc rút ra cái roi bên hông chỉ về phía trước, bởi vì trong rừng trúc vốn không nên có người hôm nay chỉ có mình nàng, mà cái tên đang mặc quần áo đen đậm này không chỉ có mục tiêu giống như nàng, hơn nữa cũng kinh ngạc vì sự tồn tại của nàng!

Trong chớp mắt, Nam Cung Yến đã trải qua 20, 30 chiêu với người thần bí kia. Mặc dù con mèo Ba Tư màu trắng đã chạy mất như một làn khói sau khi phát hiện có người xuất hiện, nhưng mà giờ phút này nàng cũng không rảnh trông nom, tất cả ý định đều tập trung chiến đấu với hắn.

Trong lòng Nam Cung Yến biết tên quái khách này có võ công cao hơn mình, nhưng bởi vì hắn một lòng muốn thoát đi, hơn nữa chẳng biết tại sao xuống tay lưu tình, nên đảo ngược bị nàng dùng hết các loại kỹ xảo kéo chặt lấy, dù sao nơi đây thuộc cung Thọ Ninh của Thái Hoàng thái hậu, nàng vốn là chịu một phần trách nhiệm về sự an toàn và trật tự của hậu cung.

Bởi vì thân hình người thần bí tương đối cao lớn, rõ ràng là nam tử, cho nên Nam Cung Yến biết hắn không phải người của Châu xướng, nhưng cấm vệ quân Hoàng Thành và đại nội mật thám cũng không phải ngồi không, tuyệt đối không có khả năng để một người ngoài thâm nhập vào chỗ sâu trong cung, huống chi theo hướng đi của người này, nếu không phải người ở lâu trong cung, tuyệt sẽ không quen thuộc với địa hình và phương hướng như vậy.

Hắn rốt cuộc là ai chứ? Tại sao lại cảm thấy hứng thú với con mèo lạc đường của Lam phi đã chết cách đây nửa tháng?

Vừa động thủ vừa nghĩ đến Nam Cung Yến, nghe trong gió nơi xa truyền tới tiếng áo lướt thật nhỏ và tiếng va chạm của châu ngọc, càng cảm thấy thú vị, bởi vì như vậy càng tin rằng trên người con mèo nhỏ kia có giấu “Hậu cung hành trạng” ghi lại hậu cung tài liệu riêng tư về mọi người trong hậu cung người lấy được tin đồn mấu chốt thật không ít đâu.

Thú vị thì thú vị, khi tiếng bước chân của đám Châu xướng càng lúc càng gần, cả tiếng bay trên không trung của đại nội mật thị cũng xuất hiện, Nam Cung Yến không khỏi có chút gấp rút. Phải mau biết rõ thân phận người này, và nghĩ biện pháp thoát thân, một khi thân phận chân thật của nàng lộ ra ánh sáng, thì sẽ phiền toái!

Nghĩ xong, Nam Cung Yến giả vờ không đứng vững, mặc cho thân thể giống như mất đi trọng tâm và vào cánh tay phải của người thần bí, tay trái thì sử dụng kỹ xảo, sờ vào một vật phẩm thân cận trên người đối phương, sau khi lấy được đồ lập tức chuẩn bị thoát đi, tính toán giữ hắn cho Châu xướng và đại nội mật thám thu thập. Nhưng lúc nàng nghiêng mắt nhìn thấy viên đá xanh sáu góc được khảm vào sợi dây thừng màu da thì lại bỗng đứng sững sốt.

Oh, đáng chết, lại là hắn!

Hắn hơn nửa đêm mặc y phục đi đêm lác lác trong hậu cung làm chi!

Sau khi nhận ra thân phận của người thần bí, Nam Cung Yến không dám tin quay đầu lại nhìn vào đôi con ngươi thâm thúy như có điều suy nghĩ giống như nàng, cùng với vẻ mặt quỷ quyệt có thâm ý khi cố ý nhìn sang vầng trăng khuyết treo trên bầu trời phía đông của hắn.

Chỉ một cái ngoái đầu nhìn lại, đã khiến cự ly giữa truy binh và bọn họ rút ngắn lại chỉ còn dư mười trượng.

Biết rõ không đi nữa sẽ trễ, hai người liếc mắt nhìn nhau xong, lại đồng thời nhìn về cùng một hướng, sau đó khi mật thị và người Châu xướng bắt đầu thu nhỏ lại vòng vây thì bình chia hai lối, nhưng mục tiêu lại nhất trí hướng chạy như bay về phía viện Ngự Sử.

Chui vào bên trong chiếc xe ngựa có dấu ấn đặc biệt ở góc Tây Nam của viện Ngự Sử, Nam Cung Yến không nói hai lời cởi mặt nạ ra, cởi tóc dài ra, cũng kéo nửa phần áo trên và áo ngực xuống bên hông, lộ ra bầu ngực tuyết trắng căng tròn, mà nam tử thần bí từ một phương hướng khác tới đây, cũng nhanh chóng cởi mặt nạ ra, sau khi cởi bao tay và y phục đi đêm ra, liền nhanh chóng ôm nàng ngồi lên đùi của hắn, cũng kéo một cái áo choàng đến che lại quần áo nửa người dưới chưa cởi ra của họ, rồi sau đó, bàn tay cầm lấy

bầu ngực của nàng xoa bóp qua lại, cũng cúi đầu xuống ấn môi lên vai và cổ nàng, không ngừng mút khê, liếm láp.

“Ừ a. Ca khuyệt. Đừng ở chỗ này. Ngộ nhờ bị người Phát hiện, truyền tới trong lỗ tai Lý Ma Ma.”

Đôi tay nhanh chóng vòng chặt cổ nam tử, Nam Cung Yến hơi ngưỡng đầu lên, trong môi đỏ khạc ra mấy tiếng rên rỉ quyến rũ, cũng không quên lặng lẽ quan sát mấy bóng dáng đang lấp ló nhìn xuyên qua màn che ở ngoài xe.

Nam tử không có lên tiếng, bàn tay vỗ về chơi đùa bầu ngực mềm mại của Nam Cung Yến lại càng càn rỡ.

“Ca khuyệt.” Nghe tiếng tay áo bay bổng bồng bềnh ở nơi xa ngoài xe ngựa, Nam Cung Yến càng ngâm nga ngọt ngào quyến rũ.

“Đến chỗ của ta như thường ngày đi.”

Rốt cuộc, nam tử lên tiếng, sau đó lại mạnh mẽ hôn lên môi đỏ mọng của Nam Cung Yến rất lâu, mới dùng áo choàng bọc cả người nàng lại, mình ngồi lên chỗ lái, vung roi ngựa một cái, khiến chiếc xe ngựa được hoàng thượng đặc biệt cho phép, có một con đường đi lại riêng đặc biệt trong hoàng cung, chạy về hướng tây nam của hoàng cung.

“Ừ.” Nam Cung Yến đáp nhẹ một tiếng, tựa thân thể mềm mại vào sau lưng nam tử, thỉnh thoảng ấn môi lên gò má hần.

Dọc theo con đường này, dưới tình huống có hai tầm mắt đi theo xa xa, hai người vẫn không ngừng ôm hôn, cho đến khi xe ngựa dừng trước một dinh thự mộc mạc, yên tĩnh, nam tử mới ôm Nam Cung Yến xuống, dưới ánh đèn lồng của ông cụ dẫn đường, tay trái chống trụng, chân thấp chân cao đi vào trong.

Khi hai người rốt cuộc tới một căn phòng bí mật được thác nước vây quanh, nam tử mới chậm rãi xoay người, trông mắt khê híp một cái

“Công chúa Đông Nguyệt, không ngờ thân thể của ngươi không chỉ tuyệt không yếu đuối, bản lĩnh càng thêm tốt đến làm người ta kinh ngạc.”

“Cũng vậy. Hạ Lan quốc cự, hành động của ngươi không phải cũng cách hình tượng bình thường ngàn dặm sao?”

Nghe giọng nói trầm thấp lại đậm đà nghiêm túc từ tính, Nam Cung Yến cười nhạt, sau khi ném trả cho hần viên đá xanh sáu góc cột vào sợi dây thừng màu da mà nàng từng thấy hần đeo ở trên người, nghe nói là di vật của mẫu thân hần, không để ý đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn chăm chú, thoải mái kéo áo ngực lên, mặc áo vào đằng hoàng trước mặt nam tử mà nàng xưng là quốc cự.

Đúng, quốc cự, huynh trưởng của đương kim quý phi Hạ Lan cần, quan hàm Ngự sử Trung Thừa kiêm đi lại ở Nam thư phòng, năm nay hai mươi tám tuổi. Hạ Lan Ca Khuyệt.

Cũng là “phu quân” phò mã mà nàng thành thân hai năm rưỡi, số lần gặp mặt lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Xem ra Vi quan không chỉ có thân phận ngoại hủ tàng long, phạm vi công việc càng thêm bao la vạn trượng.”

Cũng ném trả một tấm bài có khắc chữ “Vi” lại cho Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyệt tiếp tục mắt lạnh nhìn nữ tử khác hần với trong trí nhớ của hần

Muội muội ruột cùng cha cùng mẹ duy nhất của thiên tử đương triều, thất lạc dân gian mười lăm năm sau lại truyền kỳ trở về trong cung, hai năm rưỡi trước gả cho hần. công chúa Đông Nguyệt, Nam Cung Yến.

Trong ký ức của hần, thân hình nàng thon thả, ngũ quan tinh xảo, phong cách lạnh nhạt, luôn rũ khuôn mặt nhỏ, nhìn nhất gan khiếp nhược, mà trên người, lại có một hương thơm thoang thoang xen lẫn mùi thuốc.

Trong ký ức của hần, nàng cực ít mở miệng, thậm chí lúc nói chuyện cũng không dám đối diện người khác, từng cử động càng thêm cực kỳ thận trọng, làm như một con thỏ nhỏ bị dọa dẫm phát sợ sẽ ngắt xiu.

Nhưng mà giờ phút này, “công chúa Đông Nguyệt” ngồi ở trong phòng hắc, dung nhan vẫn tuyệt mỹ, vóc người vẫn mảnh khảnh, vẻ yếu đuối sợ sệt lại không còn, ngược lại trở thành một nữ tử xinh đẹp thông dong tự tin, thần thái bình tĩnh, một đôi tròng mắt sáng trong càng thêm thông minh linh động, thứ duy nhất không thay đổi, là hương thơm thoang thoang xen lẫn mùi thuốc khiến người từ trước đến giờ có khứu giác phi phàm như hắn có thể nhận ra thân phận của nàng trong bóng tối.

Không thể không nói, thân phận trưởng công chúa của Nam Cung Yến đến nay vẫn có không ít người trong cung hoài nghi, nhưng bởi vì lời đồn đãi về việc trở lại nàng trở về cung lại hành động xử sự cực kỳ khiêm tốn, hơn nữa yếu ớt nhiều bệnh, không thích ứng sinh hoạt trong cung chưa từng ngừng, nên hai năm rưỡi trước tiên hoàng gả nàng cho hắn, rồi gần đây chuyện của công chúa Nam Thanh quá mức ồn ào, người không tiếng động như nàng mới gần như bị quên lãng.

Hạ Lan Ca Khuyết tự nhiên sẽ không ngây thơ đến cho rằng tiên hoàng gả Đông Nguyệt cho hắn là coi trọng hắn thanh niên tài tuấn, dù sao tiên hoàng thủy chung có điều kiêng kỵ với gia tộc Hạ Lan là cự thần nhiều triệu, gần như là tộc lớn nhất trong triều, để tránh hắn lấy danh nghĩa lục thân bất nhận mà trở thành người duy nhất trong gia tộc Hạ Lan ở trong triều, lại âm thầm mưu đồ bí mật gia tộc làm loạn với các đại thần gia tộc lớn, cũng để bình ổn ý kiến và thái độ của công chúng bên ngoài cung, mới có thể dùng cách này.

Nàng gả ắt ngoài nhìn như là ân sủng dành cho gia tộc Hạ Lan, nhưng thật ra là nằm vùng mới đúng.

Nhưng bởi vì Đông Nguyệt không qua lại nhiều với người trong cung, hắn cũng chưa từng nghe nói ai lui tới với nàng, cho nên hắn vẫn cho rằng thị nữ gả đến với công chúa mới là tai mắt, nhưng thế nào cũng không ngờ tới Nam Cung Yến mới là chánh chủ!

Hắn tin tưởng, theo bản lĩnh và cơ mưu của nàng, công việc nàng làm tuyệt không chỉ là nằm vùng và Vi quan, cũng khó trách hơn hai năm qua nàng lại bình thản thế, dù sao im hơi lặng tiếng tuyệt đối là thứ che chở nàng tốt nhất, còn về thân phận “Trưởng công chúa”, hôm nay xem ra, không chừng cũng chỉ là một thân phận giả thôi.

Nàng là người của ai?

Trong lúc nước Hoa Tuất đang rung chuyển khổng lồ vì “tẩy bài” và tân hoàng mới lên ngôi được hai năm, thì nàng rốt cuộc làm việc cho ai? Lại làm công việc gì?

“Phỏng đoán vốn là tự do cá nhân, người có thể hành động tùy ý. Nhưng lúc người hành động tùy ý, có thể để ta hành động tùy ý luôn không?”

Mặc dù một câu liền bị vạch trần thân phận, thậm chí ngay cả công việc cơ mật đều ra ánh sáng, nhưng Nam Cung Yến vẫn ung dung, cười như không cười nhìn Hạ Lan Ca Khuyết. “Xem ra giữa ngươi và Cẩn quý phi cũng không phải không có tình tay chân như bên ngoài đồn đãi, lại cũng có ăn ý nhất định với hoàng thượng. A đúng rồi, cuốn sách ghi lại tư liệu riêng tư của mọi người trong cung mà chúng ta tìm, là để hạn chế mấy lời đồn đãi hoang đường trong cung, chắc là ngươi cũng nghe nói rồi.”

Mặc dù hoàn toàn đoán không ra Hạ Lan Ca Khuyết chỉ gặp mặt nàng mấy lần làm sao biết ra thân phận “công chúa Đông Nguyệt” của nàng, còn có thể vô cùng ăn ý giả diễn thành một đôi vợ chồng bởi vì chưa xin phép, nên rất sợ ma ma phủ công chúa trách cứ, vì vậy không thể không len lén ra ngoài hoan ái để trốn truy kích, nhưng Nam Cung Yến cũng không phải đèn đã cạn dầu, dù sao nàng vào cung ba năm qua, cũng không phải ăn lương không.

Căn cứ tất cả tư liệu nàng đã xem, hơn nữa nhờ tỉ mỉ quan sát mấy năm qua, nàng không khó phát hiện, có lẽ hoàng thượng huynh trưởng và Hạ Lan Ca Khuyết mỗi lần ở trong triều đều ra về lạnh lùng xem đối phương như không tồn tại, nhưng nếu giữa hai người không có chút ăn ý, sao mỗi lần hoàng thượng triệu kiến Cẩn quý phi xong khoảng một tháng rưỡi, hoàng thượng đều dùng gương mặt lạnh, miễn cưỡng mệnh hắn đi làm những chuyện khổ sai không có ai nguyện ý đi làm, còn Hạ Lan Ca Khuyết làm sao lại nhìn ngoài mặt cực kỳ không có cách, nhưng trên thực tế lại làm ra vẻ bị chúng thần “hãm hại” rồi lặng lẽ đi làm xong?

Vì vậy nàng lớn gan suy đoán, Hạ Lan Ca Khuyết cùng với hoàng huynh nàng, thậm chí giữa Hạ Lan Cẩn, tuyệt không phải không hề có tình cảm như bên ngoài thấy.

“Giờ Sửu ta đưa ngươi về phủ công chúa.” Nghe được lời Nam Cung Yến nói, Hạ Lan Ca Khuyết không nhúc nhích chút nào, chỉ là mặt không thay đổi lạnh lùng xoay người sang chỗ khác.

“Làm phiên người. Ta bảo đảm, ta nhất định sẽ biểu hiện ra bộ dáng mảnh mai đúng mức sau khi phu thê hện hò.”

Hiểu được hiện nay nàng và hắn, đều cầm lưỡi dao sắc bén đặt trên cổ đối phương, đợi cân nhắc lợi hại được mất xong, cũng tra rõ lai lịch đối phương rồi, sẽ quyết định tạm thời hợp tác, hay là nhanh chóng cho đối phương một đao mất mạng, vì vậy Nam Cung Yến hé miệng cười nhạt không thêm để ý chút nào.

“Ta tin tưởng ngươi đã sớm vô cùng thuần thực với loại tiết mục này.”

Bỏ lại một câu lạnh lùng không có tính người, rồi Hạ Lan Ca Khuyết tự mình đẩy cửa rời đi, bỏ lại mình Nam Cung Yến ngồi đó.

Lão hồ ly này, giấu được đủ sâu, lá gan cũng khá lớn đó. . . .

Nhìn bóng lưng cao lớn trấn tĩnh tự nhiên, mặc dù lúc đi bộ hơi cà thọt, nhưng không chống gậy cũng có thể đi lại tự nhiên, lại cực kỳ lạnh lùng kia, rồi ngấm căn phòng bị thác nước vòng quanh bốn phía này, nhìn như ưu nhã yên lặng, thật ra thì đã trải qua thiết kế tỉ mỉ, cơ hồ một chút tiếng vang nội bộ cũng không lộ ra, trong đầu Nam Cung Yến không tự chủ được vang lên lời hắn nói vào đêm thành thân, khi hắn ngồi trên giường đối diện nàng

“Thân thể của ta bị tàn tật, không động vào nữ tử, vì vậy ngươi có thể có bất kỳ tự do mà ngươi muốn, tùy ý sống và chọn người, có thể chọn sống tiếp ở cung Bình Tâm ở góc phía đông hoàng cung của ngươi, hoặc là phủ công chúa Đông Nguyệt mà tiên hoàng ban cho ngươi lúc thành thân. Mỗi tháng, ta sẽ thông báo ma ma phủ công chúa để gặp mặt ngươi hai lần, hơn nữa, tất cả hài nhi của ngươi đều có thể mang họ Hạ lan.”

Lời của hắn tỏ vẻ hắn lưỡi có bất kỳ quan hệ gì với nàng, nàng thích nuôi bao nhiêu trai lơ tùy nàng, nhưng lễ số gặp mặt hắn vẫn làm, hơn nữa dù nàng thụ thai vì cấu kết với người khác, hắn cũng sẽ thừa nhận hài nhi trong bụng nàng là của hắn.

Khi đó nàng nghe những lời này mà dở khóc dở cười, thật không biết là muốn cảm tạ sự rộng lượng của hắn, hay là bội phục sự hào phóng thần nhiên tự nhận khuyết điểm của hắn. Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng nói tiếng “Cám ơn” với hắn, dù sao mặc dù lời giải thích của hắn tuyệt không uyển chuyển, thậm chí còn hơi lạnh lùng, nhưng nếu đứng ở trên lập trường của một nữ tử mới vừa được tiếp về cung từ dân gian, hoàn toàn không thích ứng thân phận hiện tại, hơn nữa còn bị an bài gả đến vì mục đích chính trị mà xem, cách làm này cũng là một loại sẵn sóc.

Huống chi, hắn thật nói được là làm được, hơn hai năm qua chưa từng can thiệp mỗi tiếng nói cử động của nàng.

Nàng dĩ nhiên điều tra qua hắn, dù sao từ khi có vương triều Hoa Tuấn tới nay, bốn chữ “gia tộc Hạ Lan” cơ hồ chính là đại danh từ về trọng thần trong triều. Cho dù những năm gần đây, bởi vì tiên hoàng cố ý suy yếu, bóng dáng của bọn họ đã từ từ biến mất ở trong chính trị, nhưng ở trong lòng của Khải tộc chiếm hai phần năm dân khẩu nước Hoa Tuấn, hai chữ “Hạ Lan” vẫn là thế tộc trong các thế gia vọng tộc trừ hắn, mặc dù mang họ “Hạ Lan”, nhưng lại sớm bị gia tộc Hạ Lan hận thấu xương.

Trước mắt người khác, hắn luôn là nam tử mặc triều phục màu đen, chân phải cà thọt, lúc đi đường nhất định tượng không rời tay, lạnh lùng nghiêm túc.

Sáu năm trước, hắn được tiên hoàng đặc biệt cho phép tiến vào Nam thư phòng, cũng không kết bè kết cánh, nghiêm khắc với người khác, càng nghiêm khắc với mình; sắc mặt hắn đối đãi người khác luôn không chút thay đổi, không màng tình người, hành động xử sự mặc dù mạnh mẽ, trầm ổn, lão luyện, lại lộ ra một vẻ bạc tình và lạnh lùng.

Mọi người đều xưng hắn là “Hạ Lan Ca Khuyết mất hết tính người”, bởi vì tiên hoàng mạnh mẽ chặt gọt thể lực của gia tộc Hạ Lan trong triều thì người bị đồn đãi là lén lút ra kế sách cho tiên hoàng, thuộc một chi phụ của dòng họ Hạ Lan, lại bởi vì què chân mà bị rất nhiều người trong tộc Hạ Lan lạnh nhạt, đã dẫn đại đội nhân mã đến tịch thu sạch sẽ nhà cửa ở kinh thành của vương quốc.

Mặc dù chỉ thi đậu tiến sĩ, nhưng sự nhanh nhẹn sáng tạo của hắn lại đứng đầu Nam thư phòng, bình thường hoàng thượng chỉ nói sơ ý kiến, thì một lát sau hắn lên có thể nghĩ ra chiếu chỉ, cả một ngày cũng không ai qua được hắn. Cũng nhờ vào tuyệt kỹ không ai địch nổi này, mà khiến hoàng thượng dù không tấn thăng chức vị của hắn, cũng không thể không cho hắn tiếp tục ở lại Nam thư phòng, trở thành người độc nhất vô nhị của gia tộc Hạ Lan trong triều.

Sau khi trải qua loạn ngoại thích tiền triều, tân hoàng lên ngôi, để trấn an gia tộc Hạ Lan nên nhét trưởng nữ Hạ Lan Cẩn thuộc gia tộc Hạ Lan vào hậu cung phong làm quý phi, nhưng không được thăng chức lên nữa. Mọi người nghĩ hắn động một tí sẽ phạm lỗi, nhưng hắn lại nguội lạnh vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Hắn thường nhận những nhiệm vụ phiền phức mà các đại thần khác tránh không kịp, bình thường lúc này, hắn sẽ không nói nhảm một câu, mà chỉ lo đi làm, sau khi xong chuyện thì mang theo gương mặt lạnh lùng lặng trở lại viện Ngự Sử và Nam thư phòng.

Một triều thần rõ ràng khiến người ta chán ghét thế này, tự nhiên đắc tội không ít người, nhưng hắn lại lộ ra khí phách thần tử cô đơn “Có bản lãnh thì lật đổ ta”, cùng với tác phong thường phạt phân minh, rắn rỏi, thiết diện vô tư khi đối diện người và vật, ngược lại làm các triều thần khác phe tạm thời nhịn xuống ý nghĩ lật đổ hắn, tìm mọi phương pháp phá rối xung quanh, chỉ hy vọng mượn tay hắn xức sạch kẻ địch, đợi cho bên mình độc quyền rồi sẽ trừng trị hắn.

Nói đi nói lại, hắn đến nay còn có thể vững vàng đứng ở trong triều, chính là nhìn đúng giá trị lợi dụng của mình, sau đó hung hăng lợi dụng loại thăng bằng kinh khủng này, đi từng bước một tới mục tiêu mà nàng không cách nào làm sáng tỏ.

Tuy biết phòng tuyến của hắn cơ hồ giọt nước không lọt, nhưng Nam Cung Yến thật không ngờ hắn lại có bản lĩnh khiến người ta hoảng sợ thế, cả cái chân què mà thiên hạ đều biết cũng chỉ là hơi cà thọt thôi.

Hắn rốt cuộc bày cục bao lâu, lại là vì sao?

Khiến hắn thà bị trở thành mục tiêu, chịu hết người khắp thiên hạ thóa mạ cũng muốn đứng vững hai chân của mình ở trong triều, thật chỉ là bởi vì hắn từ nhỏ xuất thân thấp hèn, què chân, bị nhiều người trong tộc lạnh nhạt mà sinh ra tâm tính vạn vạn như mọi người đồn đãi sao?

Vô luận như thế nào, nàng vẫn xem nhẹ hắn, “Phu quân” lớn hơn nàng mười tuổi này, cũng thực ý vị sâu xa đến mức làm cho người khác cảm thấy cực kỳ tò mò về chuyện xưa sau lưng hắn, xem ra về sau nàng phải dò xét rõ mục đích của hắn

Nhưng trước đó, nàng muốn biết nhất, cũng là hắn rốt cuộc làm sao nhận ra nàng.

Chỉ cần một chữ “Vi”, là có thể để lộ ra công việc của nàng, nhưng không cách nào nói rõ thân phận chân thật của nàng, cho nên khi đó hắn làm sao có thể đoán được nàng là thê tử công chúa mà hắn căn bản không quen thuộc, còn có thể vô cùng ăn ý cùng nhau diễn ra vở kịch ướm át đó với nàng?

Còn nữa, hắn bị tàn tật, cho nên không động vào nữ nhân? Lừa gạt ai vậy!

Rõ ràng lúc này hắn vuốt ve nàng rất là thuần thực, cần rõ, linh xảo đến cơ hồ khiến nàng rên rỉ, bị tàn tật, nên không đụng nữ nhân mới là lạ.

2. Chương 2

Ba ngày sau con mèo Ba Tư màu trắng kia chết thảm thiết ở dưới một góc cây liễu trăm năm ở phía đông Ngự Hoa Viên, cái chuông trên cổ đã biến mất.

Mặc dù trong cung đồn đãi kinh người, các loại âm mưu liên tiếp, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết sớm đoán được chuyện sẽ phát triển như thế nên vẫn sinh sống như thường, mừng một lại sai người thông bẩm Lý ma ma ở phủ công chúa, sau đó xử lý toàn bộ công việc ở viện Ngự Sử, khi ánh trăng lên cao, ở trong tiếng chê cười của Lý ma ma, đi vào bên trong phủ công chúa, lẳng lặng đi về phía gian phòng trước giờ chỉ dành inh hắn.

Tối nay, hẳn tối muộn hơn bình thường. Bởi vì bận việc mà bỏ mất giờ cơm, nên cơ hồ cả ngày hẳn vẫn chưa ăn gì, vốn định trực tiếp tiến vào căn phòng kia như bình thường, nhưng khi hẳn đi qua đoạn hành lang mà hẳn đã đi qua không biết bao nhiêu lần thì lại ngửi được một mùi rất thơm.

Hình như là món Linh Lung Tháp quý báu. . . .

Trong phủ công chúa, lại có người biết làm món ăn thất truyền của Giang trù (đầu bếp Giang) đã lâu này?

Nghe mùi thơm tuyệt đối làm người ta động lòng trong gió, Hạ Lan Ca Khuyết vốn đang đói bụng đến dạ dày mơ hồ phát đau, nên chỉ hơi suy tư một lát, liền trực tiếp chống gậy đi về phía mùi hương kia.

Trong phòng bếp nhỏ nhỏ ở dãy phòng dành cho khách, giờ phút này có một bóng dáng mảnh khảnh đi qua đi lại, nàng vừa ngâm nga, vừa canh lửa, trên bàn nhỏ trong phòng đặt vài món ăn đã hoàn thành còn đang bốc khói trắng.

Nữ tử vốn đang tự tại bận rộn trong phòng bếp, nghe được tiếng bước chân chỉ thuộc về Hạ Lan Ca Khuyết, có chút nghi ngờ quay đầu lại, khi phát hiện hai mắt như chim ưng của hẳn nhìn chằm chằm lồng hấp trên lò bếp, không khỏi tò mò nhướng nhướng mày. . . .

“Còn chưa có ăn?”

“Ừ.” Ngắm cũng không ngắm Nam Cung Yến một cái, Hạ Lan Ca Khuyết chỉ nhìn chăm chú vào cái lồng hấp bốc khói trắng, hơi khẽ cau mày, “Nếu Linh Lung Tháp chưng lên rồi thì sẽ không còn mùi tươi nữa.”

Hừm, thì ra người này là tên tham ăn, lỗ mũi đủ linh, ánh mắt đủ sắc, yêu cầu đủ cao nhé!

Nhưng khó trách, dù sao hẳn nói thế nào cũng xuất thân danh môn thế gia, mà đương gia mấy đời trước của gia tộc Hạ Lan không chỉ là nhà mỹ thực vang danh gần xa, còn có người tự trích sửa sách dạy nấu ăn. Người thường nói giàu quá ba đời sẽ biết mặc, giàu quá năm đời thì biết ăn, hẳn tuyệt không cô phụ lời này.

“Người đến phòng khách ngồi một chút, một khắc đồng hồ sau ta bưng thức ăn đến cho người.”

Nhìn quãng đen đậm dưới mắt Hạ Lan Ca Khuyết, nghe tiếng bụng réo nhỏ nhỏ, biết được hẳn nhất định là bởi vì làm việc mà bỏ qua giờ ăn của Chính Sự đường, nên Nam Cung Yến thờ ơ nói. Mặc dù nàng hoàn toàn không ngờ hẳn từ trước đến giờ chỉ ở trong phòng chính tại phủ công chúa, lại sẽ bởi vì Linh Lung Tháp mà xuất hiện, nhưng dù sao thức ăn đã làm, thêm một người ăn hay thiếu một người ăn cũng không sao.

“Ừ.”

Hạ Lan Ca Khuyết nghe lời ra phòng khách ngồi, một khắc đồng hồ sau, đúng lúc trông thấy bóng dáng của Nam Cung Yến, cùng với hộp thức ăn trong tay nàng.

“Nhấn lông mày làm chi, độ lửa không kém một phần đấy.” Bày từng món ăn trong hộp lên cái bàn gỗ tám góc, lại lấy ra hai bộ bát đĩa, Nam Cung Yến liếc Hạ Lan Ca Khuyết một cái rồi hừ nhẹ một tiếng.

“Nên thế.” Khẽ nhắm mắt lại ngửi nhẹ mùi thơm thức ăn một cái trước, Hạ Lan Ca Khuyết lại mở mắt ngắm nhìn màu sắc và cách sắp xếp của món Linh Lung Tháp kia.

“Chính là như thế.” Ngồi đối diện Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến tràn đầy tự tin nói. “Người từng ăn món này rồi?”

“Khi còn bé từng ăn chung với lão thái gia (ông cô) mấy lần.”

Không hề khách khí gờ đũa lên, Hạ Lan Ca Khuyết dùng đầu đũa chọc nhẹ vào phía bên phải cây nấm tre^[1] bao quanh ở đỉnh tháp trong mâm, sau đó ở khoảnh khắc nấm tre rơi xuống tẩn ra thành một cái hồ vây quanh Linh Lung Tháp do hạt sen xây thành, những thức ăn tươi tốt được bao bọc trong nấm tre đều hiện ra trước mắt, thì hẳn nhàn nhạt nói ra, “Bây giờ người có thể mời được Giang trù không nhiều, mà hoàn toàn không giấu giếm thì càng ít.”

“Đầu bếp nổi danh như vậy, nếu không phải có giao tình với cha ta, làm sao có khả năng dốc túi truyền cho.” Nhìn Hạ Lan Ca Khuyết thành thạo linh hoạt mở món ăn, nghe lời khen từ miệng hẳn, Nam Cung Yến cũng thuận miệng trả lời, đáy lòng lại âm thầm cười một tiếng.

Muốn dò xét thân thể nàng? Không có dễ dàng như vậy!

Phải biết, đối mặt lão hồ ly như hần, cảnh giới thần kinh của nàng đều bật hết hỏa lực, dù sao nàng tuyệt không muốn bởi vì nhất thời sơ sót mà rơi vào bẫy của hần, bị hần moi ra nhược điểm để nắm trong tay.

Cảnh giác thì cảnh giác, nhưng thấy hần ưu nhã giơ đĩa, gấp một quả hạnh bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai, đầy mắt như có điều suy nghĩ, thì Nam Cung Yến vẫn nhin không được rồi, “Thế nào?”

“Mùi của quả hạnh này hơi khác trong trí nhớ của ta.” Hạ Lan Ca Khuyết cau mày nhìn về Nam Cung Yến, “Nếu bằng hữu thân thiết của cha ngươi không phải ẩn giấu tài nghệ, thì chính là không đủ chính gốc.”

“Không giống như là do cỏ kim châm. . . .” Nghe được lời Hạ Lan Ca Khuyết nói, Nam Cung Yến cũng không để ý tới hần, chỉ tự mình nhìn quả hạnh nói lẩm bẩm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ảo não, “Rốt cuộc là cái gì. . . .”

Chẳng trách Nam Cung Yến ảo não, bởi vì món ăn này dù nàng đã làm được có hình có dạng, nhưng dì dạy nàng nấu đã ra cái đề này cho nàng, mà nhiều năm qua, nàng thủy chung không có phá giải thành công.

Nếu nàng có thể giống như dương có danh xưng “đại học vấn”, không chỉ nấu ra thức ăn ngon, còn có thể nắm giữ vị giác đầu lưỡi tuyệt đối thì tốt biết bao.

“Lá sen xanh?”

“Ta thử rồi, mùi vị kém một chút xiu.” Nhẹ nhàng phát phát tay, Nam Cung Yến tiếp tục cố gắng vắt hết óc nghĩ tới bất kỳ thực vật có thể làm gia vị.

“Ngươi ăn món này rồi?” Ở Nam Cung Yến cố gắng suy tư thì Hạ Lan Ca Khuyết giơ đĩa ăn món ăn khác, trong miệng nhàn nhạt hỏi.

Nghe thì tựa như theo đề tài, nhưng lời này của Hạ Lan Ca Khuyết dĩ nhiên không phải thuận miệng tán gẫu, bởi vì món ăn này đã thất truyền hai mươi năm ở nước Hoa Tuất!

Theo hần biết, “công chúa Đông Nguyệt ” thông qua con đường tuyển tú nữ dân gian mà bị phát hiện thân phận, cũng trải qua Thái Hoàng thái hậu, hoàng thượng, và mấy lão nội thị tổng quản khác xác nhận mới được nghênh về trong cung. Mặc dù ban đầu nhất được nàng cũng xem thành nữ nhi ruột thịt nuôi dưỡng lớn lên là thể tộc nổi danh ở Lạc Giang, nhưng hần vẫn không cho rằng khuê các thiên kim vọng tộc, có thể có cơ hội ăn được món ăn nổi tiếng thất truyền hai mươi năm này.

“Ai quy định bạn thân của cha ta phải là người nước Hoa Tuất?” Liếc Hạ Lan Ca Khuyết một cái, Nam Cung Yến từ từ nói, dù sao ở trong cuộc chiến ngôn ngữ này, trong giả có thật, trong thật có giả mới là thượng sách.

Nhưng đáng chết, đối với người này thật là một khắc cũng không thể buông lỏng phòng bị!

“Hoa Kim Tuyến (cánh hoa nhỏ như đường trắng và có màu vàng) hơi chua.”

“Cỏ Ngưu Uẩn quá đắng.”

“Phải không chua không đắng, trong đắng mang ba phần chua bảy phần ngọt.”

“Rõ ràng chính là bốn phần chua sáu phần ngọt!”

“Ba phần chua bảy phần ngọt.”

Hạ Lan Ca Khuyết vừa cùng Nam Cung Yến tham thảo thực vật có khả năng làm gia vị, vừa quét sạch hết món ngon trên bàn, hần lần lượt nói ra đủ loại đầu mối, và trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ, đột nhiên đầy lòng vang lên ba chữ —— Tử Tuyên Tô.

“Tử Tuyên Tô!”

Trong lòng hần vang lên âm thanh, cũng đã nghe Nam Cung Yến vui mừng hô.

Tiếng vui mừng qua đi, Nam Cung Yến lập tức không có bóng dáng, Hạ Lan Ca Khuyết chỉ xa xa nghe được tiếng hưng phấn như chuông bạc của nàng.

Tiếng cười nói chậm rãi vang vọng trong hành lang dài ở phòng khách, “Ta sẽ đi thử ngay, người chờ ta một chút!”

Người chờ ta một chút.

Trong tai quanh quẩn cái câu bao nhiêu năm chưa từng có ai nói, hai khắc sau, một Linh Lung Tháp xuất hiện trước mắt Hạ Lan Ca Khuyết.

Hắn và Nam Cung Yến liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau đưa đũa gấp hạnh bỏ vào trong miệng, một hồi lâu sau, trong phòng khách xuất hiện hai tiếng thở dài cực kỳ cảm thán. . . .

“Đúng rồi.”

“Đúng rồi!”

Tiếng thở dài qua đi, trong phòng khách không còn tiếng người, mãi cho đến thức ăn trên bàn hết sạch, Hạ Lan Ca Khuyết mới rút cuộc chậm rãi để đũa xuống, lấy ra một cái khăn màu trắng nhẹ lau chùi mép, cũng khẽ gật đầu với Nam Cung Yến, nói một câu “Cảm ơn” rồi chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài phòng khách.

“Chờ đã, thường ngày người có ăn bánh ngọt không?” Nhìn bóng lưng cao lớn chống lưng của Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến đột nhiên lên tiếng gọi lại hắn.

Bởi vì bình thường nàng đều tự thoải mái vui vẻ nấu ăn rồi tự hưởng dụng, căn bản không nghĩ tới có một ngày sẽ có người dùng cơm với nàng ở chỗ này, cho nên phân lượng thức ăn nấu lên tất nhiên không đủ, huống chi sức ăn của hắn còn lớn hơn tưởng tượng của nàng.

Nghe Nam Cung Yến hỏi thăm, Hạ Lan Ca Khuyết dừng bước lại, yên lặng một lát sau nhàn nhạt đáp, “Àn.”

“Không sợ ta hạ độc, thì người mang một ít bánh hoa quế đi. Ta làm nhiều lắm, ăn không hết.” Nói xong câu đó, Nam Cung Yến lập tức xoay người đi vào phòng bếp.

“Nếu như người thật hạ độc, ta ngược lại an tâm.” Ai ngờ Hạ Lan Ca Khuyết lại tùy tiện đi theo sau lưng Nam Cung Yến, vừa nói vừa theo nàng đi vào trong phòng bếp.

“Người muốn độc chết người sớm xếp hàng đến đầu núi Ô ở Hà Nguyên, không nhọc ta phí lòng này. Điều duy nhất ta cảm thấy buồn bực là, bọn họ đến nay chưa có ai thành công.”

Nghe được lời Hạ Lan Ca Khuyết nói, Nam Cung Yến khẽ gắt một tiếng. Chỉ có kẻ ngu mới có thể dùng kỹ thuật thấp kém ngu xuẩn hạ độc này để giết chết hắn. Trải qua sự điều tra lên lút của nàng, những người từng hạ độc hắn mấy năm qua thật không ít, nhưng lý kỳ chính là, hắn không hề trúng chiêu lần nào!

Mặc dù đến nay nàng chưa tra rõ hắn đến tội cùng tránh những kiếp nạn trí mạng kia thế nào, nhưng nàng và hắn thứ nhất không có thâm thù đại hận, thứ hai còn muốn từ trên người hắn dò thám biết chút tin tức, thứ ba à, thân phận “thê tử quốc cữu” của nàng thật sự cho nàng sự che chở và không gian hoạt động rất tốt, cho nên trong khoảng khắc nàng thật không muốn gả người khác.

Chú ý tới Hạ Lan Ca Khuyết vốn đứng ở phía sau mình lại vươn tay, cực kỳ ưu nhã lại trẻ con dùng ngón tay bẻ một góc bánh ngọt bỏ vào trong miệng, Nam Cung Yến liền bỏ vào hộp ba cái bánh lớn, sau đó xoay người chuẩn bị giao cho hắn.

“Ta cảm thấy hơi khó thở.” Biết Nam Cung Yến cố gắng thử dò xét sự thật phía sau việc “Bách độc bất xâm” của hắn, nhưng từ trước đến giờ Hạ Lan Ca Khuyết đều dựa vào khứu giác đặc biệt phi phàm của bản thân ngửi ra chất độc, tự sẽ không ngu đến để lộ ra chút nào, vì vậy cũng tùy ý qua loa.

“Thế nào?” Bởi vì muốn giao đồ cho Hạ Lan Ca Khuyết, không thể không xoay người nhìn về phía nam tử cao hơn mình một cái đầu, Nam Cung Yến lại thấy khó chịu, bởi vì nàng phát hiện mi tâm hắn nhú lại.

“Mùi hoa quế hơi nồng, hơi lạt.” Hạ Lan Ca Khuyết nhíu nhẹ mi tâm nhàn nhạt đáp, sau khi phát hiện Nam Cung Yến nghe được lời nói lại nhìn hắn chằm chằm thì chậm rãi nheo mắt lại, “Thế nào?”

“Người sao không dứt khoát lấy cục đường bỏ vào miệng? Bảo đảm đủ ngọt!”

Sau khi nhét hộp thức ăn vào trong tay Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến tức giận đi về phía phòng khách bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Phải biết, bánh hoa quế nàng làm cả người di được xưng là nữ hoàng ẩm thực cũng khen không dứt miệng, hẳn lại dám nói thiếu ngọt?

Nói trở về, lão hồ ly mà mọi người nói không có nhân tính, sắc mặt không chút thay đổi, không nhận người thân, nhìn xa trông rộng lại là kẻ thích ngọt, thật không nhìn ra. . . .

Nghe được âm thanh rõ ràng không vui của Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết làm như có chút kinh ngạc sững sờ. Nhìn bóng dáng mảnh khảnh không chút để ý hẳn mà chỉ chú ý dọn dẹp bát đĩa của nàng, hẳn trầm ngâm sau nửa ngày mới đi ra ngoài, đi tới đi lui, rồi lại dừng bước lại, “Biết làm Khay ngọc sốt Thanh Sơn không?”

“Khay ngọc sốt Thanh Sơn của Phu sơn Vân huyện?” Nghe được năm chữ “Khay ngọc sốt Thanh Sơn”, trông mắt Nam Cung Yến bỗng bừng sáng lên, bởi vì món ăn này là tuyệt kỹ nàng ẩn giấu.

“Uh.”

“Nguyên liệu phải tốn chút công phu.” Lấy được đáp án xác định, Nam Cung Yến theo bản năng liền bắt đầu tính toán nguyên liệu và hương liệu đặc biệt dùng cho khay ngọc sốt Thanh Sơn ở đáy lòng.

“Nguyên liệu ta sẽ mang đến vào 15 tháng này.”

Bỏ lại những lời này, Hạ Lan Ca Khuyết thoải mái đi ra khỏi phòng khách, chỉ để lại Nam Cung Yến sau khi nghe xong mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn, hoàn toàn sững sờ.

Nguyên liệu gì?

Nàng chỉ nói là biết làm, lại không nói muốn làm cho hắn ăn, hắn lẽ chẳng khí hùng gọi thức ăn như vậy là sao?

Huống chi lão hồ ly giống hắn, sao lại có thể ăn chỉ vì muốn ăn? Căn bản là muốn thăm dò lời nói và lai lịch của nàng trong lúc ăn cơm, nhân tiện vào lúc nàng ở trước mắt hắn không rời đi được, thì lặng lẽ làm chút chuyện không thể cho ai biết. . . .

Đang lúc Nam Cung Yến cố gắng suy tư đáy lòng Hạ Lan Ca Khuyết rồi cuộc chứa mưu ma chước quỷ gì thì nàng đột nhiên biến sắc, bởi vì trên gương đồng bên cạnh phòng khách đang phản xạ ra những ánh sáng chớp nháy khác nhau để đưa tin, giờ phút này xuất hiện từng điểm từng điểm loang loáng không quy luật. . . .

“Vi quan đang làm nhiệm vụ bị tập kích, may mắn trốn trước.”

“Có bị thương không?” Cầm lên ngọn đèn dầu trong phòng khách chiếu vào kính, Nam Cung Yến lợi dụng ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối làm ám hiệu hỏi người đưa tin.

“Không.”

“Có thấy rõ người ra tay không?”

“Không.”

“Thân phận bại lộ không?”

“Không.”

“Biết rồi. Truyền lệnh xuống, tắt cả cảnh giác.”

Sau khi thổi tắt ngọn đèn dầu, Nam Cung Yến lẳng lặng ngồi xuống trong phòng khách tối tăm, trong đầu cấp tốc chuyển động, một mặt suy tư kẻ thao tác phía sau vụ tập kích này, một mặt qua lại chỉnh sửa các tin tức liên quan đến cái chết thảm của con mèo Ba Tư mẫu chốt về “Sự tích hậu cung”.

Nhưng kỳ thật nàng hiểu, thí sinh quá nhiều, dù sao muốn dựa vào nắm giữ sự riêng tư và nhược điểm củangười khác, để uy hiếp người khác, lớn mạnh dã tâm của mình, các triều đại đổi thay cũng nhìn mãi quen mắt, trong triều đình như thế, hậu cung cũng là như thế.

Ban đầu hoàng tổ mẫu của nàng, Thái Hoàng thái hậu hôm nay, nguyên nhân chính là nhìn hết tranh đấu tàn khốc trong hậu cung, càng thương tiếc cháu gái thương yêu nhất. . . . mẫu hậu mà sau khi chết mới được truy phong thành “hậu” của nàng, nên vì gia tộc mà chưa bao giờ sống tự do hay thoải mái một ngày, hơn nữa đời đều bị lạnh nhạt trong lãnh cung. Mười tám năm trước, lúc ấy Uẩn hoàng còn là Thái Tử trong một lần say rượu đã cưỡng ép lâm hạnh, khiến mẫu hậu nàng bởi vì thụ thai lần nữa mà gần như hồng mắt, tự tàn sát bản thân mình, hoàng tổ mẫu mới có thể cắn răng một cái, dùng kế đưa nàng tới cho bạn tốt của hoàng tổ mẫu ở đất nước bên cạnh, để nàng hoàn toàn thoát khỏi vòng thị phi bóng tối này.

Nhưng người tính cuối cùng không bằng trời tính.

Sau khi bà cụ nuôi nàng hiểu rõ chuyện này, vì nhân đức mà không để ai đón nhận nàng, nhưng bởi vì tuổi đã lớn, liền giao nàng ột đám dì, dượng rất có bản lĩnh nuôi dưỡng lớn lên, mà đám dì kia, một là vì không để cho nàng quên mất sự thật mình là người nước Hoa Tuất, thứ hai bởi vì từ miệng một dì hiểu bói toán biết được số mạng ngày sau của nàng, vì vậy khi dạy hết tất cả kỹ năng cho nàng, còn phòng ngừa chu đáo làm hộ tịch ở nước Hoa Tuất cho nàng.

Lạc Giang - người nhà của một vị bạn tốt, cũng chính là “Phụ thân” trên danh nghĩa của nàng, sau đó đã thỉnh thoảng mang nàng trở về nước Hoa Tuất chơi.

Hơn mười năm sau, trong trận chính loạn kinh khủng của nước Hoa Tuất, hoàng tổ mẫu chỉ sợ hoàng triều Nam Cung bị hủy hoại, nên một mặt âm thầm cố gắng phù trợ hoàng tôn thứ bảy “Cử” vốn không được xem trọng của bà, mà còn bởi vì mẫu thân thất bại lúc tranh đấu thái tử phi mà bị thả ra ngoài, lại ngược lại may mắn tránh được một kiếp. . . . nay đã là hoàng thượng, phương diện khác thì lạng lẽ cùng mấy vị cự thần cơ mật thương nghị chế độ thành lập Ẩn cung.

Ẩn cung vốn là muốn dùng một tổ chức độc lập siêu nhiên để duy trì sự an toàn và trật tự trong hậu cung, chế độ Vi quan chính là một nhánh trong đó. Lúc đang còn quyền thế, vì để cho tương lai Ẩn cung có thể thuận lợi vận hành, chuyện xưa không tái diễn nữa, hoàng tổ mẫu cùng với bà cụ bạn tốt và đám dì dượng thương lượng xong, liền tìm nàng trở lại. . . . Dù sao thời khắc đặc biệt này, hoàng tổ mẫu chỉ có thể tin tưởng nàng - người có huyết mạch Nam Cung, vả lại kinh nghiệm và bản lĩnh cũng phong phú hơn cô gái tầm thường.

Nàng không phủ nhận chế độ Vi quan quả thật có hiệu quả hù dọa ngăn chặn hậu cung tham gia vào chính sự, vậy mà có lẽ là do ám ảnh quá sâu, thần hồn nát thần tính quá đáng, nàng đón lấy đám thủ hạ Ẩn cung trung thành do hoàng tổ mẫu huấn luyện, không chỉ có giám sát Tần phi thị tẩm, tai mắt càng trải rộng lục cung, tư liệu lấy được cũng rất nhiều, nhiều đến khiến người có dã tâm biết được, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho!

Mặc dù nàng tin tưởng, hiện tại những tư liệu kia để ở nơi cực an toàn, nhân viên Ẩn cung cũng trung thành hơn người, nhưng nàng cảm thấy Ẩn cung như vậy có gì khác với Châu xương của Nam Thanh đầu? Chỉ là một sáng, một tối thôi.

Nên... thay đổi nhất thật ra là chế độ hậu cung. Không phải biến hậu cung thành chiến tuyến kéo dài đấu tranh quyền lực chính trị, lãng phí vô ích tuổi xuân của nhiều nữ tử, mặc ối một người đều không thể không trở nên tâm cơ, ham lợi, triển lộ ra hết sự xấu xa của mỗi người, đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Nhưng hậu cung hỗn loạn dù sao không phải do một sớm một chiều tạo thành, chế độ hậu cung càng không phải nói thay đổi liền thay đổi ngay, vì vậy trước khi thay đổi, chuyện nàng nên làm vẫn phải làm, vẫn đề nên giải quyết vẫn phải giải quyết.

Vi quan gặp tập kích, đây chỉ là bắt đầu. Nghĩ đến bóng đêm vô tận mà sau này mình phải đối mặt, Nam Cung Yến không khỏi cười khổ.

Cũng được. Nếu đây chính là đề tài trời xanh cho nàng trong cuộc đời này, như vậy, nàng sẽ hết sức thực hiện nó.

Nhưng vào thời khắc mẫn cảm này, nàng cũng không thể không suy đoán Hạ Lan Ca Khuyết có liên quan đến vụ tập kích tối nay hay không.

Dù sao hấn lộ mặt ra thật có chút không tầm thường, mà nàng càng sẽ không quên, ban đầu hai người bọn họ đoán được thân phận của nhau thì hấn cũng ở bên cạnh con mèo Ba Tư này đã chết thắm.

Người ra tay là hấn sao? Tối nay có phải hấn cố ý tới ăn bữa cơm này, và sau khi giám thị nàng, thì lệnh thủ hạ của hấn đi tập kích Vi quan, để thử dò xét phản ứng của nàng và thử xem nước nông sâu thế nào?

Nhưng vì sao hấn phải sai người tập kích Vi quan? Mục đích đến tột cùng ở chỗ nào?

Mà con mèo Ba Tư màu trắng được xưng có giấu “Tư liệu hậu cung”, đến tột cùng bị người phương nào giết chết? Là ai, thả ra lời đồn không thật dao động lòng người đó? Hôm nay cái chuông trên gáy nó đã rơi vào tay ai. . . .

Khi hậu cung vẫn duy trì sự cân bằng kinh khủng như bình thường của nó, và chúng Vi quan vẫn bình an, 15 tháng này, sau khi Nam Cung Yến bí mật điều tra, Hạ Lan Ca Khuyết tạm thời không liên quan tới chuyện Vi quan bị tập kích, thật đến đúng giờ rồi, sau đó mỗi mười ngày, 15 sau này, đều thoải mái mang nguyên liệu tới rồi ngồi ở phòng khách, mang theo khí chất cao ngạo lạnh lùng của con em thế gia, rồi lại khác với con em thế gia tầm thường, lộ ra yêu cầu cao siêu dành cho thức ăn, và đưa ra lời bình luận trong lúc thưởng thức một bữa “gọi thức ăn” trước khi rời khỏi phòng khách.

Đối với Hạ Lan Ca Khuyết lẽ thảng khí hùng, mặc dù Nam Cung Yến vẫn còn phòng bị hấn ở đáy lòng, cũng tăng thêm người âm thầm canh kỹ từng cử động của hấn, nhưng ngoài mặt cũng chỉ có thể mặc cho hấn đi, dù sao lão hồ ly giả hoạt như hấn, trải qua lần “ngoài ý muốn” trước, làm việc nhất định sẽ càng thêm cẩn thận, trước khi hấn có động tác gì, nàng căn bản không thể tìm được bất kỳ dấu vết gì của hấn.

Huống chi nấu ăn vốn là ham mê của nàng, ăn cơm một mình trong cung hơn ba năm rồi, có thể có một người biết ăn cùng nàng thưởng thức thủ nghệ của nàng, còn nhân tiện cãi vả, đấu trí với nàng cũng không tồi.

Mặc dù mỗi lần hai người giao chiến ngôn ngữ luôn mĩa mai, lại càng không quên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mượn đông dụ tây, Nam Cung Yến lại cảm thấy cuộc sống như thế rất thú vị, thậm chí. Đã nghiện.

Hạ Lan Ca Khuyết cũng không phải không thích tán gẫu, chỉ là không có cơ hội tán gẫu, cho nên căn bản không phân rõ cái gì gọi là tán gẫu, cái gì gọi là bàn việc công.

Nam Cung Yến vẫn cứ nhớ có một lần, nàng vốn chỉ thuận miệng nhắc tới một nghi điểm trong vụ án, ai ngờ hấn lại đồng ý, còn phân tích được có lý có cứ, đạo lý rõ ràng, khi đó nàng rất hiểu rõ vì sao hấn được bổ nhiệm làm Đề Hình Khâm sai, không chỉ bởi vì những vụ án khổ sở kia phần lớn là phải thẩm tra một số người thân phận đặc biệt, càng bởi vì những vụ án kia lý kỳ quanh co, người khác căn bản không dám giải quyết!

Từ trước đến giờ nàng rất có hứng thú với thẩm án, mặc dù đáy lòng không ngừng nhắc tỉnh mình không thể quá mức quên mình, cũng tuyệt đối không thể vì vậy buông lỏng phòng bị với hấn, nhưng mỗi lần nghe hấn kể về những vụ án quá mức lý kỳ kỳ mà hấn từng xử, nàng vẫn không tự chủ được bị hấp dẫn. Có một lần, vì khiến hấn nhiều lời hơn, nàng có thể có cơ hội hỏi nhiều hơn, còn không tiếc lấy ra nước sốt mình trân quý nhiều năm, để hấn ăn đến quên hết tất cả, cũng nói đến quên hết tất cả, sau đó khi hấn cơm nước no nê rời đi rồi, ở trong sự đau lòng cực độ của mình, cố gắng tăng cường sự dò xét với hấn. . . .

Nhưng vì so sánh toàn diện và xâm nhập hiểu rõ bối cảnh của hấn cũng nói về chuyện đã qua với hấn, nàng mới phát hiện, Hạ Lan Ca Khuyết chân chính, thật có chút không giống với nam tử lạnh lùng cao ngạo mà nàng xem được trong tất cả báo cáo.

Hấn bình thường nhìn như không thích nói cười, lúc nói chuyện càng thêm từ ngữ nghiêm khắc, khiến vài người nhát gan căn bản cả đến gần hấn đều không dám, chứ đừng nói tán gẫu.

Nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện, hấn thật ra thì công tư bất phân, mà công tư chẳng phân biệt được là bởi vì hấn vô luận ở nơi nào, đối mặt bất luận kẻ nào, đều dùng thái độ tương đối nghiêm túc và nghiêm cẩn, khi nghe được những chuyện tầm phào thì lại còn cau mày hí mắt chỉ rõ ra chỗ vô lý.

Lý tính của hấn lớn hơn cảm tính, xử lý chuyện thì chỉ nhìn chuyện không nhìn người, chỉ tiếc ở trong mắt người nước Hoa Tất mọi việc đều để ý đến tình người, thì hấn quá mức lý tính đến không để ý tình người.

Hắn gặp đề tài mình cảm thấy xa lạ, liền buồn bực không lên tiếng mà nghe; gặp chuyện khiến mình nghi ngờ, liền nheo lại mắt suy nghĩ; ăn phải thức ăn mình không thích, thì mi tâm sẽ không tự chủ nhăn nhó; thấy đồ ngọt thì trông mắt vốn là thâm thúy càng thêm sâu không thấy đáy. . . .

Thành thật mà nói, Nam Cung Yến cảm thấy đáng đáp Hạ Lan Ca Khuyết cũng không khó nhìn, thậm chí công bằng mà nói, hắn có ngũ quan đoan chính mạnh mẽ càng lộ ra vẻ anh tuấn. Xấu chính là tạo hình lão luyện cẩn thận tỉ mỉ, một sợi tóc cũng không bay loạn, triều phục trên người vĩnh viễn phẳng phiu, cùng với khuôn mặt nghiêm túc ở bất kỳ địa phương nào nhìn cũng giống như đang thẩm án.

Có lẽ, thật là hoàn cảnh tạo nên thôi. Ai cũng biết hắn xuất thân từ nhánh kế của tộc Hạ Lan, mặc dù phụ thân là trưởng tử nhánh kế, cũng ở trong phủ lớn của tộc Hạ Lan, vậy mà bởi vì mẫu thân xuất thân thấp hèn, phụ thân lại qua đời trước khi hắn ra đời, hắn mồ côi từ trong bụng mẹ và mẫu thân, ở lúc Lão Thái Gia còn tại, có thể có được một chút yêu thương, nhưng đợi Lão Thái Gia thăng thiên, gia tộc chính liền căn bản xem hắn không có.

Thật vất vả đến mười hai tuổi, rốt cuộc cùng nhau đi du lịch với gia tộc chính, vậy mà một sự kiện xe ngựa rơi xuống núi đến nay không biết là ngoài ý muốn hay vì sao, không chỉ làm cho chủ mẫu gia tộc chính, mẫu thân của Hạ Lan Nguyệt cùng hai vị huynh trưởng bỏ mạng tại chỗ, hắn ngồi chung một xe cũng phé một chân, từ đó, không chỉ có gia tộc chính coi hắn là vì sao xui xẻo tránh sợ không kịp, hắn càng bởi vì cái chân kia mà bị gia tộc chính và các họ hàng khác trêu cợt.

Mẹ con sống nương tựa lẫn nhau tự cấp tự túc, nhưng bởi vì không có gia tộc chính trợ giúp, vì vậy dù mười bảy tuổi đã thi đậu, cũng phải làm lên từ quan viên địa phương nho nhỏ, điều tây điều đông năm năm, mới rốt cuộc bước vào trong cung, lạnh lùng cao ngạo nhìn cả gia tộc Hạ Lan.

Nam Cung Yến không biết ở trong mắt gia tộc Hạ Lan, Hạ Lan Ca Khuyết có thuộc về tiểu nhân đắc chí không, nhưng nàng lại biết được gia tộc chính trị trải qua năm đời huy hoàng trăm năm, đến đời tiên hoàng, mặc dù mặt ngoài vẫn vinh quang, thật ra thì đã sớm cây lá mục nát.

Thế lực to lớn nhiều năm qua, khiến trong mắt của bọn hắn không có người nào, càng làm chuyện vi phạm luật pháp nhiều không kể xiết. Tiên hoàng bởi vì nhớ tới giao tình với Hạ Lan lão thái gia, nên nhắm một mắt mở một mắt với họ, nhưng thật ra ông cũng đã ẩn nhẫn sự liều lĩnh của họ nhiều năm.

Hôm nay Hạ Lan Ca Khuyết bị ngàn người chỉ trích, vô luận mục đích là gì, nhưng việc hắn vô tình quét sạch tham nhũng và tiết lộ chuyện xấu trong gia tộc, mặc dù khiến gia tộc Hạ Lan thối lui ra khỏi vòng chính trị quan trọng, nhưng cũng bảo vệ số ít con em tốt một mực yên lặng nỗ lực ở các địa phương, khiến cây to gia tộc Hạ Lan này không hoàn toàn sụp đổ, mà giữ được một đường sống cuối cùng, nói tới điều này, việc hắn không để ý họ hàng, có lẽ thật có ẩn tình cũng không chừng.

Nam Cung Yến cũng không phải muốn tìm lý do giải vây cho hành vi không để ý họ hàng của Hạ Lan Ca Khuyết, dù sao đối với việc đem đó hắn xuất hiện trong rừng trúc sau cung Thọ Ninh, nàng đến nay vẫn còn rất nghi ngờ, nhưng trải qua sự điều tra cẩn thận của nàng, bí mật biết được vị mẫu thân xuất thân từ tầng lớp dưới ở trong lòng mọi người, thật ra thì căn bản không phải thế hệ thông thường, mà là một hậu nhân của Lưu môn khí tông ngự kiếm trên giang hồ, vì yêu nên thoái ẩn giang hồ, hoàn toàn mai danh ẩn tích, vả lại sau khi phụ quân mất đi, vô luận chịu hết bao nhiêu chê cười ở phụ gia, cũng yên lặng coi chừng căn phòng nhỏ lưu trữ kỷ niệm của mình và phụ quân, cho đến khi không bảo vệ được nữa, thì nàng không khỏi suy tư.

Điều kiện nhập môn của khí tông ngự kiếm tương đối nghiêm khắc, coi trọng tự thân tu dưỡng của người trong môn, càng thêm là môn phái giang hồ nổi tiếng chánh khí nhân nghĩa hiệp sĩ. Từ nhỏ Hạ Lan Ca Khuyết đã được một nữ tử kiên nhẫn cố chấp thâm tình nuôi dưỡng lớn lên, cũng học được tuyệt học từ mẫu thân, qua nhiều năm vẫn thủy chung thâm tàng bất lộ, còn bảo tồn di vật của mẫu thân, lại sẽ làm việc nghĩa không chùn bước dấn thân vào vũng bùn chính trị này, thật sự rất khó làm người ta tin tưởng chỉ là bởi vì ham muốn quyền lực và dã tâm của hắn, thậm chí là cả những lời trêu chọc không đau không nhột kia. . . .

“Thế nào?”

Đêm đó, Nam Cung Yến như thường ngày mang thức ăn lên bàn thì phát hiện Hạ Lan Ca Khuyết ngay cả chiếc đĩa cũng chưa động, mà mi tâm đã nhúu trước hết.

Chỉ thấy Hạ Lan Ca Khuyết neho mắt lại, mặt nghiêm túc nhìn về Nam Cung Yến. “Món hôm nay người dâng lên, gia vị khẳng định nặng. Phải biết, nếu gia vị của món vũng như thành đồng này. . . .”

“Đừng dài dòng, ăn hay không?!” Không đợi Hạ Lan Ca Khuyết nói xong, khuôn mặt nhỏ của Nam Cung Yến đỏ lên, một thu hồi toàn bộ món ăn vào trong hộp.

Đáng chết, chẳng lẽ hần cũng có vị giác tuyệt đối giống như người dượng “đại học vấn” của nàng?

Nhưng vấn đề là, hần căn bản cả món ăn cũng chưa ăn, sao lại biết nàng đến kỳ kinh nguyệt rồi, còn nói thẳng ra thế!

Điều tra lai lịch người ta có cần điều tra quá thế không? Có để cho người ta sống không chứ!

“Có bánh ngọt không?” Nhìn Nam Cung Yến tức giận thu lại món ăn thu không chứa gì, Hạ Lan Ca Khuyết cũng không nhiều lời, đợi nàng muốn xoay người rời khỏi phòng khách thì mới lại nhàn nhạt hỏi.

“Không có!”

“Vậy ta cáo từ trước.” Chậm rãi đứng lên, Hạ Lan Ca Khuyết cũng bắt đầu đi ra phòng khách, nhưng đi tới đi lui, lại dừng bước lại, “Đúng rồi, bữa trước ta đang nói đến vụ án ở núi Thất Mã. . . .”

“Ngồi xuống đi!”

3. Chương 3

“Công chúa Đông Nguyệt vạn phúc, kính chúc công chúa mọi chuyện hài lòng.”

“Công chúa Đông Nguyệt kim an, kính chúc công chúa một đời bình an.”

“Cám ơn.”

Nàng ngẩng lạng ngồi ở trên ghế trang trí hoa lệ trong vườn do hoàng thượng ngự tứ, nằm ở bên cạnh phủ công chúa Đông Nguyệt, bảy ngày trước vừa mới làm xong, nghe những người kia khách sáo chúc phúc trước mặt, Nam Cung Yến nhẹ cúi thấp đầu, lẩm nhẩm lời nói nhỏ nhẹ trả lời lại hết, đợi sau khi đám người kia rõ ràng chỉ giả bộ tới ứng phó rồi đi hết, nàng rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhin xuống ý nghĩ muốn lắc lắc cái cổ đang cứng ngắc, nói nhỏ mấy tiếng với thị nữ bên cạnh, chậm rãi đứng dậy đi tới chỗ ít người trong vườn.

Hôm nay, là sinh nhật mười chín tuổi của nàng. Theo tập tục của nước Hoa Tuất, vô luận nam nữ, lúc sinh nhật đặc biệt này đều phải ăn mừng cực kỳ thận trọng, để cầu xin năm tháng tương lai thuận lợi bình an.

Thân là người nước Hoa Tuất, tự nhiên không có đạo lý qua loa, thân là muội muội ruột của hoàng thượng, càng không có đạo lý ăn mừng nhỏ, cho nên tuy nàng rất ít xuất hiện ở trước mắt mọi người, hôm nay cũng phải mặc trang phục đẹp đẽ, ném đầu ló mặt ở trong cung này cho người ta xem xét như động vật.

“Công chúa Đông Nguyệt vạn phúc.”

“Công chúa Đông Nguyệt kim an.”

Mặc dù không muốn đưa tới chú ý, nhưng miệng người trong cung vốn là không quản được, vừa thấy nàng đứng dậy, mọi người bên cạnh vội vàng lần lượt lên chào hỏi, mọi người nơi xa càng thêm làm việc nghĩa không nhường ai mà nhìn chăm chăm vào nàng không ngừng bàn luận xôn xao.

“Trước kia ta chưa từng cẩn thận nhìn qua công chúa Đông Nguyệt, cho đến lúc trước hoàng thượng tự mình đến đưa quà tặng chúc phúc cho nàng ta, nàng ta vừa ngẩng đầu ta mới phát hiện, diện mạo này thật không tầm thường!”

“Chứ sao. Ta vốn tưởng rằng nàng ta là một thôn cô nông thôn chưa từng thấy cảnh đời, nào biết nàng ta thật có phong cách hoàng gia. Tuy nói ứng đối tiến lùi vẫn vô cùng e sợ, nhưng phần nhả nhận lịch sự khi giờ tay nhắc chân hoàn toàn không thua Cẩn quý phi.”

“Đó là tự nhiên, dù sao nói thế nào nàng ta cũng là con gái một của Hoàng thái hậu năm đó xinh đẹp nhất hậu cung.”

“Ta không thể không nói, sau khi quan sát Cẩn quý phi và công chúa Đông Nguyệt khoảng cách gần, công chúa Nam Thanh thật đúng là không bằng đây.”

“Nhỏ giọng chút, không thấy người của Châu xương đang nhìn chúng ta chăm chăm à.”

Đám người này nhiều chuyện cái gì? Muốn kéo thêm thù hận cho nàng và Cẩn quý phi cũng không nên làm thế chứ! Nam Cung Yến từ trước đến giờ tai thính mắt tinh nghe được mấy câu này, trong lòng trừ hết cách vẫn là bỏ tay, dù sao ai cũng biết Nam Thanh quan tâm nhất chính là chữ “Nhất”.

Quả nhiên, cảm giác hết cách đáy lòng ở Nam Cung Yến còn chưa có mất đi, phía sau nàng liền truyền đến một làn gió thơm, mùi rượu nồng nặc, cùng với giọng nói tùy hứng yêu kiều và từ trước đến giờ hoàn toàn không theo nghi lễ xưng hô trong cung đình. . .

“Công chúa Đông Nguyệt, cha hoàng đế của ta thường người khu nhà nhỏ này không tệ nha, đẹp mắt hơn cho ta nhiều. Chẳng qua ta thấy, hình như thủ vệ thiếu chút, nên thêm một số, nếu không ta sợ mấy ngày nữa trong cung sẽ truyền ra lời khó nghe.”

“Không biết lời ấy của công chúa Nam Thanh có ý gì?” Chậm rãi dừng bước chân ở đình nghỉ mát bên cạnh vườn hoa, Nam Cung Yến khẽ xoay người lại, rũ mắt xuống hỏi.

“Đông Nguyệt người vào cung muộn, lại ngày ngày cửa lớn không ra, cửa sau không gần, tự nhiên không biết trong cung này có một số kẻ lẳng lơ giả bộ đứng đắn, thích khơi dậy sóng mặc kệ thời gian, địa điểm, lại học theo dã phụ thôn cô làm cả việc ấy trên xe ngựa với người ta!”

Tuy chỉ nhỏ hơn Nam cung yến một tuổi, nhưng lúc Nam Thanh ăn mặc cực kỳ thành thực quyến rũ nói chuyện, không chỉ cố ý vòng qua vòng lại bên cạnh Nam Cung Yến, còn nói ra lời thô bỉ làm cho người ta chặc lưỡi hít hà.

Hiểu Nam Thanh chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Nam Cung Yến không nói lời nào chỉ cúi đầu càng thấp, vẫn không quên ngừng thở, làm hai gò má có vẻ đỏ tươi chút.

“Người đừng hiểu lầm, ta không phải nói người, chỉ lo lắng người không ai trông coi, ngộ nhỡ kẻ lẳng lơ nào, lại biết được vườn này không có thủ vệ, đến lúc đó lẳng lơ chú ý cái vườn của người để tới quyến rũ nam nhân, người ngoài không có biết rõ, nhưng đối thành người, không phải đó là lời cảnh báo sao?” Liếc Nam Cung Yến mặt đỏ bừng, lại càng lộ ra mềm mại, lời nói của Nam Thanh lại càng rõ ràng rồi.

“Công chúa Nam Thanh nói rất đúng, ta nhất định sẽ chú ý.” Thật sự không muốn có liên quan nhiều với Nam Thanh, Nam Cung Yến nói nhỏ một tiếng xong, liền gật đầu với nàng, lui về phía sau một bước, chuẩn bị xoay người.

“Đợi chút, ta còn chưa nói dứt lời, sao người đã đi?” Thấy Nam Cung Yến làm như muốn đi, cho tới nay cũng chưa từng nhìn qua nàng, Nam Thanh bởi vì nghe người khác nghị luận mà đặc biệt đến dò thăm thật giả liền không vui lòng rồi. “Đúng rồi, cũng mấy năm rồi, sao không nghe nói bụng của người có tin tức? Thế nào, là hần không được hay người không được?”

“Chuyện này.” Nghe được lời Nam Thanh nói, Nam Cung Yến thật có chút dở khóc dở cười.

“Nếu hần không được, nói cho ta nghe, ta phụ trách tìm người làm được cho người! Sớm nghe người ta nói nam nhân bị tàn tật, nếu không phải cơ thể tàn tật, thì sẽ có sắc dục biến thái, hần là loại nào?”

“Chuyện này.”

Trời xanh, nàng làm sao biết Hạ Lan Ca Khuyết là loại nào chứ?

Mà Nam Thanh gan dạ thảo luận chuyện phòng the của nàng và Hạ Lan Ca Khuyết với nàng làm chi, muốn gì chứ?

“Đúng rồi, sao ngày hôm nay phò mã què chân của người không có ở đây? Ngày này mà hần ta dám không ở đây sao, chẳng lẽ đi nơi nào chọc hoa nhặt cỏ à? Để cho ta gặp hần, nhất định sẽ thay người giáo huấn

hắn!” Thấy Nam Cung Yến nói quanh co nửa ngày cũng không được câu đầy đủ, Nam Thanh lại càng thêm dữ dội.

“Hắn.”

Đang lúc Nam Cung Yến nghiêm túc suy tính có nên dứt khoát té xỉu để thoát đi hiện trường không thì đột nhiên, phía sau của nàng không xa truyền tới một giọng nói trầm thấp quen thuộc. . . .

“Công chúa vạn phúc.”

“Công chúa nào?”

Nghe được hai chữ “Công chúa” người đằng trước cũng không có ngần ngại, Nam Thanh mất hứng quay đầu lại nhìn chằm chằm kẻ vừa nói chuyện, nhìn thấy nam tử anh tuấn ngồi trên xe lăn không trả lời, không thi lễ, lại càng không nhìn về nàng, chỉ lẳng lặng nhìn Nam Cung Yến, nàng đột nhiên yên lặng một hồi lâu, rồi sau đó mới lại mở miệng, “Ngươi. Chính là Hạ Lan Ca Khuyết?”

“Thần Hạ Lan Ca Khuyết kính chúc công chúa một đời an bình.”

Hạ Lan Ca Khuyết vẫn không có trả lời công chúa Nam Thanh, chỉ ra hiệu người bên cạnh đưa tới một phần quà tặng cho Nam Cung Yến.

“Cám ơn.” Tuy có chút ngoài ý muốn Hạ Lan Ca Khuyết mấy ngày trước đây ra ngoài làm việc, trên đường bởi vì bị người thiết kế mà bị sói độc cắn bị thương, nhưng hiển nhiên là tương kế tựu kế, vì phối hợp “Ẩn ý” với hoàng thượng mà làm bộ chân bị trọng thương hồi kinh nghỉ ngơi lại sẽ hiện thân ở giờ phút này, Nam Cung Yến vẫn không quên mềm mại lại xấu hổ mà gật đầu với hắn.

“Tặng cái gì? Ta xem một chút!” Không đợi Nam Cung Yến nhận lấy hộp nhỏ tinh xảo, Nam Thanh liền vượt lên trước mở ra nắp hộp, sau đó khi nhìn thấy món quà nằm trên tấm tơ lụa màu hồng thượng hạng thì liền cau mày nhìn nàng, “Tặng cái thứ gì thế?”

“Sách dạy nấu ăn.”

Nhìn cuốn sách nhỏ viết tay trân quý có chút ó vàng, nhưng lại đóng đẹp đẽ còn lộ ra chữ viết tỉ mỉ, Nam Cung Yến thật kinh ngạc. Nếu nàng không có nhận sai bút tích trên đây, thì đúng là ra từ tay Hạ Lan Lão Thái Gia, hơn nữa căn cứ chữ viết trên bìa, nội dung hẳn là sách dạy nấu ăn trân quý do ông ta tự mình biên soạn thành.

Hắn bị chạm sợi dây nào, mà lại tặng nàng vật trân quý như thế?

Muốn nàng làm cho hắn ăn? Không có cửa đâu!

“Ngươi tặng nàng ấy sách dạy nấu ăn làm gì?” Nghe được mấy từ “Sách dạy nấu ăn”, Nam Thanh không nhịn được nhìn về Hạ Lan Ca Khuyết.

“Thủ nghệ của nàng ấy không tốt.” Hạ Lan Ca Khuyết nhàn nhạt nói ra.

“Đây là gì?” Nhìn thứ cổ quái chưa từng nhìn thấy nằm bên sách dạy nấu ăn, Nam Thanh lại hỏi.

“Hiên Viên Vọng, có công hiệu phóng đại vật phẩm rất nhỏ.”

Nhẹ nhàng cầm lên một miếng đá thủy tinh trong suốt được khảm viền bạc đeo gọt khéo léo thành hình tròn, Nam Cung Yến xuyên thấu qua phiến đá thủy tinh trong suốt này, thấy được chữ trên bản sách nấu ăn phóng to lên, thậm chí ngay cả một vạch nhỏ như sợi lông đều nhìn ra, đôi mắt nàng thoáng chốc trở nên sáng trong, khóe môi không tự chủ khẽ giương lên.

“Ngươi lại đưa thứ này làm gì?” Nhìn chằm chằm thứ tầm thường kỳ quái, căn bản không khảm mấy viên trân châu, cả bảo thạch cũng nhỏ xíu, Nam Thanh lại nhìn Hạ Lan Ca Khuyết.

“Ánh mắt nàng ấy không tốt.” Ngắm nhìn Nam Cung Yến lần đầu tiên quên nguy trang mà lộ ra nụ cười ngọt ngào chân thật, Hạ Lan Ca Khuyết trầm ngâm một lát xong, tự chuyển động bánh xe lăn làm bằng gỗ đi về phía trước, “Thần cáo lui.”

“Ta. Giúp hắn một lát.”

Phát hiện Hạ Lan Ca Khuyết muốn rời đi, mà Nam Thanh hoàn toàn không có ý can ngăn, Nam Cung Yến tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội thoát thân tốt này, nhìn Nam Thanh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Hạ Lan Ca Khuyết xong, nàng ném một câu nói liền bỏ đồ lại vào hộp, sau đó cầm hộp lên liền đuổi theo Hạ Lan Ca Khuyết.

“Hắc, nàng nhìn trúng người!” Đặt hộp ở trên đùi Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến đẩy xe lăn giả mượn queo cua, lại len lén liếc Nam Thanh vẫn không nhúc nhích một cái, rốt cuộc giống như xác định chuyện gì nói khẽ với hắn.

“Nói vớ vẩn.” Hạ Lan Ca Khuyết nhàn nhạt đáp lại.

“Nói vớ vẩn cũng chạy không thoát kiếp này, nữ tử bá đạo này cũng không phải là đèn đã cạn dầu.”

Nghe được Hạ Lan Ca Khuyết lại dùng từ “vớ vẩn” để hình dung cuộc tình vừa gặp đã yêu rõ ràng không thể rõ ràng hơn của Nam Thanh, Nam Cung Yến thật bội phục sự bất động như núi, cùng với mặt lạnh bất biến ứng vạn biến của hắn. “Xem một chút, nàng ta cho đến bây giờ còn ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của người đấy.”

“Người nói thật chứ?” Nghe lời nói, Hạ Lan Ca Khuyết khẽ híп trông mắt một cái, chân trái lạng lẽ giẫm, khiến xe lăn dừng lại.

“Vô cùng chân thật.”

Thì ra là hắn thật không có phát hiện. . . .

Nhìn trông mắt nghiêm túc không giả dối của Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến trầm ngâm một lát rồi nghiêm nghị nói, sau đó phát hiện vẻ mặt hắn trở nên nặng nề, trông mắt càng thêm không ngừng biến đổi.

“Vì sao nàng ta nhìn trúng ta?” Rất lâu sau đó, Hạ Lan Ca Khuyết rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn về Nam Cung Yến nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này à. . . . Có lẽ là bởi vì diện mạo người thanh tú, cá tính thái độ lại vô cùng khác biệt với đám trai lơ bình thường văng vẳng dạ dạ với nàng ta, khiến nàng ta cảm thấy mới mẻ thôi.”

Nghe Hạ Lan Ca Khuyết dùng thái độ nghiêm cẩn như thế, hỏi loại câu hỏi làm người ta căn bản không biết nên trả lời từ đâu, biết được hắn tuyệt sẽ không tiếp nhận, cũng sẽ không mấy hiểu “Vừa thấy đã yêu” nên Nam Cung Yến cố gắng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng miễn cưỡng cho ra như vậy một câu trả lời không khác sự thật lắm.

“Tuấn?” Quả thật, nghe câu trả lời thế xong, Hạ Lan Ca Khuyết không chỉ híп mắt đến cơ hồ không nhìn thấy con người, má phải còn mơ hồ nhúc nhích.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Nam Cung Yến tin tưởng, nhất định thật lâu không ai dám trước mặt hắn, trực tiếp nói với hắn cái chữ “Tuấn” này.

Nhìn khuôn mặt còn đáng sợ hơn về không thích nói cười bình thường, nàng thật cũng có chút đồng tình hắn. Nam Thanh tuyệt đối là nhân vật rất đeo bám, qua nhiều năm như vậy, nam tử bị nàng ta để mắt tới, không có một ai có thể tránh được lòng bàn tay của nàng ta. Lại hí mắt trầm tư một hồi lâu sau, Hạ Lan Ca Khuyết lại bình tĩnh nhìn về phía Nam Cung Yến lần nữa.

“Thế nào? Muốn nhắc nhở ta... ta là thê tử người cười hỏi đằng hoàng, hiện tại hai ta ở trên cùng một chiếc thuyền, người rơi xuống nước, ta cũng không có trái cây ngon để ăn đúng không?” Mặc dù Hạ Lan Ca Khuyết không nói câu nào, chỉ nhìn về mặt của hắn giờ phút này, Nam Cung Yến liền hiểu hắn nghĩ gì, lại muốn hỏi cái gì. “Dù sao thủ pháp của nàng ta không có gì hơn là lợi dụ, uy hiếp và mị được, chỉ là người xuất thân từ danh môn vốn là không nhận người thân, hơn nữa thân kinh bách chiến, cho nên lợi dụ và uy hiếp người vô dụng. Về phần mị được chứ sao.”

Liếc gương mặt nghiêm túc của Hạ Lan Ca Khuyết một cái xong, Nam Cung Yến lại tiếp tục đẩy xe lăn đi về phía trước. “Theo ta được biết, với phương diện nữ nhân này, người quả thật coi chừng rất kỹ, nhưng nếu là nam nhân. Ta không biết được rồi.”

Lời này của Nam Cung Yến cũng không phải nói bậy, dù sao nhân vật có thân phận, bối cảnh giống hần, tự không thể nào không có người để ý, dò thăm, thậm chí không tiếc dùng mỹ nhân kế, chỉ hy vọng có thể từ trong miệng hần tìm được chút tin tức, hoặc tra tìm ra nhược điểm của hần để đánh úp.

Chỉ tiếc, nhiều nữ mật thám dùng tất cả vốn liếng, cuối cùng lại toàn bộ rơi vào tay mà về, làm cho cả triều kiêng kỵ hần, văn võ quan viên cũng hoài nghi hần có phải thích trai đẹp, hay căn bản có bệnh không tiện nói ra hay không.

“Trước khi người biết rõ ta có thích trai đẹp hay không, ta chỉ muốn nhắc nhở người một câu nói: đừng quên, người và ta tạm thời ở trên cùng một thuyền.” Nghe ra sự chế nhạo trong lời nói của Nam Cung Yến, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết chỉ nhàn nhạt nói như vậy.

“Hiếu.”

Nam Cung Yến dĩ nhiên hiếu. Lời này của hần tuy không hề cảm động, nhưng cũng tỏ ý muốn nàng đề phòng Nam Thanh, dù sao một khi phòng ngự của hần không gì phá nổi, khó bảo toàn Nam Thanh thẹn quá thành giận sẽ không giận chó đánh mèo đến trên người nàng.

“Ta nhất định hết sức không để người quá sớm trở thành người không vợ. . . . Oh, đúng rồi, tài nấu nướng của ta và ánh mắt quả thật cũng không tốt, cho nên mừng một tháng sau người khỏi phải tới. Trừ việc đó ra, ta cũng không nhìn ra cái chân ra ngoài làm việc thì cố ý cho sói độc cắn bị thương có thể dùng sen Bách Trà để giải độc sạch sẽ.”

“Bản thân mình sống an nhàn sung sướng lại yếu ớt nhiều bệnh, thủ nghệ và ánh mắt đương nhiên không tốt, nhưng ta nghĩ bán Thất Sắc Bách Vân không cần tay nghề thật tinh. Về phần người nhìn không ra cái chân không phải cố ý cho sói độc cắn bị thương có thể dùng sen Bách Trà để giải độc sạch sẽ, cũng là chuyện thường, không cần để ý.”

“Hiền Viên Vọng kia người nhặt được từ chỗ nào?”

“Nhặt? Không, là ta trả tiền mua được, hưởng chi nếu thật nhặt vật này, nên giao phó cho nha môn địa phương, không nên tặng riêng nhau.”

“. Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Lời đồn đãi “công chúa Nam Thanh thích Hạ Lan Ca Khuyết”, trong lúc nhất thời truyền lưu mỗi một góc ở trong cung, mọi người hoàn toàn không biết Nam Thanh từ trước đến giờ luôn ưa ái mặt trắng nhỏ, lúc này sao lại xem trúng “dượng” Hạ Lan Ca Khuyết không nhận người thân, nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, mọi người vẫn ríu rít xem kịch hay, cười trộm và mong chờ xem vở kịch loạn luân này cuối cùng sẽ diễn biến thành tình hình như thế nào.

Nam Thanh tùy hứng lại thích làm theo ý mình, dĩ nhiên không phụ kỳ vọng của mọi người mà phát động thể công cầu ái ùn ùn với Hạ Lan Ca Khuyết, tặng quà to, đưa thơ tình không thiếu cái nào, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết đều không nhận; uy hiếp, sắc dụ không ngừng, đáng tiếc lan Ca Khuyết đều làm như không thấy, vẫn sống như thường, nên vào triều thì vào triều, nên làm việc thì làm việc.

Nhưng Hạ Lan Ca Khuyết cũng không phải hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng, ít nhất, chuyển đi đến phủ công chúa của hần vào mừng một, mười lăm mỗi tháng, nhờ Nam Thanh mọi cách ngăn trở mà không thể không tuyên cáo tạm thời cắt đứt. Mặc dù hần mặt ngoài nhìn như thờ ơ hờ, nhưng đáy lòng tất cả quan viên lớn nhỏ bên trong viện Ngự Sử và Nam thư phòng đều biết rất rõ, một canh giờ trước và sau khi hần đến Chính Sự đường dùng cơm, tốt nhất chớ nói chuyện với hần, tránh khỏi tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Nam nhân mà, tại bên ngoài trêu hoa, ghẹo cỏ, nhắc tới cũng không phải là chuyện lớn gì, người thấy đúng không, công chúa Đông Nguyệt?” Nam Thanh ngồi ở trong chính sảnh phủ công chúa, mặc áo ngực thấp sáng lóa hoa hòe, vừa mát nhẹ trà thơm, vừa có ngụ ý liếc Nam Cung Yến một cái.

“Công chúa Nam Thanh nói đúng.” Dịu dàng ra hiệu thị nữ rót đầy trà cho Nam Thanh, Nam Cung Yến nhẹ nhàng nói ra.

“Nam nhân không dám vuốt hoa chọc cỏ, có lẽ là có bệnh không tiện nói ra, hay có lẽ là trong phủ có con sư tử hà đông bình thường không rống, nhưng hồng thì dọa hồng người, người nói đúng không? Công chúa Đông Nguyệt.” Nói nói Nam Thanh vẫn không quên dò xét cẩn thận gương mặt nho nhỏ vẫn rũ xuống của Nam Cung Yến, muốn biết rõ ràng nàng dùng loại phấn gì, mà có thể khiến hạ khuyết Ca Khuyết liếc nhìn.

“Công chúa Nam Thanh nói rất đúng.” Nam Cung Yến vẫn dịu dàng trả lời, lúc trả lời vẫn không quên ho nhẹ hai tiếng.

“Với lại thể cốt của người thật quá yếu, cả tán gẫu cũng không thể tận hứng, huống chi là làm hoạt động khác!”

Lúc này, tầm mắt công chúa Nam Thanh ngược lại nhìn về phía cơ thể không thể nhìn ra đường cong gì của Nam Cung Yến, muốn nghiên cứu nàng đến tận cùng có chỗ nào tốt khiến Hạ Lan Ca Khuyết ngoài nàng ra thì đều không để ý nữ tử khác, nhưng khi thân thể từ trước đến giờ yếu ớt của nàng tựa như bởi vì không ngồi được lâu mà bắt đầu khẽ đung đưa trái phải thì rốt cuộc không nhìn được đứng dậy, “Đáng ghét, không hàn huyên!”

“Xin lỗi, công chúa Nam Thanh. . .”

Mặc dù trong miệng vẫn phụ họa có khuông có dạng, nhưng ngồi từ mặt trời lặn đến trăng lên núi cao với Nam Thanh, Nam Cung Yến lần đầu tiên trong đời có cảm giác bó tay và vô lực khóc cũng không phải, cười cũng không được. Dầu gì Hạ Lan Ca Khuyết cũng là phu quân trên danh nghĩa của nàng, Nam Thanh lại ba ngày hai bữa tới dò thăm, thị uy, nhả mặt oán trách với tình địch, muốn làm trò gì chứ?

Thật vất vả giả bộ bệnh đưa đi Nam Thanh, rốt cuộc Nam Cung Yến mới thoát thân trở về phòng thay bộ trang phục đơn giản, rồi tiến vào trong phòng bếp ở khu phòng khách, đang muốn xem củi đốt bên trong có tắt không, đột nhiên một tiếng áo lướt vang lên ở chỗ không xa, thì nàng cảnh giác xoay người, phát hiện người tới lại là Hạ Lan Ca Khuyết mặc trang phục đi đêm màu đen.

“Thế nào?” Nhìn Hạ Lan Ca Khuyết mặc trang phục như thế, Nam Cung Yến biến sắc. Nếu không phải có chuyện lớn xảy ra, hẳn tuyệt đối không có khả năng tự xuất hiện trước mắt nàng như vậy.

“Đi theo ta.” Ngắn gọn bỏ xuống một câu nói, Hạ Lan Ca Khuyết cấp tốc phi thân vào bầu trời đêm.

Biết được chuyện quá khẩn cấp, Nam Cung Yến chỉ kịp qua loa phủ thêm một cái áo ngoài màu đậm, liền vội vàng đuổi sát sau lưng hắn, hai người một trước một sau đi tới một bụi cỏ ở góc tây bắc vắng vẻ trong hoàng cung.

“Người của người?” Mang Nam Cung Yến tới bên cạnh một đồng đất đen nổi lên trong bụi cỏ, Hạ Lan Ca Khuyết vén tấm màn đen che đây phía trên vật đó lên nhỏ giọng hỏi.

“Đáng chết.” Nhìn thân thể của nữ tử quái dị vắn vẹo trên đất, chỉ còn chút hơi thở yếu ớt, Nam Cung Yến nhìn xuống lời nguyện rửa, rất nhanh sau đó miệng phun một câu ám hiệu, “Cấm y hành.”

“Giang. Hạ. Phong. Mân. Đông. Doãn.” Chỉ thấy nữ tử trên đất nỗ lực nói ra, sau đó dùng chút hơi sức cuối cùng, nói ra ba chữ khác chỉ có Nam Cung Yến biết được ý nghĩa xong, liền trừng lớn mắt không nhúc nhích nữa.

Căn bản không cần dò mạch, Nam Cung Yến liền biết thủ hạ của mình đã bị thương nặng qua đời. Mặc dù đáy lòng đau đớn, nàng vẫn cắn chặt môi dưới, nhanh chóng mà cẩn thận xem kỹ qua tất cả vết thương trên người nữ tử, cùng với trên người có bất cứ thứ gì đặc trưng làm lộ ra thân phận thật sự của nữ tử không, để xác định nguyên nhân cái chết chân chính của cô gái, cũng bảo đảm thân phận của cô gái chỉ có một mình nàng biết được.

“Ta phát hiện nàng ta thì nàng ta không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn ta.” Sau một lúc yên lặng dài, khi Nam Cung Yến dò xét thương thế của cô gái thì giọng nói khàn khàn của Hạ Lan Ca Khuyết lui ra ở nơi xa mới vang lên sau lưng nàng.

“Ta biết rõ.” Đợi đến nhớ kỹ toàn bộ chứng cứ đầu mối mà cô gái nói ra, và dùng vết thương lưu lại trên người thay nàng nói chuyện, Nam Cung Yến lấy tay nhẹ nhàng khéo lại đôi mắt nàng, giọng nói đã hoàn toàn khàn khàn.

Nàng dĩ nhiên biết, bởi vì thám tử Ẩn Cung, toàn bộ biết mình làm công việc gì, đã sớm bỏ mặc sống chết, nguyên tắc duy nhất của họ, là kín miệng như bình, duy nhất, cũng phải làm được, là tại trước khi sinh mạng sắp biến mất, dùng hết hơi sức cuối cách xa đám người, tuyệt không để người ngoài từ trong miệng các nàng đào ra bất luận một chữ nào, trước khi máu trong cơ thể ngừng lưu động, thì phải nuốt vào Thực Cốt Huyết đan để chính mình hóa thành một vũng nước máu, không cho thi thể để lộ ra bất kỳ bí mật liên quan Ẩn cung.

Thi thể của nữ tử trên đất chậm rãi hóa thành vũng máu, Nam Cung Yến từ đầu đến đuôi không có dời đi ánh mắt, vô luận đôi mắt nàng chưa xốt như thế nào, vô luận đáy lòng của nàng đau đớn cỡ nào, nàng phải ở cạnh nàng ấy, cũng phải cùng với nàng ấy, cho đến một khắc cuối cùng.

“Người không nên sơ sẩy thế.” Nhìn Nam Cung Yến ngồi chồm hổm quỳ xuống trước người, vẻ mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng đầu vai mảnh khảnh lại không ngừng có chút rung rung, Hạ Lan Ca Khuyết đột nhiên nói: “Nếu người ra tay chính là ta.”

“Ít nói nhảm với ta, người hành hung từ đầu đến đuôi đều là kẻ dùng kiếm bằng tay phải, mà kẻ không nhận người thân nhân duyên mỏng manh như ngươi, căn bản là Khí Tông ngự kiếm thuận tay trái chính cống!” Không đợi Hạ Lan Ca Khuyết nói xong, Nam Cung Yến nhìn đồng bạn hôm nay đã hóa thành một vũng máu nước, cả quần áo còn sót lại cũng bị máu từ từ làm hư mà chỉ còn dư lại một khuyên tai ngọc, liền rưng rưng nắm quyền khế hô.

Nghe nói như thế, Hạ Lan Ca Khuyết bị chấn động khiếp sợ. Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng có ai biết được hần thật ra thuận tay trái, lại từ mẫu thân học được võ học của Khí Tông ngự kiếm. Khiến hần kinh ngạc hơn là, chẳng qua chỉ vội vã liếc mắt, Nam Cung Yến lại có thể lập tức nhìn ra người hành hung thuận tay phải và binh khí của hần!

Kiến thức của nàng rất uyên bác, phạm là nấu nướng, võ học, diệu thủ, dò án, bói toán, âm luật, không gì không giỏi, không gì không biết, nếu không phải từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, cũng có danh sư mỗi ngày ở bên chỉ đạo, tuyệt đối không có khả năng có khả năng thế này.

Thế gian này, loại địa phương nào có thể tụ tập một đám kỳ nhân đặc biệt như vậy?

“Không thể!”

Đang lúc Hạ Lan Ca Khuyết âm thầm nghĩ thì đột nhiên phát hiện tay Nam Cung Yến nhẹ nhàng với tới khuyên tai ngọc trên vũng máu, mặc dù lập tức quát khế một tiếng, nhưng hần vẫn chậm.

Trên khuyên tai ngọc duy nhất còn lại của nàng kia, lại bôi chất kịch độc không màu có mùi hạnh, một khi đụng chạm sẽ trúng chiêu, nhưng bởi vì lúc trước mùi máu quá nồng, vượt qua mùi hạnh, nên hần nhất thời không có phân biệt ra, cho đến khi mùi máu dần dần tản đi.

Mặc dù khi hai chữ “Không thể” vang lên thì Nam Cung Yến đã lập tức ngừng tay, nhưng nàng vẫn chậm, đầu ngón tay của nàng đã đụng chạm tới khuyên tai ngọc!

Khi hoa mắt và bóng tối ập tới, nàng cảm thấy huyết đạo quanh người mình đã bị điểm, lưng bị một bàn tay đỡ lấy, đầu ngón tay truyền đến đau đớn như bị châm đâm vào.

“Khuyên tai ngọc.” khi máu độc ở đầu ngón tay bị người nặn ra, thân thể bị ôm lấy chạy như bay, chân khí cuộn cuộn không dứt đưa vào trong cơ thể mình không hề ngừng, thì Nam Cung Yến thì thào nói ra.

“Thu về hết.”

“Người. Làm gì cứu ta.” Mặc dù biết rõ vấn đề này rất buồn cười, nhưng Nam Cung Yến vẫn muốn hỏi, bởi vì bóng đêm vô tận trước mắt, làm nàng có chút vô dụng.

“Trở thành người không vợ hoàn toàn có hại không có ích với ta bây giờ.” Cầm tay nhỏ bé không tự chủ đưa ra lung tung, làm như muốn nắm cái gì của Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết nhàn nhạt nói ra.

“Vậy ta thật. Cảm tạ. Nam Thanh rồi.” Khi thân thể bị đặt ở trên giường mềm mại, tay nhỏ bé của mình vẫn bị người nắm chặt, Nam Cung Yến tiếp tục nói, mà đáy lòng, lại có cảm giác rất thật.

Lúc này, Hạ Lan Ca Khuyết không trả lời lời của nàng, Nam Cung Yến lại cảm nhận ra, khi nàng nhắc tới hai chữ “Nam Thanh” thì có dòng khí uất ức truyền ra từ người hắn.

“Phòng khách. . . trong lồng hấp ở phòng bếp có. Bánh Thất Sắc Bách Vân. . . .” Khi thân thể bị đỡ ngồi xong, cũng được sắp xếp thành tư thế vận công thì Nam Cung Yến thì thầm.

“Bản thân mình tự vận công nghỉ ngơi một lát.”

“Độ lửa còn thiếu nửa nén hương. . . .” Khi bàn tay và nhiệt độ ẩm áp hoàn toàn rời đi bên cạnh mình thì Nam Cung Yến còn nói.

“Ta đi lấy thuốc, không phải đi ăn bánh.”

“Ta chỉ nhắc nhở ngươi. Thuốc cầm về thì độ lửa cũng đủ.”

“Đừng nói tới bánh Thất Sắc Bách Vân nữa.”

“Phải lo. . . .” Nghe giọng nói hơi mang theo chút nóng nảy từ tính, khóe môi Nam Cung Yến chậm rãi tràn ra nụ cười, “Bởi vì cơn trùng trong bụng ngươi làm cho ta. Cần bản không có phương pháp tĩnh tâm vận công.”

4. Chương 4

Nhẹ nhắm mắt, Nam Cung Yến lắng lặng ngồi trên giường ở tầng cung điều khí, vẻ mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng tâm trí của nàng thể nào cũng không dừng lại được, bởi vì ba chữ “Mân, đông, doãn” mà Vi quan kia để lại trước khi chết, cũng không phải là mấy từ không có ý nghĩa, mà là ám hiệu chuyên dùng của thám tử Ẩn cung, mặc dù số chữ không nhiều lắm, nhưng hàm ý đại biểu lại cực kỳ rõ ràng. . . .

“Mân” là chỉ người phục kích có vóc người trung đẳng, triển khai đánh bắt ngờ trên con đường ra vào của Vi quan, nhưng thám tử không nhận ra thân phận, giới tính và võ công của người phục kích; “Đông” là chỉ người phục kích có ý đồ dò thám bí mật của Tần phi hậu cung mãnh liệt; “Doãn” lại là chỉ người phục kích này lúc bức hiếp Vi quan thì không cần thận bị Vi quan hiểu thuật nói chuyện hoặc tâm thuật dụ ra một câu nói, mà câu nói kia là ngụ ý tạo một phần dữ liệu hậu cung

Thật ra thì lúc nghe ba chữ này, Nam Cung Yến liền biết, Vi quan kia bị dùng phương pháp tàn nhẫn thể sát hại, vô cùng có thể không phải là ý vốn có của hung thủ, dù sao hung thủ muốn nhất, là từ Vi quan tìm được một số cách, để ngụ ý tạo một quyển “Dữ liệu hậu cung”, cho nên lúc đầu hung thủ có lẽ chỉ muốn bắt cóc Vi quan, nhưng khi hung thủ phát hiện ý đồ của mình lại bị Vi quan biết được, tự nhiên chỉ có một đường giết người diệt khẩu.

Mặc dù vừa nghĩ đến Vi quan kia, lòng của Nam Cung Yến liền phát đau, nhưng vì không để cho thủ hạ hi sinh vô ích, nàng vẫn cố gắng trầm tĩnh quyết tâm, y theo cách dưỡng dạy nàng trong quá khứ, tưởng tượng mình thành sát thủ sát hại Vi quan, suy tư lối suy nghĩ của hung thủ, thậm chí trước thời gian đoán được kế tiếp của hắn.

Ta vì sao muốn từ miệng Vi quan tìm được một số bí mật chân chính, để lập một quyển “dữ liệu hậu cung”?

Vì bị người khác bức hiếp hoặc giữ lời hứa với ai đó. Bởi vì lúc trước ta thả ra tiếng gió thì người này hình như không tin vật này tồn tại, cho nên cũng không mắc câu, cho nên trên tay ta phải có chút đồ thiệt, làm người này tin tưởng “dữ liệu hậu cung” có thật, rồi tiến vào bẫy rập ta bày ra.

Ta lại bởi vì lộ ý tứ mà quyết tâm giết người diệt khẩu, nhưng vì sao phải ở lúc Vi quan bị thương nặng thoát đi thì để lại một món đồ trang sức có chứa kịch độc ở trên người nàng?

Bởi vì ta hồi không ra bất kỳ bí mật, nhưng võ công của tên Vi quan này cao vượt quá tưởng tượng của ta, cũng có nghĩa công việc của Vi quan tuyệt không chỉ chỉ là ghi chép mỗi tiếng nói cử động của Tần phi hậu cung ở trên giường rồng, phía sau các nàng nhất định có một tổ chức bí mật lớn!

Nếu ta bỏ lại chất độc khiến ngủ mê man bảy ngày mới bị mất mạng ở trên người tên Vi quan hẳn phải chết không nghi ngờ, có lẽ có thể được biết ai là người cuối cùng tiếp xúc với nàng, nếu như mà ta đủ may

mẩn, không chừng không chỉ có thể tìm được đầu não tổ chức bí mật kia, thậm chí còn có thể lấy được “dữ liệu hậu cung” chân chính.

Nếu chuyện hạ độc thất bại, kế tiếp ta sẽ làm sao làm?

Chuyện lớn về mạng người, mà nếu trong cung cũng không truyền ra bất kỳ tiếng gió, liền bày tỏ tổ chức sau Vi quan còn khó giải quyết, nghiêm mật hơn ta tưởng, để tránh bại lộ thân phận, ta phải hoàn toàn án binh bất động.

Trải qua một tầng lại một tầng suy diễn, Nam Cung Yến thoáng làm rõ suy nghĩ rối rắm trong đầu. Mặc dù y theo những suy đoán này, nàng trong nửa khắc vẫn không cách nào tìm ra núp hung thủ, cùng với mục đích cuối cùng của hần, nhưng ít ra hiềm nghi Hạ Lan Ca Khuyết là hung thủ có thể tạm thời loại bỏ bên ngoài.

Bởi vì thứ nhất, nếu hần thật muốn dò thám biết tin tức hậu cung Tần phi, mục tiêu cao nhất tuyệt sẽ không là Vi quan, mà là nàng - người biết nhiều bí mật hơn.

Thứ hai, hần nhìn xa trông rộng lại cẩn thận chặt chẽ, dù thật muốn lấy được thứ gì, cũng tuyệt không dùng thủ đoạn vụng về này, làm ra chuyện mạng người chắc chắn kinh động hoàng thượng và đại nội mật thám, êm đẹp kéo mình vào vũng bùn nhão.

Huống chi, đêm đó, người hoàng thượng triệu kiến là Cẩn quý phi, mà căn cứ kỷ lục báo cáo của Vi quan làm việc đêm đó, hành động cử chỉ của Cẩn quý phi tựa như thường ngày, không có bất kỳ khả năng phải diệt khẩu Vi quan.

Mặc dù không biết Hạ Lan Ca Khuyết đến tốt cùng là đang giám sát hay bảo vệ, chỉ là nàng quả nhiên không tính sai, hần luôn lại mặc trang phục đi đêm, vào cái đêm mà Hạ Lan Nguyệt xuất hiện ở cung Càn Ninh. Vô luận là nàng tự mình giám sát, hay là để cho thám tử điều luyện nhất giám sát, vô luận quá trình có mất dấu không, chỉ cần là đêm Hạ Lan Nguyệt được triệu kiến, là có thể phát hiện bóng dáng màu đen biến mất trong đêm tối của hần ở gần cung Càn Ninh đêm đó.

Trừ lần đó ra, nàng còn nghe được tin tức từ tôi tớ về hưu của Hạ Lan lão gia do thám tử hồi báo, mười sáu năm trước, trong lúc Hạ Lan Ca Khuyết bị thương một chân, thật ra Hạ Lan Nguyệt mất đi mẫu thân và huynh trưởng cũng ngồi chung chiếc xe ngựa với hần, nếu không phải nhờ hần và mẹ hần chung sức bảo vệ, chỉ sợ nàng cũng có số mạng giống huynh trưởng và mẫu thân nàng. Chỉ không biết vì sao, đối với việc này, từ trên xuống dưới gia tộc Hạ Lan đều không hề không đề cập tới.

Nhìn dáng dấp, tranh đấu bên trong gia tộc lớn quả thật có cách làm khác hậu cung nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, bởi vì xảy ra việc ngoài ý muốn không lâu, cha Hạ Lan Nguyệt rất nhanh liền lập chủ mẫu mới, sau đó không lâu, chủ mẫu mới lại sinh con trai, mà kể từ lúc đó Hạ Lan Nguyệt không còn mẹ ruột chăm sóc và thương yêu liền một thân một mình ở tại biệt viện phòng chánh, đi thăm nàng chỉ có Hạ Lan Ca Khuyết và mẫu thân hần. Mấy năm sau, đôi cô nhi quả mẫu bị buộc rời khỏi Hạ Lan phủ, vì vậy cắt đứt liên lạc với Hạ Lan Nguyệt.

Thật cắt đứt liên lạc sao? Nam Cung Yến hoài nghi.

Tuy không chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh Hạ Lan Ca Khuyết còn có tình nghĩa huynh muội với Hạ Lan Nguyệt, nhưng từ sự “Ẩn ý” của hần cùng với hoàng thượng, và chỉ có ở đêm Hạ Lan Nguyệt được triệu kiến hần mới mặc y phục đi đêm qua lại trong cung, cùng với sau đêm đó, mỗi khi nàng cố ý nói tới “Sao người đi loạn trong cung đúng lúc Cẩn quý phi được gọi tới”, thì hần lại lộ ra vẻ mặt quỷ quyết không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ giàu có thâm ý nhìn nàng một cái, nàng liền mơ hồ biết được, vô luận vì nguyên nhân gì, hần tuyệt không có không quan tâm Hạ Lan Nguyệt như người đời thấy, thậm chí còn vô cùng có khả năng vì bảo vệ nàng, mới cố ý xa cách nàng như vậy.

Nam Cung Yến dĩ nhiên biết suy đoán này của mình, vĩnh viễn sẽ chỉ là suy đoán, trừ phi Hạ Lan Ca Khuyết nguyện ý chính miệng chứng thực — dĩ nhiên, ngày này có thể vĩnh viễn sẽ không đến, dù sao nếu con lão hồ ly lòng dạ sâu nặng lưu lại nhược điểm chứng minh thực tế để người ta bắt được, hần liền không phải là Hạ Lan Ca Khuyết hôm nay rồi.

Nhưng mà khiến Nam Cung Yến cảm thấy ngoài ý là, con lão hồ ly xem ra nhìn xa trông rộng lại biết chăm

sóc người, trong bảy ngày độc còn dư trong cơ thể nàng, hần rãnh rồi sẽ tới thay nàng điều chỉnh chân khí trong cơ thể, người đến thì cũng thôi đi, còn mang đồ ăn ngon, uống ngon, nhiều thứ bổ dưỡng, ngay cả đệm dựa, gối kê, đồ lót cũng mang đến.

“Mẫu thân của ta yếu ớt.”

Nàng vẫn cứ nhớ khi nàng nhìn đồ vật khắp phòng, rồi nghi ngờ nhìn hần, buồn bực hần đến tột cùng từ đâu lấy được nhiều đồ như vậy thì hần đang ngồi ở trong phòng nàng thẩm duyệt văn thư nhân nhạ nói như vậy.

Tuy chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, nhưng Nam Cung Yến loáng thoáng hiểu, trước khi mẫu thân hần qua đời, hần hần là đã chăm sóc tỉ mỉ mẫu thân bởi vì lúc sinh sản không được chăm sóc thích đáng, mà thân thể từ đó lưu lại mầm bệnh rất lâu, nên nhất thời thói quen này mới có thể không đổi được, mặc dù mẫu thân hần đã rời đi hần tám năm rồi. . . .

Nhưng Hạ Lan Ca Khuyết chỉ kiểm duyệt văn thư hai ngày, năm ngày sau đó, hần đều chỉ cầm cuốn sách trong tay lẳng lặng ngồi trong phòng nàng, trên gương mặt như không có vẻ gì lộ ra một chút cảm giác hết cách.

Nam Cung Yến hoàn toàn có thể đoán được vì sao Nam thư phòng và viện Ngự sử đồng thời thả hần nghỉ, bởi vì thời gian qua Nam Thanh cơ hồ mỗi ngày đến trước cửa hai viện chặn Hạ Lan Ca Khuyết, làm ọi người náo loạn không nói, còn cơ hồ không làm được việc, mới có thể cho hần nghỉ.

Mà thật ra thì nàng càng rõ ràng hơn, hần không có việc làm, là bởi vì thời gian qua ánh mắt của hần thật sự quá kinh người, căn bản không người dám cùng hần mặt đối mặt nói việc công, mà nghe nói thời khắc kinh người nhất, là một canh giờ trước và sau khi hần đến phòng bếp Chính Sự đường, cứ thế nhiều ngày nay đầu bếp không ngừng lén lút tìm người khóc hỏi, suy nghĩ ra mình rốt cuộc nơi nào đắc tội Hạ Lan đại thần rồi.

Đối mặt Hạ Lan Ca Khuyết như vậy, Nam Cung Yến thật vừa bực mình vừa buồn cười, cho nên lúc không choáng váng thì nàng sẽ đến phòng bếp làm ít bánh ngọt dễ làm, sau đó khi hần đến, trông thấy những bánh ngọt kia mà trên sự lạnh lùng trên gương mặt chậm rãi tán đi thì nàng từ nói với mình, hành động này của nàng chỉ là vì dò thám biết thêm chút chuyện từ hần vào lúc hần vì ăn bánh ngọt mà có thể cởi bỏ bớt phòng bị. . . .

“Nhận được tin tức?” gần tới ngày thứ chín, khi Hạ Lan Ca Khuyết đến thì câu nói đầu tiên liền hỏi như thế.

“Nhận được.” Nam Cung Yến gật đầu một cái. Một canh giờ trước, hoàng thượng bảo nội thị tới thông báo nàng, bảo nàng về nhà cũ ở Lạc Giang thăm người thân hai tháng, hơn nữa Hạ Lan Ca Khuyết sẽ cùng đi.

Không có việc gì lại bảo hai người cùng nhau rời kinh, thứ nhất tất nhiên bởi vì cả hoàng thượng cũng không chịu nổi sự hồ đồ thời gian qua của Nam Thanh, nhưng lại không quản được nữ nhi, nên mượn danh thăm người thân, để cho bọn họ cách xa mưa bão; thứ hai thì sau khi nàng cho Hoàng đế biết vụ huyết án bí mật xảy ra trong cung thời gian trước, ngài ấy đã ra lệnh đại nội mật thị đón lấy chuyện này, lén lút truy xét, để tránh thân phận người nổi nghiệp Ẩn cung của nàng bị ra ánh sáng, thậm chí gặp nguy hiểm, liền nhân tiện lợi dụng cơ hội để cho nàng xuất cung tạm thời tránh gió.

“Ngày mai giờ Mùi ta tới đón ngươi.” Lần cuối điều chỉnh hết chân khí trong cơ thể cho Nam Cung Yến, cũng xác nhận không còn bất kỳ độc còn dư lại, Hạ Lan Ca Khuyết mới chậm rãi đứng lên, “Sau khi đưa ngươi tới Lạc Giang, chúng ta liền mỗi người đi một ngả, cũng xin nói với người nhà ngươi, không cần phí tâm cho ta.”

“Không thành vấn đề, ngươi cứ bận việc của ngươi.”

Mặc dù lần này đi xa có chút vội vàng, nhưng Nam Cung Yến không chút phật lòng, thậm chí còn có chút kích động. Nếu nàng không có đoán sai, Hạ Lan Ca Khuyết đồng hành với nàng nhất định còn có công việc bí mật trong người.

Hạ Lan Ca Khuyết từ trước đến giờ có ý tứ cực nghiêm, những chuyện liên quan đến công việc của hần, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng từ trên người hần lộ ra chút xiu đầu mối. Nhưng nàng biết rất rõ, hần

được xưng Đề Hình Khâm Sai vạn năm, ngoại trừ thẩm án, dò án, phá án, còn sẽ có chuyện bí mật gì chứ?

“Lông mày bên phải của người tựa hồ đang nhảy.” Đã quen nghe Nam Cung Yến thuận miệng trả lời, nhưng chẳng biết tại sao, lúc này Hạ Lan Ca Khuyết lại cảm thấy ánh mắt của nàng làm cho người ta có chút không cách nào bình tĩnh.

“A, thật sao? Có lẽ là khí huyết không thuận, ta lại nghèn khí, người mau trở về chuẩn bị đi, chớ làm canh giờ.” Sau khi dùng một tư thế tiêu chuẩn đến không tiêu chuẩn hơn ngồi xuống, Nam Cung Yến chậm rãi nhắm lại hai mắt.

“Ta từ trước đến giờ đều đúng giờ.”

“Đi thông thả không tiền.”

“Khâm Sai Đại Nhân, tiểu nhân là Yến Tiểu Ngũ khám nghiệm tử thi ở trấn Giang Thành, được lệnh của Huyện lão gia, mấy ngày nay sẽ hộ tống đại nhân phá án.”

Nửa tháng sau, khi trước mắt nhìn thấy tên “Yến Tiểu Ngũ” khép mi buông mắt, phục lạy trên mặt đất, mặc áo bào tro màu xám, trên mặt còn có một chòm râu cá trê, trong tay đồng thời giờ cao văn điệp ủy nhiệm và chứng thư khám nghiệm tử thi, Hạ Lan Ca Khuyết không có lên tiếng, nhưng má phải lại khẽ co rúm xuống.

“Khâm Sai Đại Nhân?” Hạ Lan Ca Khuyết hoàn toàn yên lặng, khiến Nam Cung Yến vừa vào cửa đã cố làm vẻ hèn mọn không nhận được nhếch khóe miệng lên.

Mượn đường chung quanh đi, cố tình bày nghi trượng nữa đi, chơi mèo bắt chuột với nàng nữa đi, vì một giấc mộng xử án từ lâu, vô luận hấn ngăn khuyển như thế nào, hiện nay nàng căn bản không có việc làm, không án có thể dò nhất định sẽ đeo bám hấn tới cùng!

“Ở bên ngoài chớ kêu ta khâm sai đại nhân.”

Mặc dù sớm đoán được Nam Cung Yến thích dò án nhất định sẽ nhân cơ hội này hoàn thành giấc mộng xử án đã có từ lâu của nàng, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết vẫn thật không ngờ nàng tới nhanh như vậy, còn dùng diện mạo làm cho người ta mặc cười để xuất hiện trước mặt.

Đáy lòng thật có chút bất đắc dĩ, nhưng suy tính đến công việc này, chủ yếu là đi mấy huyện gần Lạc Giang giúp bọn họ giải quyết các vụ án tồn đọng, cũng không có bao nhiêu cơ mật, nên Hạ Lan Ca Khuyết thuận theo nào, tránh khỏi nàng cuồng đại không thay đổi và kiên nhẫn, lần tới lại lấy tướng mạo và phương thức càng thêm kinh người ra sân.

“Đúng, lão gia.” Thấy Hạ Lan Ca Khuyết sau khi đứng dậy, Nam Cung Yến tự nhiên cũng đi theo, nhắm mắt theo đuôi ở bên người hấn như gã sai vặt.

“Cổ vẻ trong những thực khách ở nhà người rất khéo có một người là lão khám nghiệm tử thi về hưu.” Chồng trưởng tiếp tục đi về phía trước, Hạ Lan Ca Khuyết cũng không quay đầu lại mà nhàn nhạt nói ra.

“Đã đoán đúng.” Nam Cung Yến rất nhanh đáp lại, vừa nói còn vừa cố ý se se chòm râu chữ bát của mình.

“Để cho ta đoán xem những thực khách trong nhà người gồm có những ai nào.”

Nhìn sang vẻ mặt kích động như đứa bé của Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết lại không thể không thờ dài ở đáy lòng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười khê mà chính mình không phát hiện.

Mới đến Lạc Giang thì Hạ Lan Ca Khuyết thật bị hành động không để tâm của “Người nhà” của nàng làm hơi kinh hãi. Mặc dù lúc trước hấn đã đề cập với nàng, muốn người nhà nàng không cần để tâm đến hấn, mà nàng cũng chuyển cáo chi tiết rồi, nhưng hấn dù thế nào cũng không nghĩ ra, nói không để tâm, chính là giảm nguyên gốc bữa tiệc nghênh đón trăm bàn đổi thành 99 bàn rượu, sau đó đổi chăn đệm cực kỳ mềm mại mới mẻ trong phòng hấn, thành chăn đệm vá lung tung.

Rồi sau đó hấn phát hiện, dưỡng phù mập mạp hiếu khách của Nam Cung Yến, nuôi một đoàn thực khách, trong đám thực khách kia, gồm có người đủ ngành nghề. Mặc dù hấn vẫn không tin tất cả bản lãnh của nàng đều là bọn họ dạy, càng sẽ không nhẹ tin nàng thật lớn lên ở Lạc Giang, chỉ mong bấy “Người nhà” của nàng sau khi nghi thức nghênh đón quý long trọng đi qua, liền lập tức lộ hết bản tính xông lên vừa hôn

vừa kéo vừa ôm, khi cảm nhận được cử chỉ “Cố gắng” không để tâm yêu ai yêu cả đường đi của bọn họ đối với hắn, hắn thật cảm nhận được một loại không khí “Nhà”. . . .

Mặc dù trong lòng hắn rõ ràng, quan hệ vợ chồng của hắn cùng với nàng, căn bản chỉ là một loại căn cứ vào mục đích chính trị đáng ghê tởm, hình thái giả dối, hơn nữa ở một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ sự hài hòa mặc ngoài của hai người bọn họ như hôm nay cũng sẽ không tồn tại.

“Người muốn đoán thì đoán chứ sao.”

Nam Cung Yến bởi vì trở lại “quê nhà” mà khắp người nhẹ nhõm, hơn nữa rốt cuộc có thể tự mình dò án, phá án mà tâm tình thật tốt, căn bản sẽ không để ý sự giễu cợt trong lời nói của Hạ Lan Ca Khuyết, dọc theo đường đi luôn cầm “Hiên Viên Vọng” không rời người của cô, một lát xem lá phượng, một lát nhìn quả lựu, không thì kéo râu cá trê của mình dài ra nhìn kỹ, lại đem “Hiên Viên Vọng” gần sát bên cạnh gò má Hạ Lan Ca Khuyết, muốn nghiên cứu khác biệt giữa tóc và râu.

Chỉ là, ngày thoải mái như vậy cũng không có mấy ngày, khi thật sự đi theo Hạ Lan Ca Khuyết bắt đầu làm việc, nàng mới phát hiện, phần lớn án tồn đọng, đều không phải là kỳ án, gì thật huyền hoặc quỷ quyết mà là một số bởi vì nhân tình mà cố ý dè ép không thẩm, hay là bởi vì quá khó khăn, quá tốn thời gian mà cố ý một kéo hai kéo kéo dài.

Mặc dù đối mặt đều là chút vụ án vụn vặt, Hạ Lan Ca Khuyết vẫn thận trọng xử lý, mỗi một cuốn hồ sơ đều xem tỉ mỉ không nói, mỗi nhân chứng, vật chứng, hắn càng thêm xem kỹ nhiều lần, mới có thể quyết định có áp dụng hay không.

Nam Cung Yến cầm chứng thư khám nghiệm tử thi lại cơ hồ hoàn toàn không đất dụng võ, mỗi ngày trừ giúp hắn nấu cơm, làm bánh ngọt, để hắn có thể có đầy đủ thể lực và tâm tình tốt ứng phó những vụ án tồn đọng giống núi nhỏ kia, thời gian còn lại, chính là khi hắn khêu đèn chiến đêm thì ngồi ở một bên lim dim, nếu không thì như hiện tại, khi hắn và Huyện lệnh cùng nhau ở trên công đường hội thẩm thì trực tiếp bị hắn lệnh cưỡng chế ngồi ở phía sau bàn nhỏ trước hắn, làm tiểu lại văn thư cho riêng hắn.

Vụ án hôm nay, cũng không tính là một vụ án lớn, vì vậy Hạ Lan Ca Khuyết sớm thương lượng xong với Nam Cung Yến, thẩm kết thúc, liền lập tức chạy tới Phong gia ở sườn núi xa ngoài mười dặm khảo sát. Vụ án đó sau khi được hắn qua lại chọn lọc tài liệu hồ sơ, thì cho là Lại Bộ Thượng Thư sau khi về hưu định cư ở chỗ đó rất có khả năng, nhưng bởi vì vẫn không có chứng cứ trực tiếp, hơn nữa căn bản không có chứng nhân dám ra mặt làm chứng, cho nên dù thăm dò tận nơi cũng hơi nguy hiểm, nếu bị phát hiện thân phận chân thật càng thêm phiền toái, nên hắn quyết định tự mình đi trước tìm vật chứng.

Chỉ không biết vì sao, cuộc hội thẩm không tính là phức tạp, càng chưa nói tới khó khăn hôm nay, thì mọi người dưới công đường lại đều có lý riêng, làm cho không thể tách rời ra, nhưng vừa lên công đường, lại không có một người có thể nói rõ, ngay cả thầy kiện từ trước đến giờ miệng lưỡi sắc bén cũng cả lăm được hồ đồ, cứ thế cả hội thẩm lâm vào một loại không khí khác thường vô cùng lo lắng lại quỷ dị.

Chuyện gì xảy ra?

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của tất cả nguyên cáo, bị cáo, nhân chứng, thầy kiện dưới đường, hơn nữa ánh mắt của mỗi người từ đầu đến đuôi đều không dám nhìn về Hạ Lan Ca Khuyết, cả Huyện lệnh bên cạnh hắn thỉnh thoảng cũng có bộ dáng như thế thì Nam Cung Yến buồn bực.

Rốt cuộc tình huống thế nào?

Thấy vậy, Nam Cung Yến không khỏi tò mò nhìn mặt Hạ Lan Ca Khuyết, dù sao hắn bình thường mặc dù nghiêm túc, nhưng hắn ăn uống no đủ, không tới nỗi đáng sợ đến cả Huyện lệnh cũng không dám nhìn hắn chứ.

Nam Cung Yến không nhìn còn khá, vừa nhìn, cả nàng cũng bị dọa sợ.

Vào giờ phút này Hạ Lan Ca Khuyết sao chỉ là kinh người mà thôi, ánh mắt của hắn âm trầm đến đáng sợ hơn cả tội phạm giết người, không chỉ có tròng mắt hoàn toàn thu lại, mi tâm hoàn toàn nhú chặt, đôi môi càng thêm mím chặt, gương mặt bên phải càng bởi vì vẫn cắn chặt hàm răng mà cương lên, nhúc nhích.

Nhìn bộ dáng cổ quái kinh người của hắn, Nam Cung Yến cũng sửng sốt, nhưng một hồi lâu sau nàng liền hiểu, vội vàng từ trong túi trăm được lấy ra một viên thuốc, sau đó dùng ngón tay lạng lẽ chọc chọc hông của hắn.

“Nè, cho người, thừa dịp không ai chú ý mau uống đi!”

“Đây là?” Liếc viên thuốc xanh lá cây nhỏ mà Nam Cung Yến từ cái túi bên hông đưa tới, Hạ Lan Ca Khuyết cũng không quay đầu lại nhỏ giọng hỏi.

“Thuốc giảm đau răng! Người không có nhìn thấy tất cả mọi người bị mặt lạnh của người làm sợ đến nói không ra lời?”

Nhét viên đan dược vào trong lòng bàn tay Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến phải rất cố gắng mới có thể khắc chế nụ cười điên cuồng ở đáy lòng, dù sao cho dù ai cũng không nghĩ ra, chủ nhân khiến cuộc hội thẩm hôm nay bị kéo kéo, không trôi chảy đến trình độ thái quá này, chỉ bởi vì chủ nhân là hắn bị đau răng!

“Ai bảo người cứ ăn kẹo như cơm làm chi! Không muốn hội thẩm này thẩm đến sáng mai, liền thừa dịp hiện tại mau uống thuốc!”

“Người không làm ta không ăn.”

Trong âm thanh thì thầm nhỏ vừa đủ nghe, Hạ Lan Ca Khuyết mượn cơ uống trà, nhét viên thuốc nhỏ vào trong miệng, nhanh chóng dùng nước trà nuốt xuống, sau đó cơn đau răng cả ngày đùa giỡn hắn rốt cuộc chậm rãi được khống chế sau nửa tiếng, thuận lợi kết thúc hội thẩm.

“Thật là ta tạo thành?”

Khi hai người hội thẩm xong, theo kế hoạch sớm định ra lạng lẽ thay trang phục tới sườn núi Phong gia khảo sát thì nghe bên cạnh phát ra một tiếng cười, một lát lại phát ra một tiếng cười nữa, khi rút cuộc lấy ra đến chứng cứ quan trọng, Hạ Lan Ca Khuyết không nhịn được nữa nheo lại mắt nhìn Nam Cung Yến mặc trang phục nữ tử bình thường.

“Xin lỗi, thật có lỗi.” Nhìn vẻ mặt Hạ Lan Ca Khuyết hôm nay đã khôi phục bình thường, mà hình như còn tương đối nghiêm túc suy tư vấn đề gì đó, Nam Cung Yến lại nhịn không được nữa.

Nghe tiếng cười mặc dù rất cố gắng đè thấp, nhưng vẫn thanh thúy dễ nghe như chuông gió, Hạ Lan Ca Khuyết thở dài ở đáy lòng, quay đầu muốn báo cho nàng dừng lớn tiếng bại lộ hành tung, chỉ là lời của hắn còn chưa kịp ra miệng, liền bị gió đêm thổi không còn bóng dáng.

Bởi vì dưới ánh trăng, nụ cười nở rộ đó thật dí dỏm ngọt ngào, dí dỏm đến hắn căn bản không dời mắt được, càng vui tươi làm cho hắn như nằm mộng.

Nam Cung Yến vốn có khuôn mặt đẹp không cần hoài nghi, chỉ là tối nay Hạ Lan Ca Khuyết vẫn không nhìn kỹ, dù sao thứ nhất, sự thông minh và năng lực của nàng hơn mỹ mạo của nàng nhiều lắm, tiếp theo, trạng thái tinh thần của hắn thường ở trong cảnh giác cao độ và căng thẳng, cũng vô tâm lưu ý về đẹp của nàng.

Nhưng tối nay, không biết là tác dụng của dược hiệu hay là ánh trăng thật đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát tục như hoa sen mới nở, cặp con ngươi sáng trong như sao, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, môi anh đào nhỏ nhỏ tròn bóng như ngọc của nàng, lại khắc sâu, rõ ràng trong mi mắt hắn, mà lúm đồng tiền cười như hoa không chút nào giả bộ, càng làm cho hắn nhất thời quên mất thời gian, cũng quên mất địa điểm. . . .

Không biết đến tốt cùng ngắm nhìn như vậy bao lâu, đột nhiên, hắn trông thấy dung nhan say lòng người kia rút lại, cặp con ngươi sáng trong như sao kia bỗng chốc nhìn qua bên trái phía sau, mà hắn cũng đã nghe đến trong buổi cổ thật cao cách đó không xa vang lên tiếng của chó săn kêu nhỏ, cùng một tiếng bước chân cố ý thả nhẹ.

Âm thanh này vang lên không chỉ khiến Hạ Lan Ca Khuyết lập tức thức tỉnh từ trong mộng, càng làm cho hắn nhận ra tình cảnh lúng túng của hắn lúc này. Bởi vì khứu giác phi phàm của hắn, đã nói cho hắn biết người này chính là Lý Tiên - Lại Bộ Thượng Thư từng cộng sự với hắn mấy tháng trước ở Nam thư phòng. Vốn theo thông tin của hắn, Lý Tiên đi xa phải hai ngày sau mới có thể về nhà, nên hắn mới chọn tối nay tiến đến, làm thế nào cũng không ngờ tới Lý Tiên lại quay về trước.

Vô luận như thế nào, dưới tình huống này mà bại lộ thân phận cũng không phải chuyện tốt, sẽ gây trở ngại đến công việc đưa ra chứng cứ và xử lý vụ án của hắn sau này, vì vậy dưới tình huống hai người đã bị chón sẵn vậy lại, Hạ Lan Ca Khuyết và Nam Cung Yến nhìn nhau một cái rồi chỉ đành phải lặ lại chiêu cũ.

Nam Cung Yến làm rối loạn tóc dài, lột áo ở nửa người trên xuống hết, bị ôm lên ngồi trên đùi của Hạ Lan Ca Khuyết đang ngồi trên mặt đất bình thản, khi hắn cầm chặt bầu ngực tròn của nàng, lại không hôn lên, mà chạm khẽ cái cổ trắng thơm của nàng thì nàng hợp với tình hình giả vờ khẽ rên, ở bên trong tiếng thở gấp, cũng không quên vờ rối tóc hắn, tán lạc bên cạnh gương mặt hắn, miễn cho bị Lý Tiên phát hiện diện mạo hắn.

“Ừ a.”

Bởi vì tiếng hít thở nhẹ ở ngoài buổi cỏ cao vẫn không có rời đi, Hạ Lan Ca Khuyết và Nam Cung Yến chỉ đành phải nhắm mắt tiếp tục ân ái.

Đầu vú mềm mại của Nam Cung Yến không biết bởi vì gió lạnh hay do Hạ Lan Ca Khuyết vỗ về chơi đùa, đã chậm rãi căng cứng thành hai viên ngọc hồng mê người ở dưới ánh trăng, mà đầu ngón tay của Hạ Lan Ca Khuyết không biết là lơ đãng, hay là không thể không chạm mà nhẹ nhàng đụng vào đỉnh ần cảm nhất, trước ngực trong nháy mắt dâng lên cảm giác hơi tê dại, thân thể cũng không khỏi hư mềm, nóng lên, nàng liền bắt lực ươm ra tiếng.

Nghe tiếng ngâm nga trong gió đêm, có chút không giống tiếng ngâm nga mình từng nghe, mặc dù không quyến rũ, lại hàm chứa sự ngọt ngào, ngón tay của Hạ Lan Ca Khuyết, đột nhiên vờ vờ hai viên ngọc hồng trên bầu ngực tuyết trắng, cũng bắt đầu nhẹ nhàng lôi kéo qua lại, di chuyển, xoa lấy, sau đó nghe tiếng ươm ngọt ngào bên tai càng thêm tự nhiên ngọt ngào, hơn nữa bên trong sự thiên nhiên ngọt ngào, còn mơ hồ có sự thẹn thùng. . . .

Rốt cuộc Lý Tiên kia có đi hay không!

Phát hiện theo sự vỗ về chơi đùa của Hạ Lan Ca Khuyết, hai vú của mình càng lúc càng trướng đau, tê dại, nhiệt độ toàn thân lại càng không ngừng chậm rãi lên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngưỡng của Nam Cung Yến không tự chủ được đỏ tươi không thể đỏ hơn, môi anh đào vô lực hà hơi nhẹ, gương mặt chậm rãi nổi lên một tầng mờ hồng mỏng mê người.

Đang lúc nàng suy tư Lý Tiên rốt cuộc khi nào mới chịu đi, đột nhiên một hồi nước nở quyến rũ từ trong môi đỏ của nàng bật ra. . . .

“A nha. Người!”

Nam Cung Yến không thể tin được giọng nói yêu kiều mắc cỡ vang vọng ở bên tai là từ trong miệng mình phát ra. Hạ Lan Ca Khuyết chẳng biết lúc nào cúi đầu xuống, ngậm lấy phần nửa bầu ngực bên trái của nàng nhẹ nhàng bú, nhả ra, liếm láp, bàn tay còn khẽ vuốt ve bộ ngực nàng, khi nàng không cẩn thận ngâm nga lên tiếng thì dùng răng khẽ cắn, chạm khẽ đầu vú mềm mại không thể mềm mại hơn, nhạy cảm không thể nhạy cảm hơn của nàng.

Nàng chưa bao giờ mập mờ thân mật như thế với nam tử nào, căn bản không chịu nổi dòng điện cổ quái và sự run rẩy kỳ dị từ trong cơ thể xông ra, không chỉ có thân thể mềm mại mảnh khảnh cơ hồ mềm đi trong nháy mắt trong cánh tay hắn, nơi tư mật nhất phía dưới càng không ngừng thấm ướt.

Thế nào. Có thể như vậy.

Đầu óc, chẳng biết tại sao có chút ngưng trệ, tròn mắt, chẳng biết tại sao có chút mê ly, Nam Cung Yến không ngừng thở gấp, ngâm nga, chỉ cảm thấy hai tay của Hạ Lan Ca Khuyết tựa như bàn ủi, chà vào bộ phận nào đó trên cơ thể nàng, thì bộ phận đó liền chậm rãi cháy lên.

Dưới ánh trăng thân thể xinh đẹp của Nam Cung Yến rơi hết vào trong con người thâm thúy của Hạ Lan Ca Khuyết, phần đầy đà của nàng, cơ thể mảnh khảnh của nàng chân thật in ở trong lòng bàn tay của hắn. Khi nàng rử thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, môi đỏ mọng không ngừng hà khí nóng của nàng trượt nhẹ qua gò má hắn thì hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng in đôi môi ngậm nụ hồng nhạt của nàng lên trên môi của nàng.

Khi hai cánh môi ẩm áp dán sát, Hạ Lan Ca Khuyết phát hiện, môi anh đào khéo léo khẽ mở lại bống chốc khép chặt, rồi lại không ngừng hơi run rẩy, cho nên hắn cố ý không ngừng mở, liếm cánh môi ngậm chặt qua lại, càng cố ý dùng ngón tay xoa lấy hạt ngọc hồng trên ngực của chủ nhân đôi môi, để cho lưỡi hắn linh động mà không hề bị che chắn trượt vào trong cái miệng thơm mùi đàn hương của nàng khi nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra vì tiếng rên nức nở.

Dù diễn trò, cũng không thể khi dễ người như vậy!

Lúc đó bầu ngực tròn của Nam Cung Yến đã bị bú liếm hết, cái lưỡi thơm cũng bị cuốn lấy, căn bản không thể ra vẻ kháng cự, chỉ có thể mặc cho Hạ Lan Ca Khuyết sướng sã hút hết hương thơm ngọt của nàng vào trong miệng, mặc cho đầu lưỡi họ không ngừng qua lại triền miên ở trong miệng hai người.

Nụ hôn kích cuồng thật khiếp người, càng khiến Nam Cung Yến không cách nào tưởng tượng được. Dù nàng có thể tìm tòi nghiên cứu thế nào, cũng nhất định không tìm tòi nghiên cứu ra Hạ Lan Ca Khuyết có vẻ nghiêm túc, lão luyện lại rất thành thạo trên chộc nữ nhân, mà nay, nữ nhân bị hắn trên đùa yêu kiều hồn hển, lại là chính nàng.

“Hắn ta. Đi rồi.” Bị hôn cơ hồ không kịp thở, Nam Cung Yến rốt cuộc không nhịn được dùng tay nhỏ bé thúc nhẹ trước ngực Hạ Lan Ca Khuyết.

“Chắc chắn chứ?” Hạ Lan Ca Khuyết hỏi như thế, giọng nói không biết là bởi vì đêm khuya, hay là quá lâu không có mở miệng mà hơi nghèn.

“Khẳng định.” Nghe giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn lại càng lộ vẻ mê người đó, lòng của Nam Cung Yến chợt như bị va chạm, sau đó khi phát hiện tay hắn vẫn vòng ở eo của nàng thì có chút không tự tại nhìn đi chỗ khác, “Người có thể. . . . Buông tay chứ?”

“Người phải biết ta từ trước đến giờ rất cẩn thận.” Hạ Lan Ca Khuyết nói như vậy, tay vẫn không có rời đi.

“Người cẩn thận, nhưng lúc ôm nữ nhân không thể đổi cách khác sao?”

Đối mặt với Hạ Lan Ca Khuyết cổ quái như vậy, Nam Cung Yến thật sự không biết mình nên nói cái gì, có thể nói gì, cuối cùng chỉ có thể ngồi ở trên đùi hắn quay lưng đi, dùng tay nhỏ bé vẫn khẽ run mặc áo dày đủ, trong miệng lung tung khạc ra một câu ngay cả mình cũng không ngờ sẽ nói ra miệng.

“Người không thích loại phương thức này?” Nghe được lời Nam Cung Yến nói, Hạ Lan Ca Khuyết trầm ngâm một lát sau đột nhiên hỏi.

“Người. Nếu như người thật không có chuyện, thì đừng ngồi ngây đàng kia, mau giúp ta tìm Hiên Viên Vọng của ta!”

Sao cũng không ngờ hắn cư nhiên nghiêm túc suy tư chuyện này như thế, hai gò má vốn đỏ tươi của Nam Cung Yến càng đỏ hơn, đỏ đến nàng chỉ có thể đưa lưng về phía hắn mà đứng lên nũng nịu.

“Người?”

“Mau tìm đi!”

Nghe câu hỏi không biết có hàm nghĩa gì kia, Nam Cung Yến nhịn không được xoay người lại trừng mắt về phía hắn, sau đó phát hiện Hạ Lan Ca Khuyết đầu tóc rối bởi dưới ánh trăng, nhưng cũng tuấn mỹ hấp dẫn ngoài ý muốn, đang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như có điều suy nghĩ, rồi sau đó không nói lời nào chậm rãi đứng lên, cúi đầu bắt đầu tìm “Hiên Viên Vọng” ở xung quanh.

Chẳng biết tại sao, hắn tìm tìm, đột nhiên khoe miệng hơi nhếch, lộ ra nụ cười khê trẻ con, rồi lại làm cho người khác căn bản không chuyển được tầm mắt, sau đó mang theo nụ cười chậm rãi cúi người xuống, nhặt lên “Hiên Viên Vọng” thật ra thì căn bản không có rồi.

Vào giờ phút này, Nam Cung Yến căn bản không rảnh để ý “Hiên Viên Vọng” của mình làm sao rơi ở đó.

Nàng chỉ không ngừng cảm tạ trời xanh ở trong lòng ——

Trời xanh phù hộ, hoàn hảo không ai nhìn đến nụ cười này của hắn, nếu không đời này của hắn lại càng không thái bình rồi.

5. Chương 5

Trong hai tháng hành trình thăm người thân, mỗi ngày Nam Cung Yến đều đi theo Hạ Lan Ca Khuyết loay hoay bề đầu sút trán, dưới mắt hai người đồng thời hiện đầy bóng đen, nhưng mấy vụ án tồn đọng như núi lại yên lặng kết thúc hết.

Mặc dù kinh nghiệm và quá trình của mấy ngày này, có phần không giống trong tưởng tượng, nhưng nàng tuyệt không cảm thấy uống công một lần.

Bởi vì nàng không chỉ chân chính thấy được sự tỉ mỉ, kiên nhẫn và khả năng hơn người lúc thẩm án của Hạ Lan Ca Khuyết, càng nhìn thấy thái độ nghiêm túc của hắn dù là xử lý án lớn hay án nhỏ, quan trọng nhất là, hắn khiến nàng hoàn toàn hiểu, muốn trở thành một người dò án xứng chức, thứ nên chuẩn bị, không chỉ có tinh thần gặp chuyện thì phải liệu trước có thể không có tang chứng vật chứng, càng thêm vô luận gặp phải bất kỳ trở ngại và khó khăn nào, cũng tuyệt không thể buông tha sự kiên trì theo dõi chân tướng.

“Mộng Lý Tô Hương.”

“Hắn thế nào?” Đêm trăng tròn của tháng đầu tiên sau khi về cung, Nam Cung Yến vẫn ở phòng bếp làm bánh ngọt như bình thường, vừa nghe đến bốn chữ ám hiệu này, không quay đầu lại liền trực tiếp hỏi.

“Bị trúng xuân dược của yêu nữ, hiện bị bí mật mang tới vườn Đông Nguyệt, bị vải bố che mắt cũng bị dây răn trói trong Túy đình.”

“Cẩn thận nói, một chi tiết cũng không cho bỏ.” Nghe nói như thế, Nam Cung Yến hơi nhú chân mày lại.

Từ sau khi Hạ Lan Ca Khuyết hồi kinh, Nam Thanh nhìn ngoài mặt tựa như không mọi cách dây dưa với hắn như trước lúc rời kinh, nhưng biết được Nam Thanh tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha Hạ Lan Ca Khuyết như thế, nên vẫn phải thám tử theo dõi kỹ Nam Thanh và Hạ Lan Ca Khuyết.

Nam Thanh thích dùng mị dược cũng không phải chuyện mới mẻ, khiến nàng cau mày không hiểu là, Hạ Lan Ca Khuyết từ trước đến giờ cẩn thận, hơn nữa lúc nào cũng tránh được Nam Thanh như biết trước, lúc này sao lại đột nhiên trúng?

Tiếp theo, trong cung này lớn như vậy, Nam Thanh cũng có vườn riêng, vì sao nàng ta nhất định bí mật dẫn hắn đến vườn Đông Nguyệt? Chỗ đó tuy không có ai canh, bình thường cũng hiếm khi có người đi qua, nhưng chung quy là địa bàn của nàng.

Chẳng lẽ Nam Thanh muốn thừa dịp Hạ Lan Ca Khuyết thần trí mơ hồ khiến hắn lầm tưởng nữ tử trước mắt là nàng mà không có lòng phòng bị? Nếu không lần này vì sao Nam Thanh phải che kín mắt của hắn, lúc trước đã dùng ánh mắt cổ quái quan sát toàn thân nàng, hỏi dùng phấn gì, son gì, hôm nay, lại chọn địa điểm này. . . .

“Vâng” Nam Cung Yến ra lệnh một tiếng, thám tử tự nhiên tỉ mỉ bắt đầu kể ra.

Nhìn lửa trong lò bếp, Nam Cung Yến tỉ mỉ nghe thám tử báo cáo, càng nghe, sự hồ nghi ở đáy lòng nàng càng quá mức.

Tối nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của Cẩm quý phi, được Nam Thanh tăng cường chủ đạo, tất cả Tần phi hậu cung, cùng với người có quan hệ với Cẩm quý phi đều nhận được thiệp mời, Hạ Lan Ca Khuyết tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Vốn Hạ Lan Ca Khuyết giống như nàng, mượn cớ không đi, ai ngờ Nam Thanh lại dẫn người đại náo Nam thư phòng, huyền nào hoàng thượng vốn đang thương thảo công việc với đại thần khác thật phiền, trực tiếp bảo Hạ Lan Ca Khuyết đi một chuyến, sau đó cũng không cản trở lại Nam thư phòng.

Hoàng thượng mở miệng, Hạ Lan Ca Khuyết dù đáy lòng không muốn, cũng không cách nào công khai kháng chỉ.

Nghe đến đó, Nam Cung Yến mặc dù sáng tỏ sơ sơ câu chuyện, nhưng nàng vẫn không hiểu, không hiểu Hạ Lan Ca Khuyết dù thật sự đi chuyến này, thì theo cá tính cẩn thận, hơn nữa căn bản không sợ đắc tội khác của hắn, làm sao có thể trúng chiêu của Nam Thanh?

Nhưng lúc nàng nghe được ly rượu “xuân” trộn lẫn mị được trí mạng, trừ diên cuồng hoan ái với người khác thì cơ hồ không cách nào giải được, là Nam Thanh giao cho Hạ Lan Nguyệt, lại ép buộc Hạ Lan Nguyệt giao cho Hạ Lan Ca Khuyết, thì nàng trầm tư rất lâu, lâu đến cả độ lửa trên lò ló rồi, nàng cũng không có chú ý tới.

Có phải, hấn lo lắng nếu mình không uống ly rượu xuân kia, Nam Thanh chắc chắn sẽ bức bách Hạ Lan Nguyệt uống, mới có thể cản rằng uống ly rượu kia, nên thà để ỉnh lâm vào khốn cảnh, cũng không nguyện người lâm vào khốn cảnh là Hạ Lan Nguyệt?

Nếu suy luận của nàng không khác sự thật lắm, như vậy, có phải nói rõ sự chăm sóc của Hạ Lan Ca Khuyết dành cho Hạ Lan Nguyệt, sợ rằng còn sâu, nặng hơn trong tưởng tượng của nàng không?

Sự chăm sóc này, thật chỉ là tình huynh muội đơn thuần?

Hấn luôn ẩn thân đi đêm lúc Hạ Lan Nguyệt được cho đòi thị tẩm, có phải bởi vì chỉ có khi đó, hấn mới có thể nhìn thấy nàng ta?

Hấn nói “Có bệnh không tiện nói ra, không động vào nữ nhân”, có phải có liên quan với Hạ Lan Nguyệt không. . . .

“Chủ tử?”

Khi trong lòng lần lượt xuất hiện dấu chấm hỏi,qua lại quanh quẩn ở trong đầu xua đi không được thì thám tử sau lưng bởi vì thời gian cấp bách mà không thể không nhắc nhở một tiếng, rốt cuộc cảnh tỉnh Nam Cung Yến từ trong suy tư.

Đáng chết, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ lung tung !

Nếu nàng không hành động nữa, thật dễ cho Hạ Lan Ca Khuyết bị Nam Thanh bá vương cường kéo cung (cưỡng ép), thì nàng cũng không biết rõ ngày trong cung sẽ ầm ĩ thành cái dạng gì nữa, mà Hạ Lan Ca Khuyết lại sẽ uất ức thành cái dạng gì.

Mặc dù cả Nam Cung Yến mình cũng không hiểu, vì sao nàng nghĩ đến những vấn đề kia thì trái tim sẽ có chút trầm xuống, làm như có đồ vật gì đó chặn ở ngực, khiến nàng cả hô hấp cũng không thuận lợi như bình thường, nhưng nàng vẫn lập tức quyết định, sau đó truyền xuống ba tin tức gấp. . . .

Một là hy sinh một mỹ nam cá tính vô song mà họ bồi dưỡng hồi lâu, vốn chuẩn bị đưa đi nước Khuyển Thiên nằm vùng đi dụ dỗ Nam Thanh, hai là lệnh cho thủ hạ biết thuật mê hồn, dụ dỗ đám người Châu Xưởng canh chừng ngoài vườn Đông Nguyệt đi chỗ khác hoặc ngủ say, ba là vô luận đến lúc đó vườn Đông Nguyệt xảy ra chuyện gì, cũng không thể nhúng tay, chỉ cần yên lặng theo dõi biến hóa.

Sau khi ra ba lệnh này, Nam Cung Yến cũng không trở về phòng chuẩn bị, đã phủ thêm áo choàng có mũ đi thẳng đến vườn Đông Nguyệt, mặc dù nàng hoàn toàn hiểu, nàng đi chuyến này, sẽ xảy ra chuyện gì. . . .

Gió mát khê mang tới không khí đầu hạ cuối mùa xuân, vườn Đông Nguyệt ở dưới ánh trăng bị mây đen nửa che mờ, có vẻ hết sức yên lặng, xinh đẹp. Hoa rụng rục rở vây lượn quanh Túy đình, trong đình chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ duy nhất, cùng với huân hương nhẹ nhàng quanh quẩn, nổi bật lên đình nghỉ mát đứng sững giữa hồ, ý thơ dào dạt như cảnh tiên.

Giờ phút này, bên ngoài Túy đình, bị mấy tấm lụa mỏng vàng mềm mại vây quanh, trên ghế đá trong đình cũng đặt giường mềm mại, trên nệm có một người ngồi, hai mắt hấn bị vải cột chặt, trong miệng đồn dập tiếng thở hổn hển, hai tay bị dùng dây răn mà đao cũng chém không đứt trói vào cây cột hồi lâu, đã sớm mài ra mấy vết máu.

Từ khe hở lúc lụa mỏng ngoài đình bị gió thổi lên, Nam Cung Yến trông thấy Hạ Lan Ca Khuyết như vậy, trong lòng hơi đau, nhưng nàng vẫn tắt đi nguồn sáng duy nhất trong đình, nhẹ nhàng đi về phía hấn, đi về phía nam tử mà hôm nay quần áo cũng không giấu được phản ứng sinh lý của hấn.

Khi phát hiện ánh sáng tắt một cái, mà trong đình vốn không có một bóng người xuất hiện một tiếng bước chân nhẹ nhẹ thì Hạ Lan Ca Khuyết bởi vì được hiệu và huân hương mê người mà tâm trí khốn đốn, cả khứu giác phi phàm cũng tạm thời mất đi tác dụng cản rằng găm nhẹ một tiếng ——

“Cút!”

Đúng, cút, mặc kệ người đến là ai.

“Vậy không được, nếu ta bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, lần tới thật không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào nữa.” Nam Cung Yến biến đổi giọng nói, cũng không muốn hắn nhận ra nàng.

Dù sao tối nay, nàng đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một kẻ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, muốn từ trong miệng hắn đang thần trí mơ hồ, sinh lý mất khống chế moi ra tin tức thôi.

“Người muốn làm cái gì?”

Nghe giọng nói hoàn toàn xa lạ đó, Hạ Lan Ca Khuyết bắt đầu lo lắng, đôi tay sau lưng vẫn không hề từ bỏ muốn inh khô phục tự do, vì thoát khỏi sợi dây răn càng giây giụa thì càng thắt chặt, cơ hồ dùng hết toàn lực.

“Dĩ nhiên là làm công việc mà diễm thám như ta am hiểu nhất, hấp dẫn người, lợi dụng người, hủy diệt người.” Dùng đầu ngón tay vẽ qua gương mặt cứng ngắc lại căng thẳng của Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến dùng giọng nói ngọt ngào không thể ngọt hơn nhẹ nhàng hà hơi nói bên tai hắn.

“Nam Thanh đâu?” Quay mặt qua chỗ khác, Hạ Lan Ca Khuyết lạnh lùng hỏi.

“Đó cũng không phải là công việc ta phụ trách.” Nhẹ nhàng kéo ra vạt áo trước của Hạ Lan Ca Khuyết, nhìn đường cong tinh tráng lại mạnh mẽ rõ ràng trước ngực hắn, nhịp tim Nam Cung Yến đập thật kịch liệt, nhưng nàng vẫn giả vờ trêu chọc.

“Công chúa Đông Nguyệt đâu?” Trầm mặc một hồi, Hạ Lan Ca Khuyết đột nhiên hỏi như thế.

“Nàng. . . .” Thế nào cũng không ngờ Hạ Lan Ca Khuyết lại sẽ hỏi bản thân, nhịp tim Nam Cung Yến bỗng dừng lại một nhịp đập, giọng nói càng thêm bay bổng.

Phát hiện sai lầm của mình, nàng vội vã dùng tiếng cười duyên che giấu qua, sau đó dùng đầu ngón tay nhẹ vẽ trên lồng ngực nóng bỏng của hắn, “Giờ phút này phải là ta hỏi người vấn đề chứ? Hạ Lan quốc cự.”

“Cút.” Hoàn toàn không để ý mọi cách trêu đùa của nữ tử trước người, Hạ Lan Ca Khuyết chỉ lạnh lùng mà chán ghét quát lên.

“Vậy không được, ta còn chưa bắt đầu hỏi cái gì đấy. . . .”

Mặc dù phản ứng của Hạ Lan Ca Khuyết rất lạnh và kinh người, nhìn gương mặt cương cứng của hắn, lại cảm thấy chỗ đầu ngón tay mình sờ nhẹ qua tràn đầy mồ hôi nóng, Nam Cung Yến biết được hiện trạng của hắn than nhẹ một tiếng ở đáy lòng xong, chậm rãi đưa ra tay mềm, thả ra phần to lớn nóng bỏng của hắn. “Người thấy đúng không, quốc cửu gia của ta. . . .”

Trong bóng tối, Nam Cung Yến mặc dù không nhìn thấy được gì, nhưng nàng cảm thấy, phần dục vọng của Hạ Lan Ca Khuyết bị đôi tay của nàng nhẹ nhàng cầm to và cứng cổ nào, lại nóng bỏng thế nào.

Một tay nhẹ nhàng khuấy động lửa nóng cứng lớn của Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến dùng một tay kia kéo ra vạt áo trước của mình, đem lấy bầu ngực tuyết trắng đầy đặn lồ lộ của mình, dán vào lồng ngực nóng bỏng rộng rãi của hắn nhẹ nhàng ma sát qua lại. . . .

Nếu nói không khẩn trương, không sợ hay thẹn thùng vì chuyện kết tiếp, tuyệt đối là gạt người, dù sao nàng mặc dù đã được tiểu di “Chưởng môn của thanh lâu ở tám phố lớn” dạy dỗ, biết chắc lúc nam nữ kết hợp, đàn gái phải đủ ướt át mới có thể chứa được bên nam, nhưng vào giờ phút này, ở dưới tình huống đôi tay Hạ Lan Ca Khuyết bị trói, làm sao có thể để ỳnh đủ trơn ẩm, càng làm cho hắn với nàng thuận lợi kết hợp, còn hoàn toàn giải được sự khó chịu kịch liệt và khổ sở trong cơ thể hắn, thật sự không phải điều mà một nữ tử chưa trải đời như nàng có thể làm được.

“Người biết rõ trong rượu bị hạ thuốc, vì sao còn phải uống ly rượu kia?”

Khi thân thể nhỏ nhắn mềm mại của mình đụng vào bộ ngực cứng rắn kiên cường kia thì Nam Cung Yến mới phát hiện, lúc trước mình nghĩ đến thật quá đơn giản, bởi vì chẳng qua là da thịt chạm nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã mắc cỡ đỏ bừng.

Nàng chỉ có thể nhờ vào bóng tối và tiếng rên rỉ, để che giấu sự ngại ngùng của mình. Nàng kinh hoàng nhẹ nhàng để cho đầu vú mình chà nhẹ vào hân, cho đến đầu vú vốn mềm mại bằng phẳng chậm rãi đứng thẳng lên, cứng thành hai viên ngọc hồng nhay cảm.

“Quốc cữu gia. . . . Thân thể người ta cũng bị người biến thành như vậy, người còn thờ ơ ơ hờ. . . . Đầu gì cũng nói với người ta một ít chứ sao. . . . Nếu không, người ta làm sao trở về báo cáo đây?”

Mặc dù thân thể hơi tê tê, nhưng cánh hoa phía dưới lại vẫn chưa ướt, Nam Cung Yến chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục nũng nịu nói nhảm tán hươu tán vượn, sau đó đứng dậy, đưa tay nhỏ bé lên tới trên vai của hân, cũng đưa đầu vú của mình tới trước môi hân, qua lại ma sát cánh môi ngậm chặt của hân.

Khi phía dưới rốt cuộc có chút hơi ẩm thì Nam Cung Yến cũng đồng thời cảm thấy nhiệt độ thân thể kiên cường mà tay mình đang đè cao đến kinh người, càng cứng ngắc đến kinh người. Biết được nếu không cho hân giải tỏa, buông thả, hân thật sẽ bởi vì khí huyết xông não mà bị “Trúng gió”, tạo thành tổn thương vĩnh cửu cho cơ thể, nàng cắn răng một cái, vung lên quần dài của mình, đưa hoa kính xử nữ của mình lên trên phần cứng rắn nóng bỏng của hân.

Thôi, xem ra nàng cũng chỉ có thể bá vương cường kéo cung rồi. Không sao cả, nhịn một cái sẽ qua, không có chuyện gì. Gió đêm, càng đêm càng cuồng, không chỉ thổi trúng lụa mỏng bên ngoài Túy đình chập chờn, càng thổi tan huân hương nồng đậm trong đình. Khi mùi hương nồng đậm làm người ta nôn mửa kia tản đi, khứu giác phi phạm của Hạ Lan Ca Khuyết cũng khôi phục nó tám phần chức năng vốn có.

Mặc dù tâm trí vẫn còn có chút hôn mê, nhưng lúc cảm thấy hoa kính đặt ở nơi to lớn nóng bỏng của mình lúc này chỉ hơi ướt, lại ngửi được hương thơm xen lẫn mùi thuốc nhàn nhạt lộ ra từ người nữ tử sau khi mùi hương nồng đậm kia tan mất, thì giờ phút này hân tuyệt đối không có khả năng nhận sai, hân hơi ngẩn ra, rồi đột nhiên chậm rãi mở ra đôi môi ngậm chặt, ngậm lấy đầu vú mềm mại trước người mình.

“Ừm.” Đầu vú mềm mại đột nhiên bị ngậm chặt, còn bị liếm láp, hôn, bú qua lại, một cảm giác tê dại làm Nam Cung Yến không cẩn thận quên làm vẻ ta đây mà thật sự khê rên ra tiếng, phát hiện mình lại mất hồn, nàng vội vã nũng nịu nói, “Người vẫn chưa trả lời ta đấy, quốc cữu gia của ta.”

“Bởi vì ta khát nước. Người còn muốn biết cái gì?”

Lúc này, Hạ Lan Ca Khuyết trả lời xong còn không ngừng khê liếm, gặm nhẹ, cắn đầu vú xinh xắn mềm mại kia.

“Ách a. Ta còn muốn biết.”

Khi đầu vú bị đùa bỡn càn rỡ như thế, Nam Cung Yến lại chậm chạp nói không ra lời, một mặt là bởi vì thân thể nàng đột nhiên rất tê dại khi hân mút hôn, hai có lẽ là vì hân lại nói ra lời như vậy.

Hân tại sao. Bỏ qua?

Dược hiệu kia, thật ngay cả hân cũng không thể chống đỡ sao?

“Muốn biết ta làm việc cho ai à? Tiểu diễm thám.”

Nam Cung Yến không nói lời nào, Hạ Lan Ca Khuyết ngược lại nói nhiều hơn, còn vừa nói, vừa khiến đầu lưỡi trên dưới gầy nhẹ nụ hoa đào đỏ mềm mại bên phải của nàng, dùng gương mặt vuốt ve đầu vú nhỏ đầy đà đầy đặn của nàng.

“Người. Ừ a.”

Dưới tình huống đôi tay Hạ Lan Ca Khuyết bị trói, chỉ dùng môi vuốt ve mình, Nam Cung Yến phát hiện thân thể mình lại không chỉ có nóng bỏng, run rẩy, chỗ tư mật phía dưới càng chậm rãi chảy ra chất mật dịu dàng.

Chuyện này.

Không biết mình tại sao lại bởi vì sự đụng chạm đơn giản của hân mà có phản ứng, nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, bị hân phát hiện mình, Nam Cung Yến cắn răng một cái, chột ngời xuống phía dưới, dưới tình huống cổ hết sức không để cho hân phát hiện mình là xử nữ, nhanh chóng cho hân vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng!

“Người đến tốt cùng. . . . làm việc cho ai?”

Đau, thật rất đau, đau đến cả cơ thể Nam Cung Yến đều giống như cứng rắn bị yên lặng xé nứt, nhưng cho dù đau đến cả người đều tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, úp sấp vào trong ngực Hạ Lan Ca Khuyết, nàng lại không phát ra tiếng nào, rất sợ bị hấn biết được bí mật của nàng.

Nghe giọng nói ghen ngào khổ sở lớn hơn vui vẻ này, cảm giác hoa kính mềm mại ấm áp bao quanh thứ to lớn của mình nhỏ hẹp và khít khao khác thường, cảm thụ từng đợt run yếu đuối nhỏ nhỏ trong ngực, Hạ Lan Ca Khuyết trầm ngâm một lát, đột nhiên nhắm mắt, rồi sau đó dùng hết tất cả lực lượng toàn thân, không chú ý đau đớn ở cổ tay, cứng rắn tránh khỏi sợi dây rắn kia, nhanh chóng lại tùy ý điểu vào huyết đạo cầm máu ở hai tay, thoát khỏi miệng vải che mắt hấn, nhẹ nhàng ôm cô gái trước người.

“Vì chính ta.”

“Người, người làm gì đấy. . . . Ngộ nhờ bị thương xương tỳ bà thì sao?”

Mặc dù hạ thân đau xót chưa dứt, nhưng nghe tiếng vang Hạ Lan Ca Khuyết ra sức tránh khỏi sợi dây rắn trói tay hấn, cảm thấy hấn ôm lấy nàng, vết hằn ở cổ tay nhẹ nhàng dính vào sau lưng nàng, cùng với mấy giọt máu ấm áp nhỏ xuống trên tấm lưng tuyết trắng của nàng, Nam Cung Yến run giọng quở nhẹ một tiếng, nhịn xuống đau đớn, vội vàng gỡ xuống khuyên tai phải, kéo qua tay phải của hấn, ở trong bóng tối rắc bột thuốc trong khuyên tai lên vết thương trên cổ tay phải của hấn, lại xé vấy của mình xuống, bao lấy tay phải hấn, rồi sau đó đổi qua tay trái của hấn.

Thì ra mùi thuốc trên người nàng là tới từ đó. . . .

Trong bóng tối, Hạ Lan Ca Khuyết cười nhạt, đưa cánh tay phải được bao tốt lên, cầm lấy phần đầy đà bên trái của nàng nhẹ nhàng xoa bóp, kìm kẹp qua lại, lòng ngón tay cái còn không ngừng khêu nhẹ đầu vú mềm mại của nàng.

“Ừm. Người. Ách a.”

Rõ ràng vẫn còn giúp hấn bao tay, hấn đang làm cái gì hả!

Khi vú trái bị hấn đùa bỡn chậm rãi căng đau, tê dại, động tác bao tay trái cho hấn của Nam Cung Yến cũng có chút không trôi chảy rồi.

“Diễm thám không hổ là diễm thám, không chỉ giả được bộ dáng xử nữ, cả cơ thể cũng khít khao như xử nữ.” Khi đôi tay được bao xong, một tay Hạ Lan Ca Khuyết khẽ vuốt ve lưng đẹp của nàng, một tay tiếp tục trêu bầu ngực bên kia của nàng, sau đó đưa môi tới bên tai Nam Cung Yến nhàn nhạt nói ra.

“Ừm. Ai bảo nam nhân. Đều thích.”

Nghe Hạ Lan Ca Khuyết lại dùng giọng nói lạnh nhạt cũng như bình thường để nói lời trêu ghẹo, khuôn mặt nhỏ của Nam Cung Yến đã không còn đau như trước đó hết, tay cũng không biết để ở đâu, nhưng vẫn cố gắng nỗ lực thành một diễm thám.

“Nam nhân bình thường đều thích như vậy, nhưng không hề ăn đâu.”

Kéo hai tay Nam Cung Yến lên cổ mình, Hạ Lan Ca Khuyết hôn nhẹ gò má nàng, mút vành tai, lỗ tai của nàng, thì bàn tay vuốt ve trên lưng nàng chậm rãi đưa vào quần nàng, qua lại vuốt ve chân thon dài trơn mềm của nàng.

“Người đang nói. Chính người thôi. A nha.”

Khi một bàn tay nóng bỏng kia đùa bỡn hai vú của nàng, một bàn tay thì qua lại làm nóng da thịt nàng, hơn nữa còn càng phủ càng vào trong, càng phủ càng càn rỡ, cuối cùng còn vân vê chính xác nụ hoa trong cánh hoa của nàng, thì cảm giác tê dại càng làm Nam Cung Yến nhịn không được ưm ra tiếng, không chỉ có thân thể hư mềm, hoa kính càng không căng thẳng, một dòng nhiệt nóng bỏng cứ như vậy tiết ra từ trong hoa kính của nàng, ướt tay của hấn, bụng dưới của hấn, và váy của nàng.

“Giọng nói cũng ngọt vô cùng.” Nghe một tiếng nức nở tự nhiên quanh quần bên tai, cảm thấy hoa kính nhỏ hẹp bọc lại phần to lớn của mình hoàn toàn ướt át, Hạ Lan Ca Khuyết đang nói chuyện đột nhiên khẽ thẳng lưng!

“A nha.” Bây giờ hoa kính đã hoàn toàn không còn đau bị nhẹ nhàng va chạm, một cảm giác cổ quái tê dại và run rẩy làm cái tay ôm Hạ Lan Ca Khuyết của Nam Cung Yến không tự chủ càng ôm chặt hơn. “Ta chính là diễm thám. . . đã được huấn luyện nghiêm khắc. . .”

“Có vẻ quá khứ có không ít nam nhân thua trong tay người.” Một tay nhẹ nhàng kéo ra tay nhỏ bé của Nam Cung Yến, một tay vịn eo thon thả mảnh khảnh của nàng, Hạ Lan Ca Khuyết lại thẳng lưng.

“Ách a. Việc này. Tự nhiên.”

Khi hoa kính lại bị va chạm thật sâu, toàn thân Nam Cung Yến mềm yếu ngã lên khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nức nở, sau đó phát hiện lúc này Hạ Lan Ca Khuyết đột nhiên đứng lên, làm như đưa tay cầm lên cái gì, khiến thứ to lớn chôn trong hoa kính nhỏ của nàng bị dời đi, ôm nàng đặt ở trên bàn đá trong Túy đình tạo thành tư thế ngồi chồm hổm.

“Người cảm thấy ta sẽ thua trong tay người?”

Lúc này Nam Cung Yến mới phát hiện, dưới gối nàng, là đệm mà mà hần đã ngồi, mà hần, chuyển tới phía sau của nàng, đôi tay đưa vào dưới sườn nàng, nhẹ nắm hai vú đã căng đau không thể căng hơn của nàng càn rỡ xoa bóp, sau đó đưa phần to lớn nóng bỏng của hần vào hoa kính của nàng nhẹ nhàng qua lại, chọc nhẹ, khi nàng bởi vì hần trưng bày tư thế mắc cỡ này và vuốt ve trên chọc mà không ngừng thở gấp, khẽ rên, đột nhiên dùng sức đung eo, đâm toàn bộ của hần vào hoa kính của nàng!

“A nha. Dĩ nhiên.”

Khi bị thứ mạnh mẽ như xâm nhập linh hồn này hoàn toàn đoạt lấy thì trông mắt Nam Cung Yến mê ly, nàng. Ngẩng đầu lên bất lực lên tiếng, bởi vì nàng thật không biết sẽ có cảm giác như vậy!

Nàng bị hần đối đãi như vậy, cả người đều giống như muốn hòa tan, không chỉ có đầu óc trống không, thân thể càng tựa như hoàn toàn không thuộc về mình, chỉ có thể mặc cho nam tử sau lưng nàng thao túng tất cả cảm giác của nàng, để cho hần dễ dàng hoàn toàn có nàng.

Tại sao đối mặt hần, nàng sẽ biến thành như vậy?

Tại sao biết rất rõ ràng hần bị thuốc khống chế, cũng biết tối nay hần căn bản không biết nàng là ai, nhưng bị hần chiếm hữu, đáy lòng nàng lại vừa ngọt ngào, cũng vừa chua xót?

Loại cảm xúc cổ quái mâu thuẫn này, rốt cuộc vì sao mà đến.

6. Chương 6

“Có người tới, công chúa diễm thám của ta, đừng quên tận tình phát huy kỹ thuật diễn của người.”

Gió đêm thổi nhẹ, lúc Nam Cung Yến đang bị Hạ Lan Ca Khuyết ở trong bóng tối từ sau lưng đoạt lấy thật sâu nên tâm trí hỗn loạn, thì đột nhiên nghe được bên tai truyền đến âm thanh từ tính khàn khàn của hần.

“Người. Ách a. Cái gì? !”

Nghe “Có người tới” thì Nam Cung Yến đã khẽ sửng sốt, mà khi sáu chữ “công chúa diễm thám của ta” truyền vào trong tai nàng, nàng có thể nói là hoàn toàn trợn tròn mắt!

Hần làm sao biết là nàng? Khi nào biết được chứ?

Nếu hần sớm biết, lúc này vì sao lại muốn dùng giọng đứng đắn nói với nàng những lời nửa mập mờ nửa tán tỉnh kia? Mà ai tới? Trời xanh, ai tới? !

“Là ai? Ai ở bên trong?”

“Người. Người.”

Phát hiện ở màn đêm bên ngoài lụa mỏng quanh Túy đình, giờ phút này lại khẽ chớp động ánh lửa, hơn nữa ánh lửa kia còn lấy tốc độ nằng cần bản không cách nào tưởng tượng xuất hiện trước màn, Nam Cung Yến cực thẹn quay đầu lại trừng mắt về phía Hạ Lan Ca Khuyết, nhưng hắn lại cười nhẹ một tiếng, khẽ hôn môi của nàng một cái, sau đó dù bận vẫn ung dung mà kéo áo choàng và quần dài trên người nàng xuống, che lại trước ngực trần trụi của nàng và nửa người dưới vẫn đang liên hợp với hắn.

“Quốc cữu gia, thế nào lại là ngài!”

Khi lụa mỏng bỗng chốc bị kéo ra, mấy tên nô tài và thị vệ giờ ngọn đèn dầu cùng đuốc cổ ra về kinh ngạc lớn tiếng kêu la.

“Ta bởi vì nhất thời tình cuồng, không kềm chế được mình mà không chú ý lễ phép mới cùng trưởng công chúa, sáng mai sẽ tự xin phân xử. Bây giờ các vị có thể rời đi sao?”

Hạ Lan Ca Khuyết sớm biết Nam Thanh sẽ có chiều này khẽ nheo lại mắt, nhìn người tới lạnh lùng nói.

“Trưởng công chúa?”

Nghe được ba chữ “Trưởng công chúa”, đám người kia bỗng dưng có chút sửng sốt, bởi vì giờ khắc này ở trong lòng hắn, phải là công chúa Nam Thanh mới đúng chứ?

Mấy tên nội thị nhìn nhau xong, một nội thị gạt đầu một cái, len lén đặt ngọn đèn dầu ở trên ghế đá, khiến ánh lửa có thể ánh tới khuôn mặt nhỏ nhắn đang rũ xuống của cô gái trước người Hạ Lan Ca Khuyết, lúc này mới phát hiện ra, cô gái đỏ hết mặt này đúng là công chúa Đông Nguyệt, mà không phải Nam Thanh!

“Chuyện này.”

Mặc dù không hiểu tại sao lại thấy khác với dự đoán, đám người kia vẫn nhin không được cười trộm ra tiếng.

Bởi vì hôm nay có ánh lửa chiếu rọi đến, không chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xuân ý đỏ tươi tuyệt mỹ của Nam Cung Yến, còn có áo choàng trước người của nàng, hình dáng cánh tay ôm bầu ngực nàng của Hạ Lan Ca Khuyết, cùng với dưới người nàng tuy bị quần dài che lại, nhưng rõ ràng cho thấy tư thế nửa quỳ ám muội, đang bị Hạ Lan Ca Khuyết từ sau lưng thật sâu mà hoàn toàn đoạt lấy!

“Còn không đi? Cút!”

Thấy đám người kia chậm chạp không đi, Hạ Lan Ca Khuyết lại hí mắt quát lạnh một tiếng.

“Xin lỗi, tiểu nhân lập tức đi, lập tức đi ngay.”

Nghe tiếng quát lạnh, nhìn Hạ Lan Ca Khuyết hí mắt bộ dáng, đám người kia cuối cùng bước nhanh lui ra khỏi màn lụa mỏng. Lui thì lui, đám người kia lại không đi xa, chỉ trốn đến chỗ tối thôi.

Đáng chết, bọn họ còn muốn nhìn bao lâu chứ?

Nguyên rửa ra tiếng ở đấy lòng xong, Nam Cung Yến mới hiểu, thì ra dưới tình huống này bị người nhìn chăm chăm, là không thoải mái đường nào, mà Hoàng đế ca ca và đám Tần phi kia của nàng, thật đúng là có thể nhin điều người thường không thể nhin. . . .

“Yến nhi.”

Khi Nam Cung Yến suy nghĩ lung tung, nàng nghe bên tai lại truyền tới giọng nói trầm thấp của Hạ Lan Ca Khuyết, hai vú đầy đà cũng bị càn rỡ xoa lấy.

“Người. sao người.”

Sao cũng không ngờ lúc này Hạ Lan Ca Khuyết còn đùa bỡn mình, lại còn gọi thân mật như thế, nghĩ đến đám “người xem” còn bên ngoài, mặt của Nam Cung Yến quả thật đỏ tươi không thể đỏ hơn nữa.

“Nhiều kiểu cách thế này, nàng có vừa lòng không?”

Dựa vào ngọn đèn dầu nội thị để lại trên ghế, Hạ Lan Ca Khuyết nhìn dung nhan vừa xinh đẹp vừa ngượng ngùng của Nam Cung Yến, từ từ rút người ra, lại dùng sức đi vào.

“Người. A a.”

Khi hai vú bị hấn càn rờ trên chọc ở trong áo khoác, khi hoa kính nho nhỏ ở dưới váy bị hấn mạnh mẽ xỏ xuyên qua cho đến chỗ sâu nhất, Nam Cung Yến vô dụng nức nở một tiếng, nhin không được khẽ cắn chặt môi dưới, “Người đừng.”

Tại sao hấn lại như vậy!

Dù lần trước nàng vô bằng vô có đã nói hấn ôm nữ nhân chỉ có một kiểu, khiến hấn bất mãn, hấn cũng không thể sử dụng phương thức thế này để chứng minh. . . .

“Người còn chưa đi.”

Ở bên tai Nam Cung Yến thấp giọng nói ra, Hạ Lan Ca Khuyết nghiêng mắt ngắm nhìn mắt đẹp hiện đầy sương mù xấu hổ của nàng, nhìn bộ dáng yếu đuối khẽ cắn môi dưới không dám phát ra âm thanh của nàng, cảm thấy hoa kính nho nhỏ ẩm ướt bọc lại lửa nóng to lớn của mình vẫn thật chặt, hấn nhẹ nhàng thối lui khỏi, cẩn thận đặt nàng thành tư thế đối mặt hấn, mới lại đưa cái phần sắt thép đã sớm cứng đến không thể cứng hơn nhẹ nhàng đụng vào mặt đạo rõ ràng chỉ thuộc về một mình hấn, trước khi nàng ưm lên tiếng liền hôn môi của nàng, để cho tất cả sự ngọt ngào và kiều mỵ của nàng chỉ có hấn độc hưởng. “Yên tâm, bọn họ không thấy, không nghe được gì cả đâu.”

“Người nói xạo. . . . A a. . . . Không. . . .”

Hoàn toàn cảm nhận được phần cứng rắn không biết vì sao lại dâng trào của Hạ Lan Ca Khuyết tràn đầy trong hoa kính nho nhỏ của mình, khi hấn thỉnh thoảng nhẹ nhàng thăm dò vào, thỉnh thoảng tăng cường xỏ xuyên qua mập mờ đoạt lấy, cả thân thể và trái tim Nam Cung Yến cũng đều bị hấn trên chọc đoạt lấy, nhưng bởi vì môi anh đào sớm bị hôn mạnh, vì vậy tất cả tiếng thở và nức nở của nàng chỉ có thể toàn bộ hòa tan trong miệng hấn, ở tình cảnh mập mờ vừa xấu hổ, vừa bất lực, lại cảm thấy chỗ sâu trong hoa kính của nàng chậm rãi dâng lên áp lực cổ quái và khát vọng, còn không ngừng tăng lên, khiến nàng dù khó nhin cong người lên, cũng không thể thoát khỏi.

Khi hấn càng thêm xâm nhập và chậm rãi tăng nhanh đoạt lấy, bên tai vang lên tiếng thở gấp dồn dập, liền cảm thấy eo thon dưới tay hấn, theo hấn thẳng lưng mà run run, cảm nhận hoa kính nho nhỏ của nữ tử trẻ trung chỉ thuộc về mình hấn đây đặc cơ rút nhanh, Hạ Lan Ca Khuyết nhin không được hôn lên gò má nóng, sau đó bắt đầu mạnh mẽ rút lui ra khỏi rồi mạnh mẽ đâm vào.

“Yến nhi, sợ không?”

“Ừm.”

Khi vách tường nhưng tơ trong hoa kính bị mạnh mẽ nhanh chóng xỏ xuyên qua, tràn đầy ma sát, khi hoa kính nho nhỏ bởi vì lửa nóng của hấn tồn tại mà không ngừng bị no căng và cháy bỏng, bỗng nhiên, một hồi run rẩy mà Nam Cung Yến căn bản không tưởng tượng được vỡ ra trong cơ thể nàng, rồi sau đó, một khoái cảm điên cuồng bỗng chốc vọt hướng ra khắp cơ thể nàng, nàng trừ phát hết tiếng thét và ngâm nga vào trong cái miệng hấn đang che môi anh đào của nàng, thì cái gì cũng quên rồi.

“Yến nhi, có ta ở đây.”

Vừa to lớn, vừa kéo dài vừa xa lạ vui thích, khiến trông mắt Nam Cung Yến mê ly, nàng chỉ biết, hấn đang ôm nàng vào ngực, cầm thật chặt tay nhỏ bé của nàng, không ngừng nâng cao eo, dẫn nàng đi đến một thế giới khoái cảm nhiều hơn, mạnh hơn, dài hơn cũng càng không thể tin, cho đến giọng nói nàng hoàn toàn khàn khàn, thân thể hoàn toàn hư mềm, cũng không có buông tay.

“Ta đói rồi.”

“Cái gì.”

Khi bên tai truyền tới một giọng nói trầm thấp từ tính, Nam Cung Yến mê mê mang mang mở ra hai mắt, trước mắt nhin thấy dung nhan quen thuộc, nhất thời liền hoảng hốt.

Dáng vẻ này của hấn. Thật là đẹp mắt.

Tóc rũ xuống trước trán rối bời, nổi bật lên đôi mắt to, mày rậm, môi dịu dàng của hấn, nhưng đẹp mắt nhất, là đôi trông mắt thâm thúy nhin như nghiêm túc lạnh nhạt, thật ra thì lại đáng yêu, trong nghiêm

túc còn lộ ra vẻ dịu dàng nhẹ nhàng.

Ngây ngốc nhìn một hồi lâu, Nam Cung Yến từ trước đến giờ chỉ cần thân thể vô cùng mệt mỏi, thời gian nghỉ ngơi lại không đầy đủ, thì lúc thức dậy ý thức đều sẽ hỗn loạn lung tung nỉ non một tiếng xong, cảm giác toàn thân mình không còn chút sức lực nào, chỗ tư mật nửa người dưới còn có cảm giác hơi đau, nhưng nàng rất buồn ngủ cũng lười phải suy nghĩ nhiều, chỉ nhắm lại hai mắt, sau đó nhích thân thể lại gần lồng ngực ấm áp, kiên cố, làm người ta cảm thấy an tâm. “Ta đói rồi.”

Đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ rất là buồn ngủ chui vào trong lòng mình, nhìn nàng cuộn trong ngực mình giống như con mèo lười, đêm qua sau khi nàng đạt được lần cao triều đầu tiên từ lúc sinh ra đến nay, Hạ Lan Ca Khuyết liền mang nàng về chỗ mình ở hoan ái đến trời sáng, hân yên lặng một hồi lâu, mới lại mở miệng nữa.

“Oh. . . . Uhm. . . .”

Khi trong tai lại truyền đến giọng nói từ tính có chút khàn khàn lại cực kỳ mê người lần nữa, Nam Cung Yến cố gắng mở ra cặp mắt đẹp vẫn chưa tỉnh táo, theo bản năng muốn ngồi dậy, chỉ không biết vì sao, nàng thật vất vả mới chống lên nửa người trên, khi muốn đứng lên cả người thì lại phát hiện hai chân mình mềm nhũn, chỗ tư mật đau nhói, cả thân thể hoàn toàn không nghe sai bảo ngã qua bên cạnh. “Ah.”

Không hiểu tại sao mình sẽ đứng không vững, nhưng thân thể rơi xuống giữa không trung của nàng được một cái cánh tay bên chắc vịn lên, rồi được nhẹ nhàng ôm ngồi tới trên giường, eo thon bị giữ chặt, làn váy bị kéo, hai chân còn bị người nhẹ nhàng tách ra, nàng lại nghe bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc từ tính.

“Đừng động, ta xem vết thương cho nàng.”

“Thương? Ta không có bị thương. . . .” Nam Cung Yến có chút không rõ mà nỉ non.

“Quả thật bị thương, nằm yên đừng động.”

Nhìn cánh hoa trong hoa kính giữa hai chân Nam Cung Yến bị đỏ và sưng lên, Hạ Lan Ca Khuyết nói xong liền chậm rãi đứng lên.

Mặc dù bên cạnh ít đi nhiệt độ làm người ta an tâm, khiến Nam Cung Yến có chút tiu nghỉu, nhưng nàng vẫn theo lời ngoan ngoãn nằm yên, cho đến thân thể lại bị người ôm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lồng ngực ấm áp.

“Ừm.” Khi Hạ Lan Ca Khuyết muốn điều chỉnh người của nàng, để nàng có thể bên tựa vào trong ngực hắn, đầu vú mềm mại của nàng lại bởi vì ma sát đến vật liệu may mặc mà hơi đau nhói thì Nam Cung Yến không nhịn được dùng tay nhỏ bé che ở trước ngực thì thảm một tiếng.

Phát hiện Nam Cung Yến nhú mi tâm, Hạ Lan Ca Khuyết nhẹ nhàng kéo ra tay nhỏ bé của nàng, vén vật áo trước của nàng lên, trông thấy trên hai bầu ngực tuyết trắng đầy đà của nàng không chỉ chỉ chút dấu hôn, đầu vú mê người mềm mại nơi càng sưng đỏ, hân rốt cuộc không nhịn được nữa thở dài ở đáy lòng.

Dù bị mị thuốc mê hoặc, hôm qua hân cũng quá mức phóng túng rồi.

Trong tiếng thở dài ở đáy lòng, Hạ Lan Ca Khuyết dùng đầu ngón tay dánh nhẹ thuốc trong hộp, liền dời ngón tay đến vú phải của nàng nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, rồi sau đó là vú trái.

“Ừ a.” Mặc dù hai mắt nhắm nhẹ, nhưng lúc hai bên đầu vú truyền đến một cảm giác mát mẻ xen lẫn ngứa ngứa thì Nam Cung Yến nửa mê nửa tỉnh vô ý thức khẽ rên một tiếng.

Kèm theo âm thanh kia một tiếng rên rĩ trong veo xuất hiện, thật ra thì còn có hai viên ngọc hồng chậm rãi cứng lên, chỉ là Nam Cung Yến không biết, cho nên hân cũng sẽ không nói đến, nghe đến tiếng ưm kia thì hai mắt Hạ Lan Ca Khuyết trở nên rất thâm thúy.

Khi cảm giác mát lạnh ở đầu vú bắt đầu chậm rãi lan tràn, cảm giác thoải mái dễ chịu không còn đau đớn làm Nam Cung Yến thỏa mãn chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trước lồng ngực ấm áp đó. Sau đó một bàn tay đưa vào dưới quần của nàng, khẽ tách hai chân nàng ra, lại nhẹ dùng ngón tay lau nhẹ ở mỗi một chỗ giữa

cánh hoa của nàng thì nàng cũng không có kháng cự, mặc dù cảm giác run rẩy và tê dại đã chậm rãi tràn ra ở quanh thân nàng.

“Ừm.”

Nhưng lúc này ngón tay hơi xù xì không ngừng nhẹ nhàng quét lên nụ hoa mẩn cảm trong cánh hoa của nàng, còn chậm rãi đưa vào lối vào hoa kính của nàng, Nam Cung Yến nhận không được cong người lên nũng nịu ngậm nga, hai gò má đỏ tươi, đôi tay nắm nhẹ vật áo trước người.

“Đau thật sao?”

“Không đau. . . . Ách a.” Trong mê loạn, Nam Cung Yến nhẹ giọng đáp lại giọng nói chứa đựng sự đau lòng nhẹ nhàng.

Nàng quả thật không đau, phát ra âm thanh, là do khi ngón tay hắn đụng chạm nàng thực sự quá dịu dàng, dịu dàng đến khiến thân thể của nàng không tự chủ được có phản ứng, dịu dàng đến khiến nàng ngược lại ngưỡng ngưỡng vì thân thể mình rất cổ quái.

“Không đau là tốt rồi.”

Theo giọng nói khàn khàn kia, Nam Cung Yến cảm thấy một cái tay của hắn trở lại trên người của nàng một lần nữa, bàn tay từ dưới mà lên cầm lấy bầu ngực đầy đặn ngạo nghễ vươn lên của nàng, ngón cái lại bôi thuốc lên đầu vú nàng, cũng chậm rãi vẽ vòng tròn vuốt ve qua lại bên cạnh viên ngọc hồng, phẩy nhẹ trên dưới.

Cùng lúc đó, một cái tay khác của hắn vẫn tiếp tục bôi thuốc giữa cánh hoa dưới người nàng, hắn dùng lòng ngón tay cái vòng quanh hoa châu của nàng, sau đó khi thân thể nàng bởi vì không chịu nổi về chơi đùa như vậy mà tê dại run rẩy, hoa kính cũng vô pháp khắc chế mà chậm rãi chảy ra mật dịch ẩm áp thì hắn nhẹ nhàng đâm ngón trở vào trong hoa kính nhỏ hẹp của nàng vẽ loạn trước sau.

“Ách.” Nam Cung Yến bị xúc thuốc kiểu hai bút cùng vẽ như thế, thân thể ứa ứa, nóng, mềm nhũn, ý thức vốn cũng không thanh tỉnh càng mê lỵ.

Mặc dù cả ý thức đều cơ hồ tung bay, nàng vẫn khê cắn chặt môi dưới, cố hết sức không phát ra những âm thanh kỳ quái, bởi vì khi hắn có ý tốt bôi thuốc cho nàng mà nàng còn khiến hắn hiểu lầm là làm đau nàng, thì thật không tốt.

Khi nàng hết sức ẩn nhẫn sự nhiễu loạn càng lúc càng mãnh liệt vì bị ngón tay bôi thuốc của hắn dẫn dắt ra, thân thể lại bởi vì hắn trêu chọc đầu vú nàng, và càng thêm xâm nhập hoạt động qua lại ở trong hoa kính của nàng càng lúc càng nhanh mà không ngừng căng thẳng, tê dại, mười đốt ngón tay nắm lấy vật áo hắn đều trắng bệch thì bên tai của nàng đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Nàng bao bọc ngón tay ta quá chặt, như vậy ta không cách nào thuận lợi bôi thuốc cho nàng.”

“Xin lỗi. A a. Ca Khuyết.”

Lời nói nghiêm chỉnh, nghiêm túc kia, làm Nam Cung Yến bởi vì thân thể mình không thể khống chế mà ngưỡng ngưỡng không dứt. Khi nàng khạc ra hai chữ “Xin lỗi”, cũng cố gắng thử buông lỏng hoa kính nhỏ cơ rút chặt đến không thể chặt nữa của mình thì lại phát hiện hắn lại lặng lẽ đâm ngón tay kia vào trong đó, sau đó vẽ loạn, đâm vào như đang vui chơi.

Hành động này của hắn, khiến thân thể của Nam Cung Yến sớm bắt tri bắt giác bị trêu chọc đến thổ hồng hộc, bỗng dưng cứng đờ, được cao triều ngoài ý muốn!

Làn sóng khoái cảm này hoàn toàn ngoài mong đợi, bộc phát mãnh liệt lại ra ngoài dự tính của người khác, nàng căn bản không có chuẩn bị tâm tư chỉ có thể nắm chặt áo của hắn, khiến hình ảnh chân thật nhất của mình hiện ra, mặc ột tiếng ngọt ngào lại vui vẻ phát ra từ đôi môi đỏ mọng không thể khống chế của nàng, vang vọng trong căn phòng to.

Làn sóng này tạo ra sự vui thích khổng lồ, khiến Nam Cung Yến thần trí hoàn toàn mê lỵ, cho nên nàng căn bản không biết, từ lúc bôi thuốc cho nàng, ánh mắt của Hạ Lan Ca Khuyết chưa từng rời đi nàng.

Cho nên hấn ngắm rõ ràng vẻ đẹp mà mình đã bỏ qua đêm qua vì được hiệu, ngắm rõ ràng nàng bình thường nhìn như tỉnh táo, nhưng vẻ thẹn thùng e lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khi bị hấn đùa bỡn dịu dàng cỡ nào, làm người ta thương yêu cỡ nào.

Hấn cũng ngắm rõ ràng phần mềm nhẵn, mê người đầy đặn bị bàn tay hấn vỗ về chơi đùa hoàn toàn thì ngạo nghễ ưỡn lên, càng ngắm rõ ràng đôi mắt hoàn toàn mê ly, lưu chuyển ánh sáng quyến rũ của nàng khi bị hấn làm cho vui thích, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tập hợp vẻ ngây thơ và hấp dẫn say lòng người. . . .

Khi sự co rút diên cuồng trong hoa kính rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh, Nam Cung Yến yếu đuối chỉ có thể tựa trong ngực Hạ Lan Ca Khuyết không ngừng thở gấp, sau đó liền cảm thấy tay hấn rút cuộc rời khỏi hoa kính của nàng, nâng tay lên trước ngực hấn, trước mắt của nàng.

Mặc dù mệt mỏi sắp mở mắt không ra, nhưng nàng vẫn trông thấy, trông thấy trên bàn tay to của hấn tràn đầy chất mật sáng trong từ dưới người nàng tiết ra, mà khi hấn chậm rãi mở năm ngón tay ra, thì chất mật dính trên ngón tay hấn càng thê dính dấp nhau.

Chuyện này thực sự. Quá mức luống cuống rồi! Hấn chỉ đang bôi thuốc cho nàng, nàng lại.

Nhìn Hạ Lan Ca Khuyết không nói lời nào mà dùng khăn tay trắng chậm rãi lau đi chất mật dính trên tay mình từng chút, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống của Nam Cung Yến đỏ lên như lửa.

Khiến Nam Cung Yến thở phào nhẹ nhõm chính là, Hạ Lan Ca Khuyết lau tay xong, cũng ôm nàng nằm ở trên giường, đắp chân mềm xong liền không để ý tới nàng nữa, tự mình xuống giường thay quần áo, mà nàng đã vô cùng mệt mỏi, nên đầu hơi dính gối, liền không còn chú ý thẹn thùng hay không, mà chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, trong hoảng hốt, nàng làm như nghe được Hạ Lan Ca Khuyết nói như vậy.

“Được hiệu phát tán phải cần một khoảng thời gian, nàng ngủ đi, ta đến Chính Sự đường dùng cơm trước.”

“Ừ. Người còn bận việc của người, hết bận đừng quên trở về sớm chút.”

Trong hoảng hốt, nàng theo bản năng trả lời như vậy, sau đó liền tiếp tục ngủ thật say, hoàn toàn không phát hiện tiếng bước chân lúc đi về phía trước chưa bao giờ chần chờ, lại ngừng nghỉ ngắn ngủi.

7. Chương 7

Giấc ngủ này của Nam Cung Yến kéo dài đến mặt trời về Tây.

Cuối cùng ngủ đủ, nên thần trí nàng cũng tỉnh táo. Cảm thấy cả người yếu đuối, nhìn nhìn mấy dấu đỏ mập mờ trên cơ thể mình, hồi tưởng lại tất cả xong, nàng không nhịn được đưa tay chống đỡ cái trán, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng đỏ bừng.

Trời xanh, tuy nói sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng quá trình và kết thúc cũng không tránh khỏi quá mắc cỡ!

Ở trước mắt mọi người dùng một loại tư thái rõ ràng bị đoạt lấy thật sâu để xuất hiện không nói, bị hấn ôm trở về phòng lại trắng đêm cảm nhận sự vui thích khổng lồ không cách nào nói rõ ở trong ngực hấn không nói, cuối cùng lại còn luống cuống vô cùng khi hấn bôi thuốc cho nàng, về sau nàng còn mặt mũi gì gặp hấn chứ. . . .

Chôn khuôn mặt nhỏ nhắn giữa đầu gối cong lên, Nam Cung Yến thật có ý nghĩ muốn lập tức biến mất đến chân trời góc biển nhưng một hồi lâu sau, nàng vẫn nỗ lực chống lên cơ thể vẫn còn hơi yếu đuối, thay một bộ quần áo chẳng biết Hạ Lan Ca Khuyết để ở cạnh giường lúc nào, dù sao còn có chuyện chưa giải quyết, nàng không có thời gian suy nghĩ lung tung ở chỗ này.

Mặc dù không ngừng tự nói với mình như vậy, nhưng những suy nghĩ trong đầu nàng vẫn bay tán loạn.

Hấn sẽ không có phát hiện đây là đêm đầu của nàng chứ?

Theo hẳn trước giờ vẫn nghĩ nàng dùng thân phận người canh chừng, nằm vùng gả cho hẳn, thêm với sự giải thích của hẳn và trả lời của nàng tối qua, hẳn sẽ phải tin tưởng nàng chính là loại “diễm thám”, chuyên lấy sắc đẹp dụ tình, và kinh nghiệm lão luyện như trong cảm nhận của hẳn chứ?

Nếu thật như vậy thì tốt rồi, dù sao nếu cho lão hồ ly biết nàng căn bản là quả dưa non, tất cả sự “Lão luyện” nàng tỏ ra đều là phô trương thanh thế, rồi giấu cột nàng, coi thường nàng, thì đời này nàng sẽ vĩnh viễn không thể nào ngẩng đầu lên được trước mặt hẳn. . . .

Trong lúc hai gò má còn ửng hồng, Nam Cung Yến ngồi cổ kiệu Hạ Lan Ca Khuyết đã an bài tốt trở lại phủ công chúa.

Nàng mới bước vào bên trong phủ, nội thị liền đưa tới “thiếp ngắm trăng” của Cẩn quý phi.

Nhìn tấm thiếp mời tinh xảo, tao nhã, tỏa mùi thơm ngát, chữ viết phía trên cũng xinh đẹp, Nam Cung Yến thật dễ khóc dễ cười.

Chuyện như vậy có phải truyền đi quá nhanh không?

Tỷ tỷ ngọc này có phải quá không hiểu việc đời không? Gió đang thổi trên đầu mà còn tới gây náo nhiệt, nếu lão hồ ly ca ca tàn tật “yêu muội muội” của nàng biết được, nhất định phải phun ra ba lít máu.

Mặc dù sáng tỏ Hạ Lan Ca Khuyết biết chuyện này rồi thì chắc chắn sẽ không quá thoải mái, Nam Cung Yến vẫn đồng ý ước hẹn, sau đó rất nhanh trở về phòng sửa soạn một phen, rồi đi tới Cẩn hoa viên của Cẩn quý phi vào giờ hẹn.

Bởi vì thứ nhất, nếu nàng cáo bệnh không chịu mời, ngày mai hậu cung nhất định sẽ truyền ra lời đồn đãi bất lợi cho Cẩn quý phi, thứ hai, nàng thật cũng rất muốn biết Cẩn quý phi muốn nói gì với nàng.

Ánh trăng trong sáng, hai người ưu nhã ngồi trên đài cao giữa hồ, Nam Cung Yến lẳng lặng nhìn Hạ Lan Nguyệt, cho nò tì lui hết, chỉ để lại một thiếp thân thị nữ từ Hạ Lan phủ mang tới phụ trách ghi chép tư liệu, sau khi hàn huyên ngón gợn với nàng, liền nhẹ nhàng nắm tay của nàng.

“Công chúa Đông Nguyệt, tuy nói cung đình có quy củ của cung đình, nhưng tối nay nơi này cũng không còn người ngoài, hai ta liền tạm thời quên quy củ đáng ghét này đi. Tính toán ra, ta không hơn muội bao nhiêu tuổi, nếu muội không ngại, ta liền kêu muội một tiếng Yến muội muội, được không?”

“Dĩ nhiên được, Cẩn tỷ tỷ. . . . tỷ tỷ cũng biết, muội muội mãi cho đến mười lăm tuổi mới trở về trong cung, không chỉ chưa quen cuộc sống nơi đây, đối với chuyện trong cung càng thêm kiến thức nửa vơi, nếu có chỗ không tốt, tỷ tỷ phải chỉ điểm ta.”

Lời nói thỏa đáng lại e sợ, Hạ Lan Nguyệt tiếp xúc với Nam Cung Yến trong khoảng cách gần như vậy, cảm giác lòng bàn tay này mềm mại không xương, trước mắt lại là đôi mắt đẹp trong suốt long lanh, lại nghe giọng nói dễ nghe hết như sáo trúc của nàng, đáy lòng không khỏi sinh ra sự cảm khái nồng đậm.

Dù là nữ tử nhưng thấy Hạ Lan Nguyệt, nàng cũng không khỏi cảm thấy thương tiếc, cũng khó trách hai nam nhân quan hệ mật thiết nhất với nàng đều không bỏ được nàng ta. . . .

“Nói ra thật xấu hổ, mặc dù tỷ tỷ lớn hơn người mấy tuổi, nhưng lại vào cung muộn hơn người, chuyện trong cung này, ta đến nay vẫn chưa hiểu rõ đấy.” Cười nhẹ, đáy mắt Hạ Lan Nguyệt lại lóe ánh sáng, “Nhưng dù thế nào, mọi việc chỉ cầu không thẹn lòng ta, thì luôn không sai được.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Nhìn sóng mắt lưu chuyển cực kỳ động lòng người kia, Nam Cung Yến cơ hồ đều muốn say. “Muội muội thật là một người thân thiết, tỷ tỷ ta cũng không quanh co lòng vòng nữa. Thật ra thì tối nay tỷ tỷ mời muội tới, là muốn cảm ơn muội.” Nhìn bộ dáng mềm mại uyển chuyển hàm xúc, tuyệt mỹ khéo léo của Nam Cung Yến, Hạ Lan Nguyệt than nhẹ một tiếng chậm rãi nói ra.

“Cảm ơn ta?” Nghe nói như thế, Nam Cung Yến chậm rãi nâng lên hai mắt nhìn Hạ Lan Nguyệt.

“Khuyết ca ca từ nhỏ đã trầm mặc ít nói, rất ít người thấu hiểu được trong lòng huynh ấy đang suy nghĩ gì, cho dù là đường muội thân nhất với huynh ấy, ta cũng rất ít nghe được bất kỳ từ ngữ biểu lộ tình cảm từ miệng huynh ấy.”

Nhìn trăng khuyết trên trời lại thở dài, Hạ Lan Nguyệt nhìn về Nam Cung Yến, lại nhẹ nhàng nắm tay của nàng, “Chỉ có ngươi, khiến huynh ấy nói ra mấy lời si mê như nhất thời tình cuồng.”

“Đây chẳng qua là.”

Nghe được lời Hạ Lan Nguyệt nói, Nam Cung Yến nhất thời cứng họng rồi. Nàng thật không biết nên giải thích “Nhất thời tình cuồng” căn bản không phải vì nàng với tỷ ấy như thế nào.

Thấy vẻ mông lung nhàn nhạt trong mắt Hạ Lan Nguyệt, cùng với sự kính ngưỡng và đau lòng xuất phát từ nội tâm với Hạ Lan Ca Khuyết, nàng cũng chỉ có thể yên lặng cúi đầu.

“Ta biết ở trong mắt người đời, Khuyết ca ca là người lòng dạ sâu nặng, khó có thể chung đụng, nhưng chỉ là bởi vì huynh ấy không muốn diễn trò, dù sao người có thể trong sóng gió thế gia trạch môn, có người nào dễ ở chung? Lại có ai không lòng dạ sâu nặng?” Lúc nói lời này, Hạ Lan Nguyệt cười nhạt, nụ cười khổ sở và thê mị.

“Huống chi, Hạ Lan gia của ta sau khi lão thái gia về cõi tiên, đã sớm không phải Hạ Lan gia trước kia rồi, người người đều chỉ muốn vinh hoa phú quý của mình, hết sức lợi dụng cái họ Hạ Lan để mưu cầu tư lợi cho bản thân, căn bản không ai chân chính để ý sự tồn vong trăm năm của Hạ Lan gia. Ở trong lòng mọi người, mặc dù Khuyết ca ca tuyệt đối là người nổi bật trong đó, nhưng ta hiểu, nếu không phải hấn ra tay nhỏ rơi khỏi u ác tính của Hạ Lan gia trước, cả Hạ Lan gia tộc ta, chỉ sợ ngay cả kéo dài hơi tàn như ngày hôm nay đều là hy vọng xa vời.”

Đừng dễ dàng móc tim móc phổi với người khác như thế, tỷ tỷ tốt của ta! Dù sao đây chính là hậu cung tai mắt đông đảo, không phải trong khuê các trống vắng bình thường.

Mặc dù đáy lòng nghĩ như vậy, Nam Cung Yến lại vẫn lắng lắng nghe, nghe lời cảm khái Hạ Lan Nguyệt vẫn chôn sâu ở trái tim nhiều năm qua, nghe nàng thổ lộ tất cả hiểu biết và đau lòng với Hạ Lan Ca Khuyết.

“Huynh ấy bị xem thành phần đồ của Hạ Lan gia, vì giữ được sự tôn nghiêm cuối cùng của Hạ Lan gia ta, liền một mình ở nơi tràn đầy sài lang hổ báo này, lại hai mặt thụ địch chiến đấu hăng hái, ngay cả ta cùng tồn tại trong cung, đều vì bảo toàn mình mà lựa chọn chẳng quan tâm huynh ấy, nhưng huynh ấy cũng chưa từng oán than bất kỳ ai. Cho nên biết được hôm nay huynh ấy rốt cuộc có người bạn, ta thật không kèm chế được.”

Kèm theo giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Lan Nguyệt, là một giọt nước mắt lăn xuống từ má phải của nàng, cùng với tay mềm nắm chặt tay Nam Cung Yến càng lúc càng phát run của nàng “Mặc dù ta rất muốn nói, nếu có một ngày, Hạ Lan gia ta thật. Cũng xin mọi người đừng gạt bỏ huynh ấy, nhưng ta biết đây chỉ là người si nói mộng, cho nên tỷ tỷ hi vọng. Chỉ hy vọng.”

“Tỷ tỷ mời nói.” Nhẹ nhàng cầm ngược tay Hạ Lan Nguyệt, Nam Cung Yến nhẹ nhàng nói.

“Ít nhất, khi huynh ấy còn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thì xin mọi người có thể ở bên cạnh huynh ấy, để huynh ấy không cô đơn một mình. . . .”

“Ta sẽ. Hết sức.” Nhìn giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Hạ Lan Nguyệt, và sự thành khẩn chờ đợi xuất phát từ chỗ sâu nhất trong lòng, đôi mắt Nam Cung Yến cũng không nhìn được chua xót rồi.

Vào giờ phút này, nàng thật hoàn toàn hiểu vì sao Hạ Lan Ca Khuyết và nàng Hoàng đế huynh trưởng, sẽ đặt Hạ Lan Nguyệt ở lại nơi mà bọn họ có thể trông thấy, cho dù chỉ có thể nhìn nhau, cho dù có lúc nhìn nhau cũng là xa cầu.

Dù sao trong cuộc sống, vốn tràn đầy rất nhiều bất đắc dĩ, trong hậu cung này càng tràn đầy thứ dơ bẩn và tăm tối, nhưng chỉ cần có nàng ở đây, bọn họ ít nhất thấy được ánh sáng, mà chỉ cần có thể giữ lại tia sáng này, vô luận con đường phía trước khổ hơn khó hơn nữa, bọn họ đều có dũng khí ngẩng đầu ưỡn ngực can đảm đi tiếp.

“Nghe mọi người nói như vậy, tỷ tỷ an tâm.” sau khi nghe được câu trả lời của Nam Cung Yến, Hạ Lan Nguyệt thỏa mãn nhẹ nhàng lau lệ ở khóe mắt, gò má vẫn còn dính nước mắt ửng đỏ, “Xin lỗi, tỷ tỷ thất lễ.”

“Không có chuyện, tỷ tỷ ngàn vạn đừng để ý.” Dịu dàng cười một tiếng, Nam Cung Yến giả vờ ho khan một cái, sau đó đặt bàn tay lên bàn trà, muốn dựa vào điều này hòa hoãn không khí.

“Muội muội đừng uống, ta gọi người đổi ly nóng uội. Sức khỏe của muội vốn yếu, uống trà lạnh dễ dàng dễ thương nguyên khí.”

Trông thấy động tác của Nam Cung Yến, Hạ Lan Nguyệt vội vàng dịu dàng kêu nàng, sau đó lập tức xoay người phân phó thị nữ cận thân cách đó không xa mang trà nóng lên lần nữa.

Trước khi thị nữ dâng trà lên, Hạ Lan Nguyệt và Nam Cung Yến tán gẫu vô cùng hợp ý, hai người đều chỉ hận không gặp sớm hơn, dù sao họ cũng rõ ràng, qua tối nay, lại muốn có cơ hội này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khi hai người trò chuyện rôm rả thì thị nữ đưa trà nóng lên, mà khi thị nữ muốn lấy đi ly trà nguội, thì không cẩn thận khiến nắp ly xê dịch, Nam Cung Yến theo bản năng ngẩng đầu lên cười cười với thị nữ, ý bảo không có việc gì, chỉ khi nàng thu hồi ánh mắt thì đột nhiên trong lòng rét lên, một cảm giác lạnh đến buồn nôn từ lòng bàn chân xông thẳng lên tóc!

Bởi vì lúc này khi thị nữ đổi trà cho nàng thì tuy chỉ không chú ý thoáng nhìn qua, nàng lại phát hiện tay phải của thị nữ cận thân của Hạ Lan Nguyệt có chút không giống người thường, khớp xương thứ nhất trên ngón trỏ và ngón áp út ở tay phải của nàng ta nổi lên hơn người thường.

Nếu cẩn thận hồi tưởng, còn có thể phát hiện mặc dù vết chai rõ ràng của thị nữ này đều ở trên lòng ngón tay và cạnh bàn tay, nhưng phần cạnh của ngón trỏ và áp út của nàng ta, cùng với cạnh dưới bàn tay, cũng tồn tại một tầng vết chai.

Trời xanh. Đây là đặc trưng của người dùng chùy bá vương làm vũ khí mới có thể có!

Người dùng binh khí ác độc hiểm thấy như chùy bá vương, nhiều năm qua nàng chỉ nghe nói một người, mà sau khi người nọ gây ra huyết án trộm cắp diệt môn kinh người, mười năm nay cơ hồ đều im lặng biệt tích, nếu không có tai họa mấy tháng trước, nàng căn bản cho rằng người này đã bị kẻ thù giải quyết!

Khi đáng vẻ chết, vết thương trên người của thủ hạ, cùng với tất cả tình cảnh ngay lúc đó hiện lên trong đầu, thân thể Nam Cung Yến không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

Cũng khó trách đại nội mật thị truy xét như thế nào, cũng không tra được tung tích người này, bởi vì căn bản không ai ngờ, truyền nhân của chùy bá vương lại là nữ tử, hơn nữa còn trốn trong hậu cung!

Nhưng người như vậy sao lại xuất hiện bên cạnh Hạ Lan Nguyệt? Lại vì sao muốn giết hại thuộc hạ của nàng?

Hạ Lan Nguyệt từ nhỏ sống một mình trong khuê phòng và tay trái gà không chặt như đóa hoa trong nhà ấm, không nên có cơ hội cũng không có đường ống biết tà giáo trong giang hồ, mà nàng ta chỉ toàn tâm toàn ý muốn yên lặng chăm sóc hoàng thượng, không hề có dã tâm và tâm cơ, càng không có bất kỳ động cơ công kích. Nhưng tên hung thủ này dùng thân phận thị nữ mai phục lâu dài bên cạnh nàng ta là thật, phạm phải chuyện ác kinh người như vậy cũng là thật, mà thế gian, có ai được sự tin tưởng của Hạ Lan Nguyệt khi nàng ya còn ở Hạ Lan phủ, rồi thuận lợi an bày người này cạnh nàng ta, sau đó cùng nhau vào trong cung với nàng ta?

Là ai sẽ để ý “Tư liệu hậu cung” - thứ mà căn bản không người nào chân chính biết được đến tột cùng có tồn tại hay không, hơn nữa để ý đến không tiếc tập kích thuộc hạ của nàng, chỉ vì có thể thu hoạch một chút tin tức cơ mật?

“Yến muội muội? Yến muội muội!”

“Xin lỗi, Cẩn tỷ tỷ. . . . Ta. . . . Ta đột nhiên cảm thấy có chút không quá thoải mái. . . .”

Khi vành tai ông ông tác hưởng truyền tới một giọng nói tràn ngập lo lắng dịu dàng thì Nam Cung Yến không ngừng nôn ọe, khuôn mặt nhỏ nhắn, thật sự trắng, nôn ọe, cũng là nôn thật, bởi vì khi trong đầu nàng hiện lên cái tên có khả năng nhất thì thân thể của nàng đã sớm không thể khống chế, chỉ có thể mặc cho xoay nước thật sâu, thật tối tăm bao phủ lấy nàng hoàn toàn.

“Là tỷ tỷ không tốt, lại quên muối muối yếu ớt, còn cứng rắn kéo muối muối tán gẫu với ta trẻ như thế. Người tới, mau đưa công chúa Đông Nguyệt trở về phủ!”

Đêm đó, mình rất cuộc trở về phòng thể nào, Nam Cung Yến căn bản không có trí nhớ.

Nàng chỉ biết nàng khéo léo từ chối ý tốt mời thái y của Hạ Lan Nguyệt, ngồi kiệu trở lại phủ công chúa, một thân một mình lảo đảo đi vào trong phòng xong, liền cả người tê liệt ngã xuống giường, không thể động dậy, tâm trí hỗn loạn chỉ còn lại một câu nói

Làm sao có thể là hắn? Làm sao có thể là hắn?

Tại sao không thể nào? Chẳng lẽ nàng quên, lần đầu nàng và hắn đánh nhau, là ở dưới tình huống nào sao?

Huống chi, người dương có biệt danh “thần bổ ngảm” của nàng không phải từ nhỏ đã dạy nàng, khi bắt đầu dó án, cần phải để ý, chính là nhân chứng đầu tiên đến báo án. . . .

Vậy mà, khi Nam Cung Yến nằm liệt một đêm trên giường, đầu óc cũng sắp nổ tung, trông mắt càng bị ánh trăng vừa lên ngoài cửa sổ đâm vào chưa xót không dứt thì một cái âm thanh nho nhỏ dâng lên ở đáy lòng nàng.

Một khắc kia, Nam Cung Yến thật cảm thấy mình quá ngu muối, thật là ngây thơ, ngu si, bởi vì nàng xác thật thật quên, mới có thể phạm phải loại sai lầm trí mạng không thể tha thứ này, để mình vùi lấp vào hoàn cảnh tiến lùi đều khó, gần như tất cả mất hết hôm nay.

Quên mất, không chỉ bởi vì nàng không đủ cẩn thận, càng bởi vì sự quên lãng này, là chậm rãi rút ra từng chút trong trí nhớ của nàng.

Từ khi nàng quen miệng lưỡi sắc bén đấu trí với hắn trên bàn ăn, bắt đầu chậm chạp từ khi cãi nhau, đến hắn bắt ngờ phát hiện hiện trường thì kịp thời thông báo, cùng với sự chậm rãi mơ hồ khi giúp đỡ nàng, đến khi hắn hình như không kiên nhẫn lại vẫn dẫn nàng đi chung quanh phá án để sự mới lạ và thú vị nhanh chóng phai đi, rồi mới lăm lăm tưởng hắn là vì bảo vệ Cẩm quý phi mà xúc động uống vào ly xuân rượu kia. . . .

Đúng, nàng thật quên, quên hắn vốn là lão hồ ly rất có kiên nhẫn, còn có tâm kế, càng quên danh hiệu tiếng tăm lừng lẫy. không nhận người thân của Hạ Lan Ca Khuyết.

Mặc dù đến nay, nàng vẫn nghĩ không ra mục đích hắn muốn ngụy tạo “Tư liệu hậu cung”, đến tột cùng là vì Hạ Lan Nguyệt, hay vì mình, cuối cùng lại muốn lấy được thứ gì, hoặc giả dẫn ai mắc câu, nhưng chắc hẳn hắn đã bắt đầu bày cục trước khi Hạ Lan Nguyệt vào cung, sự theo dõi vào ban đêm của hắn cũng tuyệt không chỉ một chỉ là vì Hạ Lan Nguyệt, càng có thể liên quan với thị nữ kia.

Khi ngoài ý muốn biết được thân phận Vi quan của nàng, cùng với nàng còn có thể có thân phận khác, hắn liền bắt đầu đặt bẫy từng bước một, tận hết khả năng lại không dấu vết bắt lấy nàng, để nàng từng bước một buông lỏng phòng bị với hắn, cuối cùng bị hắn lợi dụng.

Vừa nghĩ mình bị lừa gạt, còn tự cho là kỳ phùng địch thủ với hắn mà đắc chí, so trí tuệ, dũng khí, thậm chí đến cuối cùng còn vì bảo vệ hắn mà hiến thân cho hắn, Nam Cung Yến thật hận lúc đó không thể có ai tát mình một cái cho tỉnh!

Nhưng thật ra nàng hiểu, dù khi đó thực sự có người tát nàng một cái, nàng vẫn không hồi tỉnh, bởi vì nàng đã dễ dàng quên lãng phòng bị với hắn, thậm chí ngay cả suy tính cũng không liền dâng thân thể cho hắn, vô luận nàng không nguyện thừa nhận, cũng không thể không đau triệt nội tâm nhìn rõ nội tâm của chính mình.

Nàng, yêu hắn say đắm, yêu say đắm nam tử có lẽ khi vừa biết được thân phận đặc biệt của nàng, liền cười lạnh ở đáy lòng, chờ xem mất bao lâu nàng mới rơi vào bẫy của hắn, tên này nàng chưa bao giờ từng nghĩ tới sẽ gặp phải, nhưng lại bất tri bất giác bị hắn hấp dẫn, khuynh tâm giúp đỡ quyền mưu của hắn.

Từ nhỏ, được mười ba người dì sắc nghệ đều có, cùng với vị hôn phu cực kỳ ưu tú của họ làm bạn và dạy dỗ lớn lên, kiến thức và tâm mắt của nàng rộng hơn người thường, tuyệt kỹ tập được cũng nhiều hơn người thường, thậm chí ngay cả kinh nghiệm và dấu chân cũng kỳ lạ hơn người thường, chứ đừng nói sự quan tâm và cưng chiều có được nhiều hơn người thường gấp mấy lần.

Mặc dù từ không biết hiểu mình từ nơi nào đến, nhưng nàng biết rõ mình đã may mắn, hạnh phúc hơn rất nhiều người, cho dù mỗi lần nhìn a di và di trượng yêu nhau sâu say đắm thì chắc chắn sẽ có chút ân mộ, nhưng nàng đã thỏa mãn nên cũng không hy vọng xa vời mình còn có dư thừa may mắn, để tìm được một nam tử trác tuyệt xuất sắc giống như di trượng của nàng, để cho nàng có thể sử dụng ánh mắt mà các a di nhìn phu quân mình để nhìn hấn, cũng làm cho hấn dùng ánh mắt như thể nhìn về nàng.

Khi nàng mười bốn tuổi thì rốt cuộc biết thân thể mình, mang theo sự đau lòng và chúc phúc của các a di và di trượng, rời xa ngôi nhà chân chính của mình nhiều năm qua, từ bước đầu tiên bước vào trong cung, nàng liền hiểu, đời này, nàng sẽ không thuộc về mình nữa, vì vậy khi phụ hoàng muốn nàng gả cho Hạ Lan Ca Khuyết thì nàng cũng chuẩn bị tất cả tâm tư để thân thể mình trở thành đồ chơi ột nam tử xa lạ, cho đến nghe được buổi nói chuyện kia.

Không thể phủ nhận, một khắc kia, nàng thật sự có chút cảm kích, mà tất cả sự thờ ơ của hấn, cũng làm cho công việc người nổi nghiệp Ẩn cung của nàng làm được thành thạo, cho đến đêm mặt nạ vợ chồng giữa hai người bọn họ chân chính chọc phá.

Phản ứng và bản lĩnh của hấn, không thể nghi ngờ khiến nàng kinh ngạc, bản tính tham ăn của hấn, cùng với sự khó khăn khác thường cho vấn đề “ăn”, càng làm cho nàng vừa buồn cười vừa tức giận; trừ việc đó ra, hấn còn là người mềm không được cứng không xong, hấn muốn như thế nào liền như thế nào, thích làm gì thì làm đó, hấn căn bản không thêm để ý thái độ khi thích ai, khiến nàng thường âm thầm lắc đầu, nhưng cũng hơi bội phục, vì mấy chuyện xưa mà quá kinh dị mà nàng vĩnh viễn nghe không ngán cũng nghe không phiền từ miệng của hấn.

Mà nàng, trong nhiều sự phát hiện và tò mò, đã chậm rãi mất đi phòng bị với “Hạ Lan Ca Khuyết” tặng nàng nhiều thứ tốt mà hấn cố ý tạo nên, sau đó khi nhận được bản sách dạy nấu ăn và “Hiên Viên Vọng” thì trái tim bất tri bất giác bắt đầu mơ hồ di động, sau khi ở chung trong hai tháng rời kinh với hấn, thì lúc lâm tường hấn vì Hạ Lan Nguyệt thì ngay cả bản thân mình cũng không lo, đã hoàn toàn không thu lại được tim mình.

Thành thật mà nói, nếu không phải chuyện xảy ra ở trên người mình, Nam Cung Yến sẽ cảm thấy chuyện này thật ly kỳ đến buồn cười. Đêm trước, họ rõ ràng còn lưu luyến ôm nhau giống như phu thê ân ái chân chính, nhưng sau một đêm, lại hoàn toàn phong vân biến sắc.

Nhưng nàng cười không nổi, bởi vì rõ ràng biết được “Hạ Lan Ca Khuyết” mình yêu thương căn bản cũng không phải con người thật của hấn, tim của nàng lại vẫn đau vì hấn, vỡ nát vì hấn. . . .

Cũng được, việc đã đến nước này, nàng nghĩ mình lại xót cho thân như thế nào nữa, hay ăn năn hối hận đều vô dụng, dù sao trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn chờ đợi nàng.

Có lẽ trận chiến công phòng này, trước mắt nàng quả thật rơi hạ phong, nhưng chưa tới một khắc cuối cùng, nàng cũng sẽ không nhận thua, càng sẽ không buông tha!

Mà khi ép buộc mình tỉnh táo lại, cũng cẩn thận thăm dò hết mọi chuyện từ đầu đến đuôi, thì Nam Cung Yến phát hiện, kết luận vội vàng lúc trước của nàng thật không đủ nghiêm cẩn, hơn nữa có rất nhiều chuyện không chứng minh được, cũng đều bởi vì nàng suy nghĩ theo cảm xúc mà phỏng đoán lung tung.

Cho nên nàng thề, trước khi tìm được bằng chứng đủ để xác định chân tướng cuối cùng, nàng nhất định phải bài trừ tất cả tư tình, dùng chứng cứ nói chuyện, mà vô luận kết quả cuối cùng là gì, nàng cũng cần thân nhiên tiếp nhận con người thành công hoặc thất bại của mình.

Chính là bởi vì nguyên nhân này, giờ phút này nàng mới có thể tạm thời đè xuống sự rối rắm ở đáy lòng, giống như thường ngày, bận rộn trong phòng bếp ở dãy nhà khách.

Khi Nam Cung Yến đang cố gắng không chế cảm xúc trong phòng bếp, để tránh làm ra thức ăn tiết lộ suy nghĩ ở đáy lòng nàng thì Hạ Lan Ca Khuyết cũng giống như thường ngày dừng kiệu ở trước phủ công chúa, chống trượng chân thấp chân cao đi qua người gác cổng.

Vậy mà, khi hấn tính xuyên qua phòng khách phủ công chúa để đi vào trong phủ thì lại phát hiện Lý ma ma lúc trước luôn ngồi ở trước cửa phòng khách lắc lắc hai chân trêu chọc hấn, hôm nay lại giang hai cánh tay ra ngăn hấn trước cửa.

“Hừm, đây không phải là quốc cữu gia nhất thời tình cuồng của ta, phò mã yêu dấu của ta sao? Đêm đó mắt hờn còn chưa đủ, nhanh vậy đã muốn tới tiếp tục? Nhưng hôm nay ma ma ta không cho phép ngài, cho nên ngài nên trở về tự mình tìm cách giải quyết đi!”

Chậm rãi dừng bước, Hạ Lan Ca Khuyết không nói lời nào lạnh lùng nhìn lão cung nữ cay nghiệt luôn ý và tuổi tác, lại từng là bà vú của hoàng thượng, biết nịnh nọt Nam Thanh, cũng nắm giữ quyền gấp mặt giữa hần và Nam Cung Yến, cho nên cơ hồ cũng không biết rõ mình là ai.

Mà thấy Hạ Lan Ca Khuyết bị đánh không đánh lại, mắng không nói lại, Lý ma ma càng thêm hết sức kể khổ ——

“Ngài là nam nhân, người khác thích nói như thế nào thì nói, cũng không làm rụng một sợi lông của ngài, nhưng công chúa Đông Nguyệt như thế nào đi nữa cũng đường đường là trưởng công chúa của nước Hoa Tuất, tuy nói bởi vì không phải lớn lên trong cung, từ nhỏ trong nhà không được dạy tốt, nhưng nếu trong cung cũng dâm. . .”

“Lý ma ma, nửa tháng trước, Trương A Cầu người đối thực[1] với bà thua 20 vạn lượng bạc ở sông bạc Tây Hà, rốt cuộc đã dùng cái gì lấp hố?”

[1]Cung nữ và thái giám trong cung thành thân thì gọi là đối thực

Không đợi Lý ma ma nói xong, Hạ Lan Ca Khuyết đột nhiên lạnh giọng cắt đứt bà.

Nghe được lời Hạ Lan Ca Khuyết nói, Lý ma ma đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mặt mo trắng bệch, bởi vì giờ khắc này bà mới rút cuộc nhớ tới, vị “Phò Mã” mấy năm qua bị bà châm chọc, bị bà kể khổ, bị bà gây khó khăn đủ đường cũng không nói một tiếng, đang hiện đảm nhiệm Ngự sử Trung Thừa, mà số tiền lớn mà người đối thực với bà cầm đi trả nợ nửa tháng trước là tiền tham ô.

“Ai da, ta nói quốc cữu gia, phò mã thân yêu của ta, tiểu nhân không phải sợ người bên ngoài nói ngài và công chúa không tốt, nói thị phi này kia sao, nghe rồi lo lắng, mới có thể giả trang mặt đen nhắc nhở ngài mà!” Lý ma ma té quỵ xuống đất, không ngừng dập đầu khấu đầu Hạ Lan Ca Khuyết, còn vừa dùng sức tát miệng mình, “Ngài không thích nghe, tiểu nhân không nói, không nói là được. Mời ngài vào, công chúa chắc hẳn cũng chờ ngài!”

Không để ý tới Lý ma ma sau lưng, Hạ Lan Ca Khuyết mặt lạnh đi vào phòng khách trong phủ, sau đó nhìn trên bàn tám góc trong phòng đã sớm bày xong các loại thức ăn ngon giống như trước, mà Nam Cung Yến đang xếp chén đĩa nghe được tiếng bước chân của hần xuất hiện tại cửa thì cũng không ngẩng đầu mà nói ra, “Người đến rồi. Sao không ngồi? ”

“Cách xa nàng ấy.”

“Nàng?”

Nghe tiếng bước chân dừng ở cửa liền không nhúc nhích nữa, khi trong tai truyền đến giọng trầm thấp của Hạ Lan Ca Khuyết thì Nam Cung Yến cố tình không hiểu nhíu mày với hần, nhưng kỳ thật đôi tay đang sửa sang lại khay thức ăn của nàng đang phát run rồi.

Hạ Lan Ca Khuyết không có trả lời, chỉ hí mắt nhìn thẳng Nam Cung Yến.

“Cẩn quý phi khó được lĩnh phần thưởng tháng, nếu mời mà ta cự tuyệt, sợ rằng sẽ bị nói, cũng khiến người ta có cơ hội chỉ trích, thậm chí đùa cợt nàng ta, điều này người nên rõ ràng hơn ta cứ, huống chi ta cũng đã giả bộ bệnh về trước.”

Nhìn gương mặt lạnh hơn bình thường, còn lộ ra vẻ hơi tức giận của của Hạ Lan Ca Khuyết, mặc dù Nam Cung Yến không biết vì sao hần tức, nhưng nàng vẫn cố gắng để ình nhìn thẳng hai mắt hần, mặc dù tim của nàng đập rất nhanh, rất mạnh.

“Cách xa nàng ta.”

Lặp lại cùng một câu nói, mà sau khi nói hết những lời này, Hạ Lan Ca Khuyết như có điều suy nghĩ nhìn Nam Cung Yến một cái thật sâu xing, mới lạnh lùng xoay người, đi về phía gian phòng chuyên dụng ở phủ công chúa của hần.

Nhìn hành động bất thường tối nay của hắn, nhớ tới câu nói khó được không quanh co lòng vòng của hắn, Nam Cung Yến ngược lại kinh ngạc, bởi vì hắn hình như có chút luống cuống, đến mức ngay cả công phu ngoài mặt cũng không để ý, tại sao chứ?

Đêm đó mặc dù nàng phát hiện thân phận người hành hung, nhưng nàng tin tưởng việc mình cáo bệnh đã che giấu sự luống cuống của nàng, dù hắn thật nổi lên lòng nghi ngờ, vẫn án binh bất động đến tối nay, cũng không nên nói ra lời nhắc nhở như thế.

Hắn muốn cảnh cáo nàng cái gì? Không nên thương tổn Hạ Lan Nguyệt?

Theo cá tính và tác phong làm việc của hắn, nếu hắn lo lắng an nguy của Hạ Lan Nguyệt, sợ nàng và Hạ Lan Nguyệt đi quá gần, khiến Nam Thanh chú ý, mang đến rắc rối cho Hạ Lan Nguyệt, hay là sợ nàng phát hiện, thậm chí đã biết bí mật của hắn, thì hắn cũng không nên quăng xuống lời nói nặng này, và cả cơm cũng không ăn đã phẩy tay áo bỏ đi.

Hắn sẽ chỉ yên lặng theo dõi nàng, không biến sắc dò thăm nàng, đợi lấy được tin tức hắn muốn, điều chỉnh bố cục của hắn, rồi quyết định hành động kế tiếp, nhưng lần này hắn lại không có làm như thế.

Câu vốn nên nói cho Hạ Lan Nguyệt nghe, vì sao nói cho nàng nghe?

Hắn, rốt cuộc muốn đề phòng ai chứ. . . .

8. Chương 8

“Ta nói Đông Nguyệt à, không phải là ta nói người, người ngày ngày ở trong phủ cửa lớn không ra, cửa sau không gần, kiên quyết làm nhĩ giống quả phụ hơn hết, có ý nghĩa sao?”

Ngồi ở lều hoa vườn Đông Nguyệt, Nam Thanh với dáng vẻ đẹp hơn trước, trong vẻ điềm lệ còn ẩn hiện sự mềm mại đưa tay chống dưới cằm, vừa lười biếng nhìn Nam Cung Yến, vừa dùng tay chỉ phương hướng của chính của phủ công chúa Đông Nguyệt. . . .

“Ta khuyên người sớm bỏ Hạ Lan Ca Khuyết, tái giá cho tên si tình phiên bang ở ngoài kia đi, dù sao hiện tại trong cung sớm truyền đi sinh động như thật, người không phải đùa giả thành thật à, dù sao có công chúa dâm loạn như ta ở phía trước, lời khó nghe hơn cũng không đến lượt người đâu.”

Thành thật mà nói, dù là người có sức tưởng tượng cỡ nào, cũng không ngờ được Nam Thanh ba tháng trước còn hạ mị được với phò mã của cô cô ruột, muốn Bá vương cường kéo cung, mà ba tháng sau, lại thành khách quen phủ công chúa Đông Nguyệt.

Đêm hôm ấy, trước khi Nam Thanh đến Đông Nguyệt viện, không hiểu sao gặp phải một mỹ nam cản đường, sau đêm xuân đó, nàng ta lại ra ngoài dự tính của người khác mà kéo dài đêm xuân này, càng thay đổi hành động nuôi nhiều trai lơ ở quá khứ, mà chỉ chung tình với một người.

Mặc dù không rõ ràng sự “Độc sủng” của Nam Thanh có thể kéo dài bao lâu, nhưng đối mặt kết quả ngoài ý muốn này, ngay cả Nam Cung Yến cũng không rõ, đây rốt cuộc nên quy công cho thuộc hạ của nàng đã huấn luyện nghiêm chỉnh, hay là Nam Thanh quá hay thay đổi.

Nhưng có lẽ không phải hay thay đổi, chỉ là quá cô đơn thôi. . . .

Nam Cung Yến vẫn cứ nhớ chuyện xảy ra vào buổi trưa ba tháng trước, Nam Thanh đã không mời mà tới còn mọi cách châm biếm bêu xấu nàng ở trước mặt mọi người, bởi vì nghĩ đến cái đêm với Hạ Lan Ca Khuyết, và sự việc xảy ra sau đó của nàng và hắn, nên nàng rốt cuộc khắc chế cảm xúc không được nữa, đau lòng rơi lệ ở trước mặt người khác.

Nhưng khi Nam Thanh vội vã thay nàng lau nước mắt, và sử dụng ngôn ngữ gay gắt cực kỳ vụng về an ủi nàng, thì nàng mới biết, thật ra cháu gái cá tính phóng khoáng lại không che đậy miệng này, mặc dù luôn làm một số chuyện kinh thế hãi tục, nhưng bản tính cũng không phải bất trị như mọi người tưởng tượng.

Dù sao cũng giống nàng, họ không phải đứa bé lớn lên ở trong cung đình từ nhỏ, mà là do hoàn cảnh khiến họ bước ngay vào trong hậu cung hoàn toàn xa lạ, mà quan niệm đạo đức và giá trị hoàn toàn méo mó, xóc

xéch, nên vì có thể để mình còn sống sót, Nam Thanh lợi dụng sự tùy hứng, bá đạo và vô pháp vô thiên để làm chiến bào của mình, dùng sự bén nhọn cực độ để đối phó với những nơi bén nhọn đầy rẫy xung quanh.

Sau khi Nam Thanh bắt đầu xem vườn Đông Nguyệt thành hậu viện của mình, không có việc gì sẽ tới đi lại, thị sát, Nam Cung Yến càng từ trong những cuộc đối thoại với nàng ấy mà hiểu ra cháu gái nhỏ hơn nàng một tuổi, hành động tùy ý hành vi phóng dăng như vật, có một bộ phận rất lớn là bởi vì mẫu hậu yêu thương nàng ấy hơn mười năm, chưa bao giờ sống một ngày tốt đẹp, thật vất vả rồi cuộc hết khổ, nhưng lại chưa kịp hưởng thụ đã đi về cõi tiên, nàng ấy không muốn mình cũng trở thành người như vậy.

Vì vậy nàng thay thế mẫu hậu nàng quản lý hậu cung, thay thế mẫu hậu vốn nhờ sách lược “Đặt chỗ” nhiều nơi của gia tộc mà gả cho phụ hoàng nàng lúc mười ba tuổi, mười bốn tuổi lại sinh ra nàng xong liền kính trọng như “Băng” với phụ hoàng nàng, chưa bao giờ rõ yêu là gì, thường thức nhiều loại tình yêu; nàng ấy làm chuyện đời này mẫu hậu nàng ấy chưa từng làm, trải qua cuộc sống đời này mẫu hậu nàng ấy chưa từng sống, sau đó quỷ thần khiến xui, tìm được một người rồi cuộc có thể bỏ khuyết sự trống rỗng và tịch mịch thời gian dài trong lòng nàng.

Rất ngốc, ngốc đến vận vẹo, nhưng cũng ngốc đến khiến người đau lòng, tựa như nam tử ôn tồn nho nhã lẳng lặng đứng chịu đựng ánh mặt trời gay gắt ở dưới cây đại thụ trước cửa phủ công chúa.

Hắn tên gọi Vũ Văn Phí Già, là nhị hoàng tử của nước Cao Hôi vẫn luôn ở tình trạng khẩn trương với nước Hoa Tuất.

Đến nay, Nam Cung Yến vẫn không rõ chỉ là một bữa tiệc cung đình, chỉ là thay hắn nhặt lên giấy vẽ rơi dưới đất, cũng cho hắn mượn xem “Hiên Viên Vọng” của nàng, vì sao hắn lại nhìn trúng nàng, sau khi biết nàng đã là thê tử của người ta, mỗi ngày vẫn lẳng lặng chờ đợi ở trước cửa phủ công chúa, chỉ vì có thể nhìn nàng một cái.

Nhưng nàng không ngốc sao? Không ngốc đến vận vẹo sao?

Rõ ràng biết được nàng và Hạ Lan Ca Khuyết đã như người lạ, rõ ràng tự nói với mình người nàng yêu không phải con người thật sự của hắn, thậm chí vô cùng có khả năng, tương lai có một ngày hai người họ còn quyết đấu sống chết, nhưng nàng vẫn không quên hắn được.

Nàng không quên bộ dáng trẻ con khi hắn từng trực tiếp sử dụng ngón tay nhón lấy bánh ngọt, không quên được bóng dáng vì không xử sai những vụ án trong tay mình, mà mỗi ngày chong đèn làm đêm của hắn, càng không quên được nụ cười khê khi hắn tìm được Hiên Viên Vọng ở trong bụi cỏ cho nàng.

Trừ mấy việc đó ra, nàng càng không quên được, rõ ràng đã nói không nhớ hắn, không yêu hắn, nhưng nửa đêm gặp ác mộng hai người kẻ dao vào nhau, liền rơi lệ ướt áo gối mình.

“Đúng rồi, gần đây sao không thấy tên què chân thối đó? Không phải đã đổi ma ma khác cho người rồi sao?” Liếc khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hơn trước của Nam Cung Yến, Nam Thanh nâng ly trà lên lạnh lạnh hỏi.

“Hắn. Bạn.” Nghe được Nam Thanh hỏi Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến liền thấy đau lòng, nhưng nàng vẫn cố gắng để mình thẹn thùng cười cười.

Chẳng trách Nam Thanh muốn hỏi như thế, bởi vì người trong cung đều biết, dù ma ma mới ở phủ công chúa không gây khó khăn, đùa cợt, giễu cợt hắn, nhưng hắn vẫn chỉ cố định tới hai lần một tháng.

Nhưng người trong cung không biết, mặc dù hắn tới, lại thường ở nửa đêm lặng lẽ trở lại Ngự sử viện làm việc. Ngoài ra, hắn cũng sẽ không đến phòng khách ăn cơm, càng không gặp lại nàng, dù nàng lấy dũng khí đi tới trước phòng của hắn, nhẹ nhàng gõ cửa phòng của hắn, hắn cũng không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Nàng thật không hiểu, không hiểu hắn không muốn gặp nàng, thì vì sao phải tới?

Hắn đến thăm theo hình thức như thế, rồi cuộc làm cho ai xem.

“Bạn quý gì! Thật không biết ban đầu ta bị quý gì mê mắt, cứ nhiên lãng phí mấy tháng thời gian quý báu trên người tên què thối không có tim không có phổi này!”

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của Nam Cung Yến, Nam Thanh tức giận khê nguyên rửa, “Nói lại, thì diện mạo đó đúng là hợp mắt ta, thái độ đối với ta cũng thật mới mẻ, hơn nữa nhìn hắn đưa cho người mấy món đồ

rỏm không phải trân châu bảo ngọc, mà là đặc biệt tìm về để lấy lòng người. . . . Được rồi được rồi, đó là tên khốn kiếp, tên khốn kiếp thì không có gì đáng lưu luyến cả. . . . Này, người tốt cuộc nghe lời của ta nói chứ?”

“Ừ.”

Nghe Nam Thanh đánh giá Hạ Lan Ca Khuyết, lại nghe được mấy chữ thứ đồ rỏm từ miệng nàng ấy, Nam Cung Yến nhìn không được rừ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, nhìn chỗ đặt Hiên Viên Vọng mỗi ngày, luôn mang theo nhiệt độ của nàng ở phần eo, mà nay lại không còn tồn tại.

“Hiên Viên Vọng” không có ở đây, hoàn toàn vỡ vụn thành từng mảnh trước mặt nàng và nam tử đã tặng nó cho nàng.

Trong một đêm mưa gió, nàng điều tra công việc có thu hoạch rồi, thật vất vả mới quyết định dù hắn có trả lời hay không, nàng cũng phải nói chuyện với hắn, nhưng khi nàng vừa mới quẹo qua khúc quanh để đến phòng hắn, thì hắn lại đột nhiên im hơi lặng tiếng xuất hiện từ một đầu khác của khúc quanh.

Bởi vì ngoài ý muốn mà chột đụng vào người hắn, không chỉ có trọng tâm không yên ngã qua bên cạnh, mà cả “Hiên Viên Vọng” nàng nắm trong tay để có dũng khí cũng rời tay bay ra.

Thật ra thì hắn chỉ cần đưa tay hứng nó là được, nhưng hắn vẫn lựa chọn không hề làm gì, mặc nó cứ rần rơi xuống đất trước mặt hai người họ!

Khi từng mảnh thủy tinh từ “Hiên Viên Vọng” rơi xuống đất bể tan tành, nàng chưa bao giờ từng rơi lệ trước mặt hắn, mà từng giọt nước mắt lại tràn ra từ vành mắt nàng, nhưng hắn lại làm như không thấy bước nhanh rời đi, cũng từ đêm đó nàng tan nát cõi lòng, sợ hãi nên không tìm hắn nữa. . . .

Thật ra thì Nam Cung Yến rất rõ ràng, ban đầu Nam Thanh theo đuổi, không phải là Hạ Lan Ca Khuyết, mà là hành vi việc làm của hắn lúc đó, vừa vặn phù hợp bộ dáng nam nhân lý tưởng trong suy nghĩ của Nam Thanh. . . . Một nam nhân bề ngoài nhìn như lạnh lùng, nội tâm lại tử mĩ dịu dàng, vả lại trong mắt chỉ có một người, cũng chân chính hiểu nàng ấy muốn cái gì, mà không phải cái loại chỉ biết dùng vàng bạc châu báu thỏa mãn nàng rồi tự cho là tâm ý tràn đầy.

Nhưng nàng, không phải thế sao? Khi hắn đưa Hiên Viên Vọng tới trong tay nàng thì lòng của nàng, không phải cũng rung động sao? Khi hắn lựa chọn để nó lúc rơi xuống đất, thì tim của nàng, cũng vỡ tan như mấy mảnh thủy tinh đó, vĩnh viễn không thể hợp lại.

Nhưng nàng lại rất ngốc, Nam Thanh đã tỉnh rồi, mà nàng lại chậm chạp chưa tỉnh, chậm chạp không muốn tỉnh.

“Ừ cái gì à? Cũng biết ừ, khó trách người ta phiền người!”

Nhìn bộ dáng bi thương của Nam Cung Yến, Nam Thanh không nhịn được mở to mắt, đưa tầm mắt hướng tới hộp thức ăn mà khi nàng cứng rắn kéo Nam Cung Yến ra cửa thì trong tay nàng ấy xách theo, bây giờ đang đặt trên ghế, “Bánh này là người làm?”

“Ừ.”

“Lại ừ? Không để ý người nữa, đưa ta hai cái ném xem!”

Nam Thanh không nhúc nhích ngồi ở chỗ cũ sai khiến Nam Cung Yến, nhưng kỳ thật là cố ý nói sang chuyện khác, khi nàng ấy theo lời cắt bánh ra, bỏ vào đĩa bưng qua ình thì không chút khách khí vươn tay nhặt một miếng nhét vào trong miệng, khi hương vị ngọt ngào tan ra trong miệng nàng ấy thì nàng ấy đưa mắt nhìn nàng, “Hừm, không ngờ mùi vị thật đúng là khá. . . .”

Không đợi Nam Thanh nói chữ “ngon” ra khỏi miệng, nàng ấy đột nhiên trợn mắt, ấn đường phát xanh, thân thể hơi ngưỡng về phía sau, trong miệng lại càng không ngừng sùi bọt.

Trông thấy tình cảnh này, Nam Cung Yến kinh hoảng, vội vàng vịn nàng ấy xong, liền vươn tay che lại huyết đạo quanh thân nàng ấy, sau đó trực tiếp rút cây trâm ra, đẩy miệng của nàng ấy, muốn đổ phần giải độc giấu trong cây trâm vào miệng nàng ấy. Dù giờ phút này nàng không biết Nam Thanh rốt cuộc trúng độc

gì, nhưng ít ra phần giải độc này được di thần y “Kỳ Hoàng tiên tử” của nàng điều chế, có thể tạm thời giữ lại nửa cái mạng của Nam Thanh trước khi nàng tìm được thuốc giải.

Vậy mà, khi Nam Cung Yến bởi vì thủy chung không cách nào thuận lợi đổ bột thuốc trong miệng ngậm chặt của Nam Thanh mà lòng như lửa đốt thì ngoài vườn Đông Nguyệt từ trước đến giờ yên tĩnh không người đột nhiên truyền đến một tiếng hô “Á”, rồi sau đó là tiếng đĩa vỡ và tiếng bước chân chạy đi, sau đó, lại khôi phục im ắng yên tĩnh

Tin tức “Công chúa Đông Nguyệt cầm trâm cài ám sát công chúa Nam Thanh” không chỉ làm kinh hãi người trong cung, càng chấn động cả kinh sư.

Trừ biết được hoàng thượng giao án này cho Đại Lý Tự thẩm lý ra, Nam Thanh sống hay chết, không ai biết, Đông Nguyệt hiện nay ở chỗ nào, cũng không ai nghe nói, ngược lại những chuyện liên quan vì sao Đông Nguyệt đâm chết Nam Thanh, thì mọi người bàn tán đến vắng cả nước bọt, ai cũng để ý nghe ngóng.

Có người nói, Đông Nguyệt sớm ghi hận cử chỉ đoạt phu của Nam Thanh, chỉ là ngại quyền uy của Nam Thanh, nên luôn giận mà không dám nói gì, hôm đó nhất định là Nam Thanh điếu võ dương oai ở trước mặt Đông Nguyệt, thậm chí nói châm chọc đến chỗ đau của nàng, mới có thể khiến Đông Nguyệt rốt cuộc không thể nhịn được nữa không để ý gì mà ra tay giết người.

Cũng có người nói, Đông Nguyệt vốn là công chúa dâm dăng, bởi vì Hạ Lan Ca Khuyết bị tàn tật căn bản không thỏa mãn được nàng, vì vậy sớm lén lút qua lại với nhị hoàng tử nước Cao Hồi, còn muốn dùng cơ mật triều đình đổi lấy vị trí nhị hoàng phi của nước Cao Hồi, nhưng không ngờ, khi hai người đang mây mưa, lại bị Nam Thanh bắt gặp, sau khi xảy ra chuyện nhị hoàng tử nước Cao Hồi đã bỏ đi mất, Đông Nguyệt bị chết tâm chỉ đành phải chết chung với Nam Thanh.

Lại có người nói, Đông Nguyệt cho tới bây giờ không phải là công chúa chân chính, thân phận trưởng công chúa của nàng căn bản là ngụy tạo ra, mà chứng cứ giả bộ quan trọng của nàng đã bị Nam Thanh nắm trong lòng bàn tay, vì sợ vinh hoa phú quý đã đến tay hoàn toàn hóa thành mây khói, càng sợ bị tội tru di cửu tộc, liền tìm Nam Thanh đàm phán, sau khi đàm phán không được, tự biết chạy không khỏi cái chết nên giết Nam Thanh giải hận.

“Muội vẫn không chịu nói với trẫm xảy ra chuyện gì?”

Ở một gian phòng kín đáo trong cung, một nam tử tuổi chừng ba mươi lăm hời hợt hỏi cô gái trẻ tuổi đứng cách mình không xa.

“Xin hoàng thượng xử lý theo phép công.”

Cô gái đáp lời, chính là Nam Cung Yến mà bên ngoài cung đang đồn đãi bị bí mật giam ở Đại Lý Tự, mà người hỏi, là hoàng huynh của nàng - Nam Cung Cử.

“Hay cho xử lý theo phép công. . . .” Nghe được lời Nam Cung Yến nói, Nam Cung Cử bưng ly trà bên cạnh lên mút nhẹ, sau đó khi một đại nội mật thị đến gần bên cạnh thì cũng không ngẩng đầu mà nhàn nhạt nói ra, “Nói.”

“Khởi bẩm hoàng thượng, Hạ Lan Trung Thừa vẫn đi đến Mê thành, nhưng thuộc hạ mới biết, trước khi đến huyện Thiên Vân, Hạ Lan Trung Thừa từng trở về Đại Lý Tự, trong thư nói rõ, ngài ấy không cách nào chứng thật công chúa Đông Nguyệt là thật hay giả, tất cả giao cho Đại Lý Tự xử lý theo phép công. Ngoài ra, ngài ấy còn nói, bởi vì ban đầu ngài ấy được lệnh tiên hoàng mới cưới công chúa Đông Nguyệt, nếu hung thủ ám sát công chúa Nam Thanh căn bản không phải công chúa Đông Nguyệt chân chính, thì nàng ấy không phải thê tử của ngài ấy, vì vậy vô luận nàng ấy làm bất cứ chuyện gì, đều không liên quan với hần.”

“Hay cho Hạ Lan Ca Khuyết không nhận người thân, lại thích xử lý theo phép công. . . .”

Sau khi nghe được lời Đại Nội Mật Thám nói, Nam Cung Cử đầu tiên là cúi mắt cười lạnh, rồi sau đó lại giơ tay lên dùng sức đảo qua bên cạnh, “Các người đều không nói, tất cả đều quay trâm vòng vòng, trẫm rốt cuộc còn là hoàng thượng hay sao? Lại còn phải xử lý theo phép công!”

Khi tiếng vỡ vụn của ly trà, nghiêng mực ngọc, đồ rửa bút liên tiếp vang lên thì không khí trong căn phòng yên lặng càng quỉ dị hơn.

Trong sự an tĩnh mà ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng, Nam Cung Cử đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt khê híp một cái, thấy vậy, đại nội mật thị trong phòng đều nhanh chóng rút lui khỏi, chỉ chừa mình Nam Cung Yến đứng ở đó.

Đối mặt tình cảnh như vậy, đối mặt một nam tử quyền lực chí cao vô thượng, dù Nam Cung Yến to gan, cũng không khỏi kinh hồn bạt vía, dù sao mặc dù nàng cùng chung huyết mạch với nam tử trước mặt, hẳn cũng bởi vì tin cậy phần liên hệ máu mủ này mà đồng ý giao Ân cung cho nàng quản lý, nhưng giữa bọn họ rất cuộc chưa từng có kỷ niệm chung, thậm chí ngay cả sự liên hệ cũng rất ít, khi nữ nhi ruột thịt của hẳn không hiểu sao bị nàng độc sát, mà nàng lại không nói gì cả, thậm chí ngay cả biện bạch cũng không có, thì hôm nay hẳn sẽ có quyết định gì?

“Hạ Lan, là người của trăm.”

Khi Nam Cung Yến lo sợ thì Nam Cung Cử trầm mặc thật lâu rồi cuộc nhìn thẳng đôi mắt nàng chậm rãi nói ra: “Nhưng dù là trăm, cũng đừng mơ tưởng khiến hẳn mở miệng thừa nhận.”

“Cái gì? !”

Chợt nghe lời này Nam Cung Yến bỗng đứng sững sốt, nàng tuy biết giữa Hạ Lan Ca Khuyết và Nam Cung Cử có một chút ăn ý, nhưng nàng làm sao cũng không ngờ, hẳn lại là người của huynh ấy!

Mặc dù nàng tỉ mỉ nghĩ liền hiểu, Nam Cung Cử sở dĩ nói với nàng như vậy vào lúc này, thứ nhất tất nhiên muốn tỏ rõ Hạ Lan Ca Khuyết làm việc chi cẩn thận, vả lại quan hệ giữa hai người họ, cũng không có nền móng như hoàng thượng và trung thần bình thường, thứ hai, khi Nam Thanh chậm chạp chưa tỉnh, nàng không nói gì, Hạ Lan Ca Khuyết lại đột nhiên biến mất khỏi thế gian, nên không thể không dùng bí mật này để đổi lấy bí mật trong lòng nàng.

Nhưng sau khi Nam Cung Yến biết được điều bí mật này, trái tim lại chợt trầm xuống.

Bởi vì nếu Hạ Lan Ca Khuyết làm việc cho Nam Cung Cử, mặc dù những nghi ngờ ở đáy lòng nàng, và những điểm mấu chốt nàng nghĩ mãi không ra thời gian qua có được giải đáp, nhưng cả hoàng thượng cũng không biết hướng đi của hẳn, kết hợp với những chứng cứ trong tay nàng hiện nay, thì tình cảnh của người biến mất trước mắt người đời mười hai ngày như hẳn thật đáng lo lắng.

“Hắn và trăm hơi giống nhau, chưa bao giờ được cưng chiều, chưa bao giờ được người mong đợi, lại càng chưa từng mong đợi người khác.”

Trong lúc trái tim loạn như ma, Nam Cung Yến ép buộc mình chuyên tâm lắng nghe, từ tự thuật ngắn gọn của Nam Cung Cử, thì biết được huynh ấy quen với Hạ Lan Ca Khuyết tất cả đều là bởi vì giao tình tốt của đời trước, bởi vì lão hoàng đế tuần tra phía nam đều sẽ mang theo mấy tiểu tôn tử, mà Hạ Lan lão thái gia đảm nhiệm tiếp đãi, cũng sẽ thả mấy tiểu tôn tử của mình ra chơi chung.

Bọn nhỏ hiểu chuyện, khôn khéo, có dã tâm lại có ánh mắt chuyện đương nhiên chơi chung, mà hai đứa trẻ rõ ràng không được cưng chiều, cũng trầm mặc ít nói lại không có “Cao nhân” chỉ điểm, cũng chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở một góc học hành.

Xuân đi thu đến, hoa nở hoa tàn, hai đứa bé chưa từng được cưng chiều dần dần trưởng thành, khi huynh đệ khác trong cung cố gắng phát triển giao thiệp thì hai đứa bé này ở ngoài cung phiêu bạt chung quanh, khi biết được đối phương cũng như mình thì thỉnh thoảng sẽ hẹn gặp mặt, gặp mặt rồi thì tiếp tục ngồi uống trà đi học, hay là tự ngắm người suy nghĩ.

Tình cảm quân tử vốn nhẹ nhàng, nhưng đến một ngày hai người sống vai đi trên đường, gặp phải một thầy bói điên dáng vẻ hào sảng, thì bắt đầu sản sinh biến hóa.

“Thầy bói kia. . . . Nói cái gì?” Nghe đến đó Nam Cung Yến trầm ngâm một lát sau liền nhẹ nhàng hỏi.

“Lúc đó ông ta không hề biết được thân phận của trăm và Hạ Lan Ca Khuyết, đã chắc chắn tương lai trăm sẽ trèo lên đại vị, mà Hạ Lan tuy là một đại thần hiếm thấy, càng là tay trái tay phải mà trăm không thể thiếu, nhưng trong đời hẳn, quan chức của hẳn tuyệt sẽ không cao hơn tam phẩm.”

“Các người. . . . Tin?”

“Tự nhiên không tin.” Nam Cung Cử lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt lại chậm rãi nhìn về phương xa, “Cho đến khi trẫm ở dưới tình huống hoàn toàn không được xem trọng, đi lên đại vị. . . .”

Nhìn về mặt giờ phút này của Nam Cung Cử, Nam Cung Yến biết được, cho dù bọn họ lập tức xì mũi coi thường thầy bói này, nhưng cũng không đại biểu ở đáy lòng hai nam nhân này không có bị rung chuyển, bởi vì từ đó về sau, bọn họ quả thật đi lên một con đường khác. . . .

Huynh trưởng bởi vì quá khứ mà căm thù triều đình đến tận xương tủy, sau khi từ chối sự thuyết phục của hoàng tổ mẫu nhiều lần, rốt cuộc gặt đầu đồng ý tiếp nhận sự giúp đỡ hoàng tổ mẫu, cũng bắt đầu lặng lẽ chiêu binh mãi mã, còn Hạ Lan Ca Khuyết thì bắt đầu không nhận người thân, không chút lưu tình diệt trừ hết những tộc nhân không để ý cơ nghiệp trăm năm của Hạ Lan gia tộc, chỉ lo theo đuổi vinh hoa phú quý của mình.

“Hai người. . . . Hần. Cần quý phi.”

Sau khi hiểu hai người này vì sao trở thành như bây giờ, Nam Cung Yến chỉ muốn hiểu rõ về nữ tử quan trọng ở giữa họ. . . . Hạ Lan Nguyệt có ý nghĩa đặc biệt với họ, nhất là với Hạ Lan Ca Khuyết.

Sau khi trải qua sự rối loạn thì rốt cuộc hôm nay đa số sự nghi ngờ của nàng đã được giải đáp, nàng thực sự chỉ đau lòng vì Hạ Lan Ca Khuyết, vì sự chấp nhất dù biết không thể của hắn, còn vì sự bướng bỉnh ngốc nghếch khi không mong đợi người khác, lại vĩnh viễn suy nghĩ vì người khác, và đến nay còn muốn ngăn cơn sóng dữ.

Hắn như vậy, dù chịu đựng được mưa bão lúc chân tướng tiết lộ, nhưng có thể chịu được sự bi thương tràn ra sau đó sao?

“Trẫm đúng là nhận biết Cần quý phi trước khi vào cung, cũng hiểu nàng có tình với trẫm, biết chắc nàng ấy là người duy nhất trong gia tộc Hạ Lan thối nát khiến hắn nhớ nhung, cho nên sau khi trẫm lên ngôi, lợi dụng sự lo lắng của hắn dành cho tộc Hạ Lan, khiến hắn ở lại trong triều giúp trẫm, còn lấy Cần quý phi làm con tin, để hắn vĩnh viễn không thể xin đi.” Nghe Nam Cung Yến nhắc đến Hạ Lan Nguyệt, Nam Cung Cử cười lạnh xong, liền hướng tầm mắt tới phương xa từ từ nói.

Mặc dù huynh trưởng mình nói lời này cực kỳ lạnh lùng, lúc nói chuyện thì vẻ mặt cũng lạnh nhạt khác thường, Nam Cung Yến lại nghe ra, mặc dù chữ chữ câu câu của hắn hết sức bày tỏ sự lợi dụng của mình, thậm chí là việc bức hiếp Hạ Lan Ca Khuyết, nhưng nếu hắn thật nghĩ như vậy, sao đáy mắt lại xuất hiện vẻ cô đơn nhàn nhạt?

Hai người bọn họ, thật ra thì từ nhỏ đã rất hợp ý, chỉ là hai người này kín kẽ, không có một ai chịu nói ra đằng hoàng, mà khi thân phận của hai người chuyển đổi thành quân thần xong, dù hiểu đáy lòng đối phương nghĩ cái gì, cũng quả thật ra sức vì đối phương, vẫn còn muốn giả bộ thành bộ dáng cao ngạo “Ta không thể không làm như vậy”, “Làm như vậy đều là ta vì lợi ích của mình”.

Thật ra thì trong lòng Nam Cung Cử, là muốn thành toàn sự yêu và hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà Hạ Lan Ca Khuyết dành cho gia tộc Hạ Lan. Lại làm sao không hiểu Hạ Lan Ca Khuyết áy náy và cứng chiều Hạ Lan Nguyệt? Nếu không sao lại cùng hắn khiếm tốn bảo vệ Hạ Lan Nguyệt yếu ớt lại không chịu nổi bất kỳ thương tổn gì. . . .

“Bây giờ muội có thể nói với trẫm, hôm đó muội và Nam Thanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?” Sau khi nói hết lời muốn nói, hoàng thượng chậm rãi nhìn về phía Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến biết hôm nay không thể giấu giếm nữa, càng không có thời gian kéo dài, trong lòng vừa đau vừa nặng, liền cắn răng nhanh chóng kể lại toàn bộ tình hình xảy ra hôm Nam Thanh trúng độc, rồi cử chỉ cấp cứu của mình đã tạo thành hiểu lầm, kể cả suy đoán về thủ đoạn một ná bắn hai chim khi người hạ độc muốn độc sát Nam Thanh thuận tiện gài tang vật cho nàng, cùng với nguyên do mình vì khiến người phía sau màn nói lỏng phòng bị, cho nên mặc dù thuốc giải chân chính đã đến tay, lại vẫn lựa chọn để Nam Thanh tiếp tục hôn mê khi tánh mạng không bị nguy hiểm cho Nam Cung Cử biết.

“Vì sao là người?” Nghe xong lời Nam Cung Yến, biết được Nam Thanh cũng không lo ngại, mặc dù hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm, đầu lông mày lại hơi nhíu. “Dưới điều kiện thân phận người nối nghiệp Ấn

cung của muội không ai biết, thì trong cung này, muội có thể đắc tội ai? Lại làm phiền đến ai?”

“Thật ra thì. . . . thân phận người nối nghiệp Ân cung của thần muội, có một người có thể biết. . . .”
Nghe tới lời ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Yến hơi cứng lại.

“Hạ Lan đúng không? Hắn không biết trăm mối thấy lạ!”

Cả nghĩ cũng không cần nghĩ, Nam Cung Cử đã phất tay bảo Nam Cung Yến ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng một cái, nhìn đi chỗ khác, dùng âm lượng chỉ có mình nghe được hừ lạnh một tiếng, “Khó trách tên kia lại thuận nước đẩy thuyền tạo ra ‘nhất thời tình cuồng’. Nhất thời? Căn bản là một đời. . . .”

“Hoàng thượng. Thần muội còn có một việc khác chưa tâu.”

Nam Cung Yến cũng không nghe rõ lời Nam Cung Cử nói nhỏ, mấy ngày qua nàng vẫn vì an nguy của Hạ Lan Ca Khuyết mà lòng như lửa đốt, cũng sợ hắn vì vậy mà bị hoạch tội hạ ngục, nên không ngừng giằng co giữa mâu thuẫn giữa việc giấu giếm chân tướng hoặc nói ra chân tướng, sau khi hiểu rõ quan hệ đặc biệt giữa huynh trưởng và Hạ Lan Ca Khuyết, thì không do dự nữa mà nói ra chuyện mình phát hiện khi Hạ Lan Nguyệt mời nàng dự tiệc.

“Chuyện lớn như vậy muội cũng dám lừa gạt trăm.”

Hoàng thượng vốn lắng lắng nghe Nam Cung Yến nói chuyện, nhưng vừa nghe đến thị nữ cận thân của Hạ Lan Nguyệt do Hạ Lan lão gia mang tới lại chính là truyền nhân của Bá vương trước kia làm nhiều điều ác thì nhin không được híp mắt một cái, vẻ mặt đã hiện rõ tức giận.

“Thần muội thất trách, hoàng thượng thứ tội.” Thấy vậy, Nam Cung Yến vội vàng nằm rạp người xin tội.

“Người. Ai!”

Mặc dù hiểu tình thế nghiêm trọng, nhưng Nam Cung Cử nghĩ đến Nam Cung Yến là bởi vì sự việc liên quan Hạ Lan Ca Khuyết, sợ hắn vì vậy mà trị tội mới giữ bí mật chuyện này đến nay, còn nghĩ đến khi nàng biết chuyện này, tất nhiên cho rằng người khởi xướng là Hạ Lan Ca Khuyết mà bị đả kích lớn, cộng với việc Hạ Lan Ca Khuyết luôn bảo vệ kỹ càng đến nỗi đương sự cũng không biết gì, bề ngoài còn lạnh lùng vô tình đến mức tận cùng khiến người ta chán ghét, hắn cũng không thể trách móc nặng nề, chỉ có thể nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng gầy gò, tiêu tụy của Nam Cung Yến, sau khi mắng Hạ Lan Ca Khuyết một lần ở trong lòng, liền thở dài một hơi khoát tay bảo nàng đứng dậy, sau đó trầm tư hồi lâu, rồi chậm rãi nhìn nàng, “Nói đi, bây giờ trong lòng muội có ý kiến gì?”

“Thần muội.”

Sau khi hoàn toàn loại bỏ việc Hạ Lan Ca Khuyết liên quan vụ án, thù thật ra trong đầu Nam Cung Yến đã suy đoán ra thủ phạm chân chính là ai, giờ phút này nghe hoàng thượng hỏi như thế, thì thật thấy khó xử, bởi vì nàng không biết nên nói như thế nào.

“Nói thẳng.”

“Hạ Lan Nguyệt.” sau khi kể hết vật chứng mầu chốt cho hoàng thượng nghe, Nam Cung Yến khàn khàn nói.

Đúng, Hạ Lan Nguyệt, đã từng là người không có khả năng nhất trong tư duy của Nam Cung Yến, thậm chí không hi vọng nhất, nhưng chứng cứ lại là phán đoán lý trí sau nhất.

Nam Cung Yến không dám nói, từ lúc đầu, phương hướng điều tra của nàng đúng là lấy Hạ Lan Ca Khuyết làm chủ, nhưng sau khi nghe câu “Cách xa nàng ấy chút” có chứa ý nhắc nhở dày đặc, cùng với hành vi cổ quái khi sau đó hắn rõ ràng cự nàng ở ngoài ngàn dặm, rồi lại vẫn đến phủ công chúa theo lệ thường, nên nàng suy tư hồi lâu, rồi quyết định thay đổi phương hướng điều tra của mình.

Nàng đã đi một chuyến đến nhà cũ của Hạ Lan Nguyệt, bí mật hỏi thăm tất cả người từng làm việc ở phủ Hạ Lan, dù là chuyện nhỏ nhất cũng không bỏ qua, sau đó phát hiện, việc ngoài ý muốn mà mẫu thân Hạ Lan Nguyệt gặp phải, xác thật không phải ngoài ý muốn mà là người làm, và sau khi Hạ Lan Ca Khuyết cùng mẫu thân gần như bị cưỡng chế đuổi khỏi phủ Hạ Lan, không còn ai quan tâm và bảo vệ Hạ Lan

Nguyệt, thì nửa đêm bên trong phòng thường truyền đến thét chói tai, giãy giụa và tiếng khóc tuyệt vọng.
. . .

Tám năm trước, sau nửa tháng phủ Hạ Lan xảy ra vụ án mất trộm, tên thị nữ kia liền xuất hiện tại bên cạnh Hạ Lan Nguyệt, trở thành thị nữ cận thân của nàng, thì từ đó, bên trong phòng của nàng không còn tiếng khóc, nhưng trong phủ Hạ Lan lại lục tục truyền ra tin đồn trúng tà, nháo quỷ, một số nam nhân và gã sai vặt ở phủ Hạ Lan, có người nổi điên, người thì chết bất đắc kỳ tử, động vật nhỏ trong phủ cách một thời gian cũng sẽ mất tích kỳ kỳ, cuối cùng tử trạng thê thảm phơi bày dã ngoại.

Về việc tại sao thị nữ kia xuất hiện bên cạnh Hạ Lan Nguyệt, Nam Cung Yến quả thật từng trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng lúc nàng biết được truyền nhân của Bá vương trong thời gian ngắn từng phạm phải nhiều vụ án trộm cắp, mà nàng theo quỹ tích gây án kia truy xét tiếp, thì nàng phát hiện vụ trộm ở phủ Hạ Lan lúc trước là nàng ta gây nên, mà nếu không có đoán sai, tên thị nữ kia ước chừng là ở lúc gây án, thì phát hiện Hạ Lan Nguyệt đang bị lãng nhục và cầu cứu không ai giúp, thì từ hôm đó đã ở lại bảo vệ nàng ấy.

Mặc dù đầy lòng nặng nề, nhưng lúc lấy được manh mối động vật nhỏ ở phủ Hạ Lan sẽ mất tích kỳ kỳ và còn có tử trạng thê thảm, thì Nam Cung Yến lập tức trở về cung, bí mật đào thi thể con mèo Ba Tư ra, sau đó phát hiện, con mèo Ba Tư tuy chỉ còn dư lại hài cốt, nhưng vẫn còn một ít lông đen.

Một khắc kia, nàng hồi tưởng lại lần đầu mình và Hạ Lan Ca Khuyết đánh nhau, thì hai tay hấn đeo bao tay, và hấn đã vươn tay ra ngăn nàng lại trước khi nàng chạm vào con mèo kia, thì nhẹn không được nhắm mắt lại.

Hấn muốn ngăn cản nàng đụng vào thân mèo, bởi vì có lẽ ngay từ lúc người có lòng thả ra tin tức máu chốt trên người con mèo có “Tư liệu hậu cung” thì hấn đã đoán được thân phận và mục đích của người đó, mới có thể muốn cướp đi con mèo độc trước khi nó nhấc lên sóng to gió lớn, một mình lặng lẽ đề chuyện xuống.

Trong cung này, có ai có thể khiến hấn luôn lạnh lùng vô tình trong mắt người đời, bỏ xuống tín niệm làm việc thiện vị? Thế gian này, lại có ai, có thể khiến hấn hoàn toàn vứt bỏ bản thân không để ý, dù tan xương nát thịt, thân bại danh liệt, cũng không oán không hối?

. . . . Sau khi những chuyện mình không rõ ràng, từ từ ra ánh sáng, lòng của Nam Cung Yến, đau đến cơ hồ cả hô hấp cũng không thể.

Mặc dù nàng cho tới nay không rõ tại sao Hạ Lan Nguyệt lại có thành quả cực đoan này, thậm chí là hai nhân cách khác biệt mà không ai phát giác, nhưng nàng tin tưởng, Hạ Lan Ca Khuyết biết đáp án, mặc dù đáp án kia, tuyệt đối là một đáp án bi thương, và làm người ta vô cùng đau lòng.

“Biết chàng ấy đang ở đâu không?”

Lặng lặng nghe Nam Cung Yến trần thuật từ đầu đến cuối, cho đến âm thanh của nàng hoàn toàn biến mất, cả nội thất chỉ còn lại sự trầm tĩnh thì rất lâu sau đó, Nam Cung Cử rốt cuộc mới lên tiếng lần nữa, giọng nói hơi nghẹn lại.

“Đã có đầu mối.”

“Tìm được hấn, nhất định phải dẫn hấn trở về.”

“Vâng. . . .”

Đang lúc Nam Cung Yến nặng nề xoay người, muốn đi ra khỏi căn phòng bởi vì chứa quá nhiều sự bất đắc dĩ, làm người ta cơ hồ thở không thông thì lại nghe Nam Cung Cử hô nàng.

“Đông Nguyệt.”

“Vâng” nghe tiếng gọi, Nam Cung Yến dừng bước, chậm rãi quay đầu lại.

“Dáng vẻ của muội và mẫu hậu cực kỳ giống nhau, nên may mắn, và hạnh phúc hơn mẫu hậu.” Cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Yến rất lâu, rồi Nam Cung Cử nhẹ nhàng thở dài nói.

“Ta hiểu, vẫn hiểu.”

Biết được huynh trưởng của mình vì sao thờ dài, hiểu được sự may mắn, hạnh phúc mà hắn nói, thật ra là đối chiếu mẫu hậu của mình, cùng với sự cảm khái sâu sắc với những việc Hạ Lan Nguyệt gặp gỡ, nên Nam Cung Cử từ sau khi vào cung chưa bao giờ từng tán gẫu chuyện riêng với Nam Cung Yến, rốt cuộc sau bốn năm huynh muội gặp nhau, đã nhận không được nói ra sự nghi ngờ tồn tại ở đáy lòng nàng từ khi gặp lại hắn, “Ca. Không, hoàng thượng, ngài. Chưa từng hoài nghi hoặc lo lắng về ta sao?”

Đúng, Nam Cung Yến vẫn nghi ngờ, nghi ngờ vì sao ca ca chưa từng ở chung với nàng, căn bản gần như người xa lạ, tại sao lại dễ dàng tin tưởng, tiếp nhận thân phận hoàng muội của nàng, hơn không chút do dự giao Ân cung cho nàng trông coi.

Mặc dù mọi người đều nói dáng dấp của nàng và mẫu hậu rất giống, trong tay nàng cũng quả thật cất giữ xiêm áo nhỏ nhỏ mặc trên người và khuyên tai ngọc mẫu hậu để lại cho nàng khi nàng bị đưa ra cung, thậm chí ngay cả bảo mẫu từng chăm sóc nàng cũng còn sống, nhưng trên người nàng lại không có ấn ký hoàng gia mà người thuộc hoàng tộc Nam cung có, nguyên nhân chính là như thế, nên thân phận công chúa của nàng mới có thể đến nay vẫn làm cho người ta nghị luận, cũng khiến người có lòng dùng việc này để bàn tán.

Nghe được lời Nam Cung Yến nói, Nam Cung Cử không có trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, nhìn đến đáy lòng nàng cũng có chút sợ hãi thì mới đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, đưa tay chống đỡ dưới cằm, “Nếu muội biết được trầm từng theo Gia Cửa Ta tập binh pháp tám năm, từ khi hồi cung đến nay, mỗi ba tháng vẫn nhận được mật thư của “Gia Cửa Ta” hỏi thăm tình trạng gần đây của muội, thì sẽ không hỏi trầm vấn đề gốc rễ này.”

“Hử? !”

Khi Nam Cung Yến nghe được ba chữ “Gia Cửa Ta” thì không chỉ lập tức che miệng kêu lên, hốc mắt càng thêm đỏ.

Bởi vì “Gia Cửa Ta” mà hoàng thượng nói, chính là “Tam gia điên khùng” phu quân của a di được nước Thượng Vu tôn xưng là “Nữ phò mã gốc nhất”, nếu hắn từng đi theo bên cạnh Tam gia điên khùng tập binh pháp, vậy hắn tự nhiên sẽ hiểu tất cả lai lịch của nàng, không chừng khi nàng còn hoàn toàn không rõ ràng mình có người ca ca thì huynh trưởng này của nàng đã sớm lặng lẽ, len lén gặp nàng.

“Khi Hạ Lan còn chưa nhận người thân thì trầm thật tuyệt chưa từng lo lắng uội, nhưng giờ phút này, trầm thật sự lo lắng, lo lắng ngộ nhỡ không có Hạ Lan nhất thời tình cuồng, thì hoàng muội gốc của trầm ngay cả đường cũng không biết đi như thế nào. Phía đông mới là lối ra, Đông Nguyệt à.”

9. Chương 9

Trải qua nhiều ngày điều tra dò tìm, Nam Cung Yến rốt cuộc xác định vị trí hiện nay của Hạ Lan Ca Khuyết mất tích hơn nửa tháng.

Nhưng lúc nàng giả trang nữ kỹ khỏa thân thành toàn thân trần truồng chỉ khoác một cái áo choàng đi, cùng một đám nữ tử cũng mặc trang phục y chang, bị dẫn vào trong một nham động bí mật thì tuy biết gặp được Hạ Lan Ca Khuyết sẽ không còn giống bộ dáng lúc đầu, nhưng nàng thế nào cũng không ngờ đến, xuất hiện tại trước mắt nàng sẽ là cảnh tượng khiến nàng đau lòng vô cùng. . . .

Mất hồn hồn độn, hai tay đẹp bất lực bị xích sắt trói trên cao, toàn thân trần truồng, vết thương chồng chất, tóc tai bù xù, mặt đầy râu ria, đầu gối quỳ xuống đất, phần tượng trưng cho phái nam giữa hai chân cương cứng, dịch nhỏ xuống trên đất đã có màu máu nhàn nhạt.

Vì sao phải như vậy? Vì sao? ! Chàng ấy không phải huynh trưởng nàng ta kính yêu nhất sao?

Nam Cung Yến nhìn mà trái tim đau đớn như có hàng vạn kim châm, khi cửa động chậm rãi đóng lại, đám nữ kỹ kia bắt đầu điên cuồng múa thoát y, cũng điên cuồng giao hợp với bọn nam tử ở lại bên trong động thì nàng nhanh chóng lặng lẽ đọc một lời chú, bày ra kết giới, sau đó ở trong kết giới liên biến ra một không gian khác tồn tại song song với bên ngoài, mặc dù đồng thời tồn tại lại không thể thấy, cũng không thể nghe, rồi chậm rãi đi tới trước người của Hạ Lan Ca Khuyết ở trong kết giới.

Bởi vì nàng không cách nào mang theo hần đang bị thương, và bởi vì uống nhiều loại thuốc mà ý thức đã sớm không còn rời đi trước mắt nhiều thị vệ, với lại cũng hiểu rõ hần tự nguyện ở lại, cho nên biết rõ hần nhất định không muốn cho bất luận kẻ nào nhìn đến bộ dáng bây giờ của hần, sau khi trái lo phải nghĩ, nàng chỉ có thể mang thuốc giải đến cho hần, để cho hần ít nhất có thể giảm bớt bị hành hạ ở địa ngục này, cho đến khi hần nguyện ý rời đi, thì có thể rời đi.

Nhưng hần rốt cuộc vì sao phải khiến mình biến thành bộ dáng này? Giữa hần và Hạ Lan Nguyệt, rốt cuộc đã tạo ra hiệp nghị gì?

Nam Cung Yến biết, trước khi hần theo hoàng lệnh đi đến huyện Thiên Vân, thì từng bí mật gặp mặt Hạ Lan Nguyệt, nhưng bởi vì hần an bài cực kỳ kín đáo, giọt nước không lọt, cho nên căn bản không ai có thể biết trong lần gặp mặt đó, bọn họ rốt cuộc bàn bạc điều gì.

Mặc dù không biết việc bọn họ nói với nhau, Nam Cung Yến cũng hiểu được, nếu hần không tự nguyện uống thuốc thôi tình khiến thần trí hần trở nên mông lung giống như ban đầu tự động uống vào ly rượu xuân kia, thì thế gian này căn bản không người nào có thể động đến nửa cọng lông của hần, cho nên lần này, người khiến hần lại phần đầu quên mình như thế, vẫn là Hạ Lan Nguyệt.

Nàng hiểu vì Hạ Lan Nguyệt, hần ngay cả mình cũng có thể không cần, nhưng vì sao hần không thể thương yêu chính mình nhiều hơn chút? Có lẽ chính hần không thèm để ý, nhưng hần có biết, lòng của nàng sẽ đau, sẽ rất đau rất đau không.

Mà Hạ Lan Nguyệt vừa cho hần uống thuốc, vừa không để hần đụng chạm bất kỳ cô gái nào, còn cố ý không ngừng trình diễn xuân cung sống trước mắt hần, khiến lửa dục khắp người hần nổ tung, rốt cuộc vì cái gì?

Nàng biết Hạ Lan Nguyệt từng bị thương rất sâu, rất đau trong quá khứ, nhưng bị thương sâu hơn, đau hơn, nàng ta cũng nên hiểu Hạ Lan Ca Khuyết không chỉ chưa bao giờ từng tổn thương nàng ta, lại càng chưa từng cô phụ bất luận kẻ nào mà!

Một mình hần yên lặng cắn răng, đi qua mấy ngàn ngày cô đơn, không được người ta hiểu và mong đợi, chịu nhận sự thóa mạ giống như hải triều của khắp thiên hạ, thậm chí gia tộc mình, lại bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của gia tộc Hạ Lan, cũng làm cho Hạ Lan Nguyệt thoát ly biển khổ, tới bên cạnh nam tử khiến nàng ta động lòng, đạt được một phần hạnh phúc nho nhỏ có lẽ không cách nào độc chiếm, nhưng lại tồn tại chân thật, vì sao hần như vậy, mà cuối cùng lại bị nàng ta cản trở?

Nhưng dù là như thế, dù một chân cũng giẫm vào địa ngục, thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ như hôm nay, nhưng hần lại vẫn không có oán, không có hận, chỉ một mình yên lặng thừa nhận. Nam tử như vậy, nàng làm sao có thể không thương, không yêu.

“Cút.” Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng tới trước người thì Hạ Lan Ca Khuyết với ý thức thật ra đã sớm vỡ thành hai mảnh cúi đầu khàn giọng gầm nhẹ, “Cách ta. . . . Xa chút. . . .”

Đúng, mặc dù hần không biết người kia là ai, lại vì sao làm trái với hiệp nghị đến gần hần, nhưng xin đi xa chút, dù giờ phút này hần sớm bị cơn đau nhức tán loạn khắp cơ thể hành hạ sắp tiêu đời.

Nhưng chỉ cần hần có thể sống qua mấy ngày nay, khiến hồn phách ác trong cơ thể Hạ Lan Nguyệt hài lòng, thì “Nàng ta” sẽ ngủ say lần nữa, mà hần thì có thể mang theo Hạ Lan Nguyệt bây giờ đã biết trong cơ thể mình đồng thời tồn tại hai hồn phách “cực thiện” và “cực ác”, cũng rốt cuộc tiếp nhận mình như vậy cùng nhau đi tìm kiếm danh y, sau, đó hần càng sẽ theo cam kết ôm hết các chuyện mà hồn phách ác đã làm trong quá khứ, không để cho nàng ta liên lụy chút nào.

Dù sao trong lòng tất cả mọi người, người không nhận người thân như hần sẽ làm ra những chuyện kia, căn bản không đáng kinh ngạc, ngay cả Nam Cung Yến cũng không ngoại lệ, nếu không nàng cũng đã không thể trấn định đối mặt hần sau khi biết được tì nữ bên cạnh Hạ Lan Nguyệt chính là người tập kích thuộc hạ của nàng.

Mặc dù trong miệng phát ra tiếng hét toáng, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết hoảng hốt phát hiện, chủ nhân tiếng bước chân chậm rãi đi về phía hần cũng không để ý tới hần, thân thể trơn mềm trần truồng dán vào cơ thể đang dơ bẩn vô cùng của hần, một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng cầm lấy phần lửa nóng cương cứng đến sắp không còn cảm giác gì của hần, sau đó cúi đầu dùng đầu lưỡi không ngừng khê liếm qua lại.

“Đừng đụng ta, cút.”

Mặc dù bên tai tràn đầy tiếng gầm nhẹ chán ghét của Hạ Lan Ca Khuyết, thân thể hắn rõ ràng cũng vì kháng cự mà cứng ngắc, nhưng Nam Cung Yến vẫn liếm nhẹ phần dưới của hắn.

Nàng tuy không có cách bí mật mang theo thuốc gì, nhưng có thể bôi thuốc trên người nàng, giấu ở trong cơ thể nàng.

Sau khi khiến phần dưới của hắn ướt át, nàng liền đặt cánh hoa chưa trơ bóng của mình lên trên phần dưới của hắn, sau đó đưa đầu vú đã thoa chất thuốc vô sắc vô vị của mình tới môi hắn.

“Mở to miệng, được không?”

Nhưng vô luận Nam Cung Yến nói nhỏ khuyên Hạ Lan Ca Khuyết như thế nào, hắn bất động chính là bất động, dù nàng cố gắng đưa tay vạch ra môi của hắn, hắn vẫn thờ ơ hờ.

Nhưng không nhúc nhích là trái tim của hắn, bởi vì thân thể từ trước đến giờ cường tráng của hắn, sớm bởi vì này đau đớn kịch liệt ăn mòn, mà đau đến cũng run rẩy.

Nhìn Hạ Lan Ca Khuyết như vậy, Nam Cung Yến không nhịn được rơi nước mắt xuống, sau đó khi mắt lệ mơ hồ, thì nhẹ nhàng ôm cái đầu cúi thấp của hắn, không ngừng van xin trời xanh ở đáy lòng, đừng để cho hắn chịu khổ như thế nữa.

Nàng là ai, vì sao trên người có mùi thơm của Nam Cung Yến? Tại sao nàng khóc? Lại vì sao vừa nghe tiếng khóc khê của nàng, tim của hắn cũng đau đớn.

“Van cầu chàng. Mở to miệng. Uống thuốc đi, được không. Ta biết rõ mình không phải là Cẩn tỷ tỷ, cũng vĩnh viễn không thể thay thế tỷ ấy, nhưng ngoài tỷ ấy ra, thế gian này còn có một người mong đợi chàng như ta. . . .”

Nam Cung Yến vốn chỉ ôm Hạ Lan Ca Khuyết không ngừng khóc lảm bảm, nhưng phát hiện chẳng biết lúc nào, hắn lại to miệng thật mở, ngậm lấy đầu vú nàng đưa tới môi hắn, liền vui mừng quá đỗi, khi hắn nuốt hết chất thuốc trên bầu vú phải của nàng, liền tranh thủ đưa bên trái lên, sau đó khi nửa người dưới hơi ướt át thì nhịn đau, chậm rãi đưa phần dưới của hắn vào trong hoa kính nho nhỏ vẹn vẹn mới hoan ái với hắn một lần, và có cất giấu chất thuốc.

“Người.”

Ngửi hương thơm thoang thoang quen thuộc trước người, cảm thấy hoa kính nho nhỏ không thể chứa hết mình, nhưng lại cố gắng bao dung toàn bộ của hán9, Hạ Lan Ca Khuyết rốt cuộc không nhịn được cử động nhẹ eo.

“Ừm. Cẩn tỷ tỷ. rốt cuộc thế nào?”

Khi hai người rốt cuộc thuận lợi kết hợp, mà Hạ Lan Ca Khuyết cũng nguyện ý nửa chủ động phối hợp, thì Nam Cung Yến với đôi mắt đắm lệ xoay người qua, sau đó quỳ sấp trên mặt đất, để cho hắn có thể trực tiếp từ sau lưng đoạt lấy nàng.

“Trong cơ thể muội ấy có hai hồn phách. Một cực thiện, một cực ác. Cực thiện không biết có cực ác tồn tại, mà cực ác, thì có thể cảm giác cực thiện, cũng ở thời khắc đặc biệt bao trùm cực thiện, một mình làm ác.”

Là mộng du. Nếu không, nàng làm sao để hắn có nàng như thế? Làm sao lại đi tới bên cạnh hắn?

Nhẹ nhàng nâng cao eo, Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi tiến vào trong hoa kính nho nhỏ cực kỳ khít khao và mê người, lại chậm rãi lui khỏi, bởi vì cho dù là ở trong mộng, hắn vẫn không muốn tổn thương nàng.

“Chàng biết rõ thị nữ kia có vấn đề. Ừm. Còn giữ nàng ta lại, là bởi vì nàng có thể bảo vệ Cẩn tỷ tỷ sao?”

Biết được hiện nay Hạ Lan Ca Khuyết đã thật không chuyện không nói rồi, mặc dù nội tâm cực độ không muốn dùng phương thức này biết được bí mật trong lòng hắn, cũng biết nếu hắn tỉnh táo rồi sẽ hận nàng, nhưng Nam Cung Yến không có lựa chọn nào khác.

“Phải Nhưng hấn không phải thị nữ, hấn lúc nam lúc nữ. Bởi vì yêu thương tiểu Cẩn, cho nên cho dù biết tình huống của tiểu Cẩn, vẫn ở lại bên cạnh nàng bảo vệ nàng. Còn vì theo tiểu Cẩn vào cung. . . . mà hoàn toàn trở thành phái nữ. . . .”

Cắm thụ hoa kính nhỏ nhỏ này nhẹ nhàng ướt át khi mình chậm rãi thẳng lưng, thân thể mềm mại cũng không còn căng thẳng, và bị hương thơm quen thuộc đó nhẹ nhàng vây quanh, nên Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi đoạt lấy nữ tử trước người sâu hơn, để ỉnh có thể hoàn toàn có nàng.

“Ách. . . . Cẩn tỷ tỷ vì sao. . . . Muốn thả ra lời đồn đãi về mèo Ba Tư, còn xuống tay với Vi quan?”

Miệng nói thế, nhưng Nam Cung Yến phát hiện, thân thể của nàng thuộc về hấn, mặc dù hấn chỉ có thể nhẹ nhàng thẳng lưng, tay cũng không đụng tới nàng, nhưng nàng lại nở rộ vì hấn, chỉ vì hấn.

“Bởi vì muội ấy muốn. . . . tư liệu hậu cung chân chính. . . .”

Nghe âm thanh đàm thoại truyền tới từ trước người càng lúc càng dứt quãng, tiếng thở gấp lại càng lúc càng mê người, Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi tăng nhanh tốc độ thẳng lưng của mình, cắm thụ hoa kính nhỏ nhỏ bao bọc hấn càng lúc càng chặt, tần số co rút nhanh càng lúc càng cao.

“A ách. Vì sao tỷ ấy muốn.”

“Vì trừ đi Nam Thanh gây chuyện thị phi khắp nơi. . . . Bởi vì Nam Thanh mang đến quá nhiều phiền toái cho hoàng thượng. . . . Muội ấy không muốn nam tử mình yêu. . . . Vì chuyện này ưu phiền ngày đêm. . . .”

“Vậy tỷ ấy. . . . Vì sao phải giả họa cho Đông Nguyệt?”

“Bởi vì Đông Nguyệt không tuân thủ cam kết. . . . cầu kết với nhị hoàng tử nước Cao Hồi. . . .”

“Không có. Ta không có!”

Trong lời nói và tiếng thở dốc dứt quãng của hai người, sau khi Nam Cung Yến biết được tất cả, thì chậm rãi đặt được cao triều trong cơn hoan ái mà không ai có thể đụng chạm, và dù ai cũng không cách nào nhìn thấy ai, sau đó ở cắm thụ hoa kính mình khẽ co rút, chỗ sâu nhất trong cơ thể cũng bị dịch của Hạ Lan Ca Khuyết hoàn toàn cọ rửa, tràn đầy.

Biết được thuốc trong hoa kính của mình đã được hấn hấp thụ, Nam Cung Yến rốt cuộc yên tâm nằm xuống.

“Ta biết được. . . . Vốn muốn khiến hồn phách ác trong cơ thể tiểu Cẩn không còn hận nàng, nên ta nói uội ấy biết, mỗi lần đều là ta cưỡng chiếm nàng. Cứ như vậy, muội ấy sẽ chỉ hận ta. . . . ta cực kỳ vô sỉ giống như những nam nhân từng tổn thương muội ấy, Mà chúng ta đã thương lượng xong, chỉ cần ta nguyện tỉnh lại, có thể chịu đựng thí luyện do muội ấy bày ra, từ nay về sau đối đãi mang thật tốt, thì muội ấy sẽ nguyện ý. Theo ta đi tìm kiếm đại phu.”

Mặc dù trông mắt hấn độn cái gì cũng không thấy rõ, nhưng nhìn bóng dáng mơ hồ nhỏ nhỏ làm người ta thương yêu, Hạ Lan Ca Khuyết suy nghĩ thật muốn đưa tay ôm lấy nàng, thương nàng, hôn nàng.

“Sao chàng ngốc thế. . . . thật ngốc. . . .”

Rốt cuộc hiểu rõ bây giờ Hạ Lan Ca Khuyết muốn bảo vệ ai, tại sao tự làm mình bị thương như vậy, Nam Cung Yến liền nhịn không được bỏ dậy ôm gáy của hấn thật chặt, mặc cho tất cả lệ cũng chảy vào trên cổ hấn.

“Vì sao phải trở thành Hạ Lan Ca Khuyết lạnh lùng vô tình?”

“Bởi vì ta đã nhận lời lão thái gia. . . . Phá hư rồi xây lại. . . . khiến gia tộc Hạ Lan. Đội trời đạp đất.”

Thật rất muốn dẫn hấn đi ngay, nhưng dù sao công lực tạo lời chú của nàng không đủ sâu, không cách nào làm cho kết giới này duy trì quá lâu, càng không muốn nổi khổ tâm của hấn uống phỉ, cho nên Nam Cung Yến chỉ có thể nhẹ nhàng buông tay của mình ra.

“Phải trở về, nhất định phải trở lại. Được không?”

“Ta chưa từng muốn buông tay. Cho nên đừng khóc, ta nhất định trở về.”

Hai tháng sau.

Hạ Lan Ca Khuyết cả người ướn lạnh ngồi bên cạnh bờ hồ đã sớm kết băng không ngừng thở gấp gấp, mặc dù vết thương cũ chưa lành, thân thể càng thêm lạnh đến không ngừng phát run, nhưng đợi thân thể vừa hết cứng ngắc, hắn sẽ lại nhảy vào trong nước, bởi vì vật hắn cần tìm, đang ở đáy hồ.

Hôm nay, người nọ đã rời khỏi cái hang địa ngục của hắn hai tháng rồi.

Trong hai tháng này xảy ra rất nhiều việc, mà trong đó làm hắn khiếp sợ nhất và không thể nào tiếp thu được chính là. Hạ Lan Nguyệt và thị nữ kia, ở nửa đêm, song song nằm trên tuyết trắng tinh khiết trong Cẩn hoa viên, tay trong tay đồng loạt uống thuốc độc tự vận.

Họ không có để lại bất kỳ di thư, chỉ lưu lại hai chữ “Cám ơn” thật to mà không biết để lại cho ai xem ở trên tuyết trắng bên cạnh mình.

Đối mặt kết cục như vậy, mặc cho Hạ Lan Ca Khuyết kiên cường hơn cũng không cách nào chịu đựng, dù sao hắn đã từng đồng ý mẹ ruột của hắn, sẽ chăm sóc Hạ Lan Nguyệt thật tốt, chăm sóc muội muội ban đầu bởi vì một câu ngây thơ khi bảy tuổi là “Ta nghe tam nương nói với người ta, nhất định phải khiến chiếc xe ngựa này lao xuống vách núi”, mà giữ được một mạng của hai mẹ con hắn, nhưng hắn, rốt cuộc không có làm được, thậm chí, ngay cả quyết định báo cho Hạ Lan Nguyệt, cũng cho nàng lựa chọn có chạy chữa hay không, cũng không biết là đúng hay sai.

Hắn thẹn với mẫu thân càng thẹn với mình, sau khi hoàn thành ước hẹn với lão thái gia, dùng thủ đoạn cứng rắn phá hư rồi xây lại, khiến gia tộc Hạ Lan rốt cuộc biết tự xét lại, và người ưu tú chính trực trẻ tuổi cũng dần dần tăng lên, thì thật muốn nghỉ ngơi.

Nhưng lần đầu tiên hắn muốn từ quan, chưa kịp lấy ra đơn xin từ chức, thì hoàng thượng khiến người ta chán ghét đã chuẩn tấu.

“Không phải muốn từ quan chứ? Vậy thì quá tốt rồi! Bởi vì nhị hoàng tử nước Cao Hồi coi trọng Đông Nguyệt, nhiều lần cầu trăm ban Đông Nguyệt cho hắn, nếu người từ quan, thì sẽ thành thảo dân không thể ngồi ngang hàng với Đông Nguyệt, trăm không cần bảo Đông Nguyệt bỏ người thì cũng được.”

“Thần không có ý định từ quan, tấu chương gấp này là báo cáo thu thuế năm nay ở Tây Nam.”

Lúc ấy mặc dù hắn nói như vậy, cũng lập tức nộp tấu chương gấp trong tay áo lên, nhưng sau khi về nhà, nhưng hắn lại hối hận.

Bởi vì hắn biết đối với Nam Cung Yến mà nói, gả cho nhị hoàng tử nước Cao Hồi khẳng định hạnh phúc hơn gả cho hắn, dù sao nam tử kia không chỉ tao nhã lịch sự, tính tình gần giống nàng, nếu không, nàng cũng sẽ không đưa bảo bối “Hiên Viên Vọng” cho hắn ta mượn ngắm cảnh, còn lộ ra nụ cười ngọt ngào như vậy.

Huống chi, theo thân phận của nàng, gả đi nước Cao Hồi khẳng định còn có nhiệm vụ cơ mật, hắn sao có thể bởi vì ý nghĩ cá nhân của mình mà nhiễu loạn công việc của nàng?

Ngày hôm sau đến Nam thư phòng hắn vẫn chưa mở miệng, thì hoàng thượng đáng ghét lại nói.

“Bây giờ thì đúng rồi chứ? Yên tâm, trăm lập tức chuẩn tấu, dù sao thân phận của công chúa Đông Nguyệt đến nay vẫn đáng nghi, người từ quan, ngược lại cho trăm ám hiệu, trăm, sáng tỏ rồi.”

“Thần không có ý định từ quan, đây là thư gấp năm trăm dặm từ đại doanh Tây Bắc, xin hoàng thượng lập tức xem qua, đừng tiếp tục phân tâm vì chuyện không quan trọng, để tránh lỡ chánh sự.”

Một khắc kia, miệng hắn mặc dù nói như vậy, thật ra thì đã sớm kinh tâm táng đảm, bởi vì nếu hoàng thượng nghi ngờ thân phận công chúa của Nam Cung Yến, thì sự an toàn của người nắm giữ nhiều cơ mật như nàng tuyệt đối đáng lo.

Nhưng khoảnh khắc kia, hắn mới rốt cuộc hiểu rõ, có lẽ hắn có thể trọn đời không gặp nàng, nhưng không thể để nàng tổn thương mấy may, cho nên hắn cũng vô pháp lừa mình dối người nữa.

Dù sao vô luận báo ình như thế nào, khắc chế mình như thế nào, hấn đều xác xác thật thật yêu say đắm nữ tử mang danh phận thê tử ở cạnh mình, yêu đến ghi lòng tạc dạ, không cách nào tự kiềm chế, cho dù hấn từ đầu đến cuối đều hiểu, nàng ở cạnh hấn, là vì khiến vương triều Nam Cung của nước Hoa Tuất được vững vàng, vì không tiếp tục để tai họa tái diễn, mà chưa bao giờ rời bỏ hấn.

Bắt đầu động lòng từ khi nào, Hạ Lan Ca Khuyết cũng không rõ, hấn chỉ biết, lần đầu đánh nhau với nàng, hấn chỉ nhờ sự thông minh và bản lĩnh gọn gàng của nàng, lần đầu ăn thức ăn nàng làm, hấn đã hoàn toàn kinh ngạc vì thủ nghệ của nàng, lần đầu tặng quà theo sở thích cho nàng, hấn đã không dờ mắt được vì nụ cười thỏa mãn của nàng, lần đầu hoan ái với nàng thì bị phản ứng ra vẻ lão luyện, lại thật ra non nớt của nàng hoàn toàn đầu độc.

Hấn bị dụ dỗ cho nên vì dễ nhìn thấy luôn mặt nhỏ nhắn vui thích của nàng, mà không để ý nàng bị hấn giằng co cả đêm mệt mỏi, dăm cố ý lợi dụng việc trúng thuốc, dùng tay đùa bỡn nàng từng lần một, khiến nàng non nớt không ngừng nức nở ở trong lòng hấn, khiến hấn nhìn rõ tất cả vẻ mặt động lòng trên khuôn mặt nhỏ của nàng, nghe rõ nàng giọng nói lúc vui thích vô cùng mềm mại ngọt ngào, sau đó còn cố ý để cho nàng ngấm rõ chứng cứ nàng từng vui thích trong lòng hấn, khiến nàng mắc cỡ mà trở nên đẹp đẽ động lòng người.

Hấn vĩnh viễn không quên được, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ mà ngốc nghếch của nàng vào lúc sáng sớm nàng tỉnh lại trong lòng hấn, cùng với câu “Hết bận đừng quên trở về sớm chút” mà hấn chưa từng nghĩ sẽ có người nói với hấn tự nhiên thế.

Nhưng hấn cũng vĩnh viễn không quên được, khi hấn thấy nàng giao “Hiên Viên Vọng” cho nhị hoàng tử nước Cao Hôi, cũng cười ngọt ngào thì thỉnh thoảng tự đứng lại vô cùng ghen tỵ, cho nên hấn cố ý không đón “Hiên Viên Vọng” đó, mà mặc nó vỡ vụn ở trước mắt nàng khiến nước mắt nàng rơi không ngừng. . . .

Hấn động lòng vì nàng, nhưng hấn biết, lòng của nàng không ở bên cạnh hấn.

Bởi vì vô luận hấn đối đãi nàng như thế nào, nàng cũng không sao cả, chỉ cần có thể ổn định hoàng triều Nam Cung, dù nàng giao thứ quý báu nhất cho hấn, dù nàng bị người trong thiên hạ hiểu lầm, mà hấn lại hoàn toàn không phát một lời hoàn toàn phải sạch, còn khiến người khác có không gian tưởng tượng để nghĩ luận, nàng cũng không sao cả.

Thật ra thì hấn hiểu được, nữ tử thông minh, tuyệt mỹ lại kiên nghị như nàng, nhất định sẽ không thích nam tử mưu kế thâm sâu, có tiếng xấu bên ngoài lại tàn tật như hấn, nhưng cho dù như thế, hấn vẫn thích nàng, lặng lẽ hy vọng xa vời ở đáy lòng sẽ có một ngày, nàng sẽ nhìn hấn một cái giống Hạ Lan Nguyệt “cực thiện” nhìn hoàng thượng, cho đến khi phát hiện bộ dáng nhếch nhác nhất của mình đã bị nàng thấy hết, thì hoàn toàn vỡ mộng.

Mặc dù lúc chuyện xảy ra, tâm trí mình hỗn loạn, nhưng hấn không phải người ngu, tự nhiên biết khi hấn liên tiếp chịu hết đau khổ ở địa ngục đó là ai hóa giải tất cả đau đớn trong lòng và trên cơ thể cho hấn, giúp hấn toàn thân mà lui, sau cùng, chôn vùi tất cả chuyện ác mà “hồn ác” trong cơ thể Hạ Lan Nguyệt từng làm và nàng ở trên đỉnh núi yên tĩnh đầy tuyết trắng, lại càng không dính líu chút nào.

Vậy mà, mặc dù mộng đã vỡ, hấn vẫn muốn làm gì đó cho nàng, dù sớm biết nàng không để ý cũng thế.

Lại ẩn vào thật sâu lần nữa, đáy hồ lạnh lẽo, Hạ Lan Ca Khuyết nhìn xuống sự đau đớn và lạnh lẽo do nước mang đến, để tìm Hiên Viên Vọng đã bị ông cụ ở ven hồ ném xuống đây, bởi vì người chế tạo Hiên Viên Vọng có biệt danh “Tâm trạng không tốt không làm, thời gian không đúng không làm, địa điểm không hợp không làm, không muốn làm cũng không làm”, không chịu làm tiếp cho hấn một cái giống như đúc, khi không muốn nhìn thấy bóng dáng đáng ghét của hấn tiếp tục yên lặng đứng ngoài phòng chờ, nên ném một cái khác vào trong hồ, sau đó nói cho hấn biết, đời này ông ta chỉ làm hai cái, nếu muốn, thì tự xuống nhặt!

Cho nên hấn tới, tìm ba ngày đêm ở trong hồ này cũng không có buông tha.

Không biết lặn bao lâu trong cái hồ nước lạnh mà người ta chỉ nghĩ đến đã thấy lạnh, rốt cuộc, Hạ Lan Ca Khuyết phát hiện chỗ sâu đáy nước xa xa có một ánh sáng nho nhỏ.

Không để ý tay chân cơ hồ đông cứng, hấn cố gắng bơi xuống, sau đó, cầm chặt Hiên Viên Vọng đó trong tay.

Nhưng lúc hần muốn bơi lên, đột nhiên, vết thương ở sườn phải của hần không biết bị cái gì xẹt qua mà vỡ ra, khiến lòng hần rét lên, càng cố gắng bơi lên bờ thì chân lại bị rút gân.

Không được, thật vất vả mới tìm được, hần nhất định phải đưa cho nàng, nhất định phải!

Nhịn xuống đau đớn, Hạ Lan Ca Khuyết dùng hết toàn lực bơi lên trên, chỉ không biết vì sao, vô luận hần ra sức hoạt động đôi tay như thế nào, mặt hồ vẫn cách hần thật là xa, thật là xa, xa đến hần cơ hồ nhìn không rõ.

Khi trước mắt Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi trở nên tối đen thì đột nhiên, hần nghe được một âm thanh mơ hồ hồ, không biết rốt cuộc có tồn tại thật hay không lại vang lên phía trước hần -

“Chống đỡ, tuyệt đối không thể từ bỏ.”

Từ bỏ? Thật ra hần chưa từng muốn buông tay, chỉ là có lúc hần không làm nổi. . . .

Nghe được câu này, hần liền cười khổ ở đáy lòng.

Nhưng ít ra, điều hần muốn làm đã làm được, cho nên, khi cảm thấy phổi sắp nổ tung, sườn phải và chân phải đau phồng giống như lửa đốt, khoe miệng cũng chậm rãi tiết ra một vệt máu thì hần dùng lực mở to mắt, dùng tâm nhìn đã sớm không thấy rõ phía trước nhìn qua một mảng tối đen, đưa tay trái cầm “Hiên Viên Vọng” ra phía trước, môi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng “Xin làm ơn giao nó cho. công chúa Đông Nguyệt nước Hoa Tuất. Yến nhi của ta. Nam Cung Yến.”

“Chưa từng thấy đứa trẻ nào ngốc thế, vết thương cũ khắp người còn chưa lành, mà dám lặn xuống cái hồ sâu vậy, nếu không phải Phi Yên tỷ dẫn theo A Nhân thuộc tộc cá am hiểu nước đi xuống đáy nước tìm cổ mộ, vừa vặn phát hiện đứa nhỏ này cũng ở gần, nên lặng lẽ đi theo hần, thì làm sao có thể. . . .”

“Lão già thối tha kia cũng quá đáng rồi, tại sao có thể lừa gạt đứa nhỏ ngốc này c, trong nhà ông ta rõ ràng có một đồng!”

“Yên tâm, ta đã lấy cấp bảo bối trong nhà của lão già kia, nếu không nói xin lỗi, thì sẽ không trả ông ta cái nào!”

Khi bên tai truyền đến tiếng người nhỏ nhỏ thì Hạ Lan Ca Khuyết không biết mình ở phương nào chậm rãi mở hai mắt ra, sau đó trông thấy một mỹ phụ áo trắng diện mạo cực đẹp sau khi phát hiện hần mở mắt ra, lập tức đi tới bên cạnh hần dò mạch cho hần. “Hiên Viên Vọng. . . .” Thần trí vừa thoáng tỉnh táo, Hạ Lan Ca Khuyết lập tức ngồi dậy hỏi.

“Mạng của người quan trọng hay là thứ đồ rởm này quan trọng?” Chỉ thấy mỹ phụ áo trắng kia hung hăng nhìn hần chăm chăm một hồi lâu, rồi đột nhiên xoay người, nhận lấy Hiên Viên Vọng do người ngoài cửa sổ đưa vào, cảm hướng về phía hần, “Đây, trả lại cho người.”

“Không cần, cảm ơn.”

Hạ Lan Ca Khuyết lại không có đón lấy, chỉ gật gật đầu với mỹ phụ mặc áo trắng, bởi vì lúc này hần nhìn quanh, trông thấy đám tuấn nam mỹ nữ trong nhà ngoài nhà vừa nghe thấy hần tỉnh lại, mỗi ánh mắt đều lập tức nhìn về phía hần, hơn nữa các phong cách đều xuất chúng, nhớ đến các “a di, di trượng” mà Nam Cung Yến thỉnh thoảng nói tới, hần liền chợt hiểu thân phận của bọn họ, và quan hệ mật thiết với Nam Cung Yến.

Quá khứ hần từng nghĩ không ra, nghĩ không ra thế gian này rốt cuộc sao lại có một đám “kỳ nhân đặc biệt” như thế, không chỉ có thể khiến Nam Cung Yến có cơ hội mưa dầm thấm đất từ nhỏ, còn dạy nàng biết tuyệt kỹ, hôm nay, đáp án đã rõ.

Đây là “Tây Kinh Thập Tam Tuyệt” và các vị hôn phu danh chấn bốn phương của nước Thượng Vu.

Khó trách, khó trách có thể nuôi dưỡng ra cô gái độc lập, đặc biệt như Nam Cung Yến, hần sớm nên nghĩ tới.

“Không cần? Đùa gì thế! Đồ vật này người đã quên mình đổi lấy, người nói không cần là không cần?” Nghe được lời Hạ Lan Ca Khuyết nói, mỹ phụ áo trắng ngược lại nhún vai, mặt không vui nhìn hần chăm chăm.

“Không, ý của ta là, xin các vị trực tiếp giao cho. . . .” Biết được lời của mình làm cho người ta hiểu lầm, Hạ Lan Ca Khuyết lập tức giải thích.

“Chúng ta không phải người chuyển đồ của người!” Không đợi Hạ Lan Ca Khuyết nói xong, một mỹ phụ khác trên mặt thoa phấn thật dày cũng bắt đầu nhìn hấn chăm chăm.

“Xin lỗi, ta không có ý này. . . .”

“Chúng ta đang nghe ý đó!”

Khi càng ngày càng nhiều mỹ phụ vây quanh mình, một đám nam nhân thì ở ngoài cửa sổ nhìn hấn cười vui, Hạ Lan Ca Khuyết quyết định bỏ qua giải thích. Sau khi biết được ý nghĩa quan trọng của bọn họ đối với Nam Cung Yến, hấn trừ ngoan ngoãn câm miệng, còn có thể như thế nào?

Dù sao nếu không có bọn họ, sẽ không có Nam Cung Yến ngày nay, huống chi, hấn còn là người khi dễ cháu gái bảo bối mà bọn họ vẫn đặt ở trong lòng bàn tay thương yêu, nếu bọn họ muốn trách cứ hấn, hấn căn bản không lời nào để nói.

“Được, cậu ta không tự mình tặng, thì chúng tớ vật này không quan trọng, mà không quan trọng, thì bỏ đi!”

Trông thấy Hạ Lan Ca Khuyết sẽ không lên tiếng, áo trắng mỹ phụ hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, ném thứ đó ra ngoài cửa sổ..

Vừa nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Lan Ca Khuyết rất sợ “Hiên Viên Vọng” cuối cùng lại bị ném vụn, cái gì cũng không kịp nghĩ đã muốn bay ra ngoài, nhưng thân thể hấn còn chưa có nhảy lên, liền bị người ta điểm huyệt, sau đó yên lặng bị người ta kéo về giường.

“Ai cho người dậy? Nằm cho ta. . . .”

“Ta phải đi tìm.” Hạ Lan Ca Khuyết không thể động, nói.

“Người dám đứng lên tìm xem, tìm được chúng ta sẽ ném nữa!”

“Ta sẽ tìm thêm.” Hấn còn nói.

“Ta lại ném!”

“Ta lại tìm.” Hấn vẫn không buông tha nói.

“Cả tặng cũng không dám mình tự tay tặng, để người tìm được thì như thế nào?”

Khi lời nói lạnh lùng truyền vào trong tai Hạ Lan Ca Khuyết, lòng hấn liền đau, nhin không được chậm rãi nhắm đôi mắt lại. Lời này không hề nói sai, dù thật sự tìm được đồ rồi, thì hấn thật có can đảm tặng sao? Có mặt mũi mà tặng à. . . .

“Nghỉ ngơi thật tốt cho ta, nếu dám xuống giường lung tung, xem chúng ta thu thập người thế nào!” Khi Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi nhắm mắt lại, hấn cũng đồng thời cảm thấy nhiều chỗ huyệt vị trên người đồng thời truyền đến cảm giác hơi nóng, rồi sau đó, ý thức của hấn từ từ mơ hồ, cuối cùng, khắc chế không được ngủ mất.

Sau khi Hạ Lan Ca Khuyết ngủ, thì trông mắt của mỹ phụ áo trắng nhẹ nhàng băng lại vết thương trên người hấn, trở nên thật dịu dàng, mà bọn nam tử lục tục vào nhà, cũng mỉm cười, nữ tử thì ngẩn lẹ.

“Dáng dấp quả thật anh tuấn như lời đồn đãi. . . . Không, thậm chí điệu bộ còn anh tuấn hơn ba phần.”

“Bản lĩnh cũng không thành vấn đề, càng hơn ta năm đó.”

“Các người nói cũng đúng, nhưng sự kiên cường và cứng cỏi của đứa nhỏ này mới là tuyệt vời, đạo này, muốn tìm nam nhân như vậy cũng không dễ dàng.”

“Tiểu Yến thật không hổ là cháu gái giỏi của chúng ta, nam nhân tốt một người trong vạn người như vậy, nó không chỉ gặp được, còn khiến cậu ta vì nó không cần cả mạng.”

“Nhưng các người phát hiện không, đứa nhỏ này mặc dù thông minh đến vừa mở mắt liền phát hiện thân phận của chúng ta, và đoán được quan hệ với tiểu Yến, nhưng lại hoàn toàn không có phát giác chúng ta đang đùa hấn, còn không ngừng nghĩ che giấu cái chân bị thương, như rất sợ chúng ta ghét bỏ nó!”

“Đứa nhỏ ngốc thật là khờ quá đáng yêu, cứ nhiên sợ chúng ta không thích nó đấy. Phải biết, dù tiểu Yến coi trọng đầu gấu, chúng ta cũng sẽ yêu thương đầu gấu kia, huống chi, cậu ta còn đáng yêu hơn đầu gấu gấp vạn lần. . . .”

10. Chương 10

Tuyết rơi lất phất như lông ngỗng bay nhẹ nhàng thành từng mảnh xuống trên cành khô, trên hồ băng, và trong hoàng cung to lớn cũng gần như không có ai đi lại, trong phòng bếp ở gian nhà khách trong phủ công chúa, có một bóng dáng yếu điệu gầy hơn trước rất nhiều đứng ở trong đó. “Ừm. Thật là nóng!”

Tất cả bài biện bên trong phòng cũng không có cái gì thay đổi, Nam Cung Yến lại bị bỏng tay lần nữa, bởi vì hơn phân nửa thời gian nàng đều quên độ lửa, chỉ ngày ngốc đứng ở trước lồng hấp ngăn người.

Dùng nước lạnh ngâm ngón tay có chút ửng hồng, khi nhìn từng món ngon mà mình vô ý thức làm ra, Nam Cung Yến không khỏi cười khổ.

Không biết sao lại không sửa được thói quen này, biết rất rõ rằng hấn sẽ không tới nữa, nàng lại vẫn chuẩn bị thật nhiều món ăn hấn thích, còn làm nhiều loại bánh ngọt thêm đường nữa. . . .

Nhìn cả bàn món ăn mà mình căn bản ăn không hết, tròn mắt Nam Cung Yến có chút mơ hồ, bởi vì khi chân tướng rõ ràng, mặc dù biết được nội tình không có bao nhiêu người, Cần quý phi cũng được thông báo là bệnh chết, nhưng sau ba tháng nghỉ phép, trở về kinh sư làm việc được nửa tháng rồi thì Hạ Lan Ca Khuyết rốt cuộc cũng không đến phủ công chúa nữa.

Vốn nên như thế chứ? Từ đầu đến cuối, đều là một mình nàng tự mình đa tình!

Dù sao từ lúc bắt đầu, nàng đã hiểu ở trong suy nghĩ của hấn, nàng chỉ là một diễm thám không tiếc lấy “Thân” để đạt được tình báo có lợi, đợi bọ hấn đều chiếm được vật mình muốn, tự nhiên phải chia ra, căn bản không cần lưu luyến.

Nhưng vì sao, cả công phu mặt ngoài cũng không làm? Trải qua bốn năm, mỗi tháng gặp mặt hai lần vào mừng một, và mười lăm, ở trong lòng hấn thật không tồn tại bất cứ ý nghĩa gì sao? Hay không có Hạ Lan Ca Nguyệt trên thế gian, thì với hấn mà nói, đã không còn hi vọng rồi.

“Ta đói rồi.”

Đang lúc Nam Cung Yến cúi thấp đầu, cắn chặt môi dưới không để cho nước mắt nhỏ xuống thì đột nhiên, một giọng nói do quen thuộc từ tính từ phía sau nàng truyền đến.

“Người.”

Nghe giọng nói cứ như thuộc về kiếp trước vang lên sau lưng, Nam Cung Yến bỗng dừng sững sốt, rất lâu sau đó sau mới chậm rãi quay đầu lại, sau đó trông thấy một bóng trắng sáng ngời và ấm áp.

Đó là Hạ Lan Ca Khuyết, một Hạ Lan Ca Khuyết ăn mặc hoàn toàn hợp với số tuổi và khí chất của hấn.

Hấn đang thu ô về, trên người khoác một cái áo khoác lông màu trắng, mái tóc dài vốn được cẩn thận tỉ mỉ buộc theo quy tắc dưới nón quan, giờ phút này đổi thành kiểu tóc giản dị xõa nhẹ nhàng sau ót, tóc mái không còn được chải ép sát ra sau, mà để tự nhiên rũ xuống hai bên trán hấn.

Hấn không có nhìn nàng, sau khi dẹp xong cái ô lại tự mình cởi áo khoác màu trắng xuống treo qua một bên, mà càng làm cho nàng giật mình là, trong tay hấn không có cây trượng luôn chống, áo trong áo khoác cũng không phải màu đen đậm, mà là một bộ áo dài màu xanh có viền xanh đậm, kèm với áo ngắn màu nâu đỏ nhạt, và quần dài, chân mang một đôi giày nâu đỏ nhạt, cổ áo hơi mở ra, còn lộ ra sợi dây da trang sức màu nâu đỏ nhạt có khảm đá xanh.

Ngắm nhìn Hạ Lan Ca Khuyết luôn âm trầm, nghiêm túc, hôm nay lại thanh thản và anh tuấn bức người, Nam Cung Yến cơ hồ ngây dại, nhưng một hồi lâu sau nàng lại vội vã chuyển mắt đi, “Ta. . . . Biết, người đến phòng khách đợi đi.”

Nhìn phản ứng mở to mắt theo bản năng của Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết bắt đầu lo lắng, âm thầm thở dài một hơi xong, rồi chậm rãi xoay người bước tới phòng khách.

Tối nay, hẳn quả thật cố ý chăm chút cách ăn mặc, dù sao lúc trước hẳn căn bản không có ý định, cũng không có hứng thú lưu ý mặc quần áo gì, búi tóc thế nào, chỉ cần áo sạch sẽ, thoải mái liền đủ, ngoài ra, vì xây dựng sắc mặt không chút thay đổi, và hình tượng cao ngạo không nhận người thân của mình, hẳn từ trước đến giờ luôn mặc quần áo màu đen đậm, chưa bao giờ từng mặc quần áo sáng ngời như tiên thế này.

Nhưng đúng là vẫn còn thiếu chút, không thể bỏ hình tượng cũ được. . . .

Vô luận cố gắng như thế nào, muốn cho bộ dáng của mình không cách quá xa so với các di tượng của nàng, dù vẫn xa xa không kịp, nhưng ít nhất có thể khiến nàng quên đi hình tượng lúc trước mà chính hẳn cũng thấy khó chịu, nhưng hôm nay xem ra, sự cố ý này cũng vô ích.

Cũng được, cứ như vậy, cũng chỉ có thể như vậy, đợi ăn xong món ăn nàng tự làm lần cuối, giao đồ cho nàng xong, đời này, hẳn cũng sẽ không quấy rầy nàng nữa. . . .

Mặc dù người ở phòng bếp, nhưng mắt Nam Cung Yến căn bản không thể rời bỏ Hạ Lan Ca Khuyết trong phòng khách, nàng nhìn hẳn như có điều suy nghĩ lảng lảng ngồi ở bên cạnh bàn tám góc, mặt hướng ngoài cửa sổ, hơi híp mắt nhìn tuyết rơi ngoài phòng.

Hắn. . . . Vì sao lại tới? Tại sao lại mặc trang phục như vậy?

Có phải lát nữa hẳn còn phải đến nơi nào quan trọng không, có người quan trọng cần gặp, nhưng tuyết lại không ngừng, cho nên mới phải tạm thời đi vào tránh tuyết một lát, nhân tiện làm ấm thân thể, làm ấm dạ dày.

Khi đang suy nghĩ lung tung, thì nhớ tới câu “Ta đói rồi” nên Nam Cung Yến, vội vàng ngừng suy nghĩ viễn vông của mình, hết sức nhanh chóng hâm nóng thức ăn đã lạnh, sau đó đi vào đại sảnh trong tiếng tim đập cuồn cuộn không dứt, dọn món ăn lên giống như thường ngày, sắp xếp bát đĩa xong, rồi nhìn hẳn chậm rãi giờ đưa lên.

“Người không. . . . Đói bụng sao?” Nam Cung Yến vốn chỉ muốn lảng lảng nhìn hẳn ăn cơm, ngồi yên lặng ước chừng một nén nhang xong, thì nhin không được mở miệng hỏi nhỏ.

Nơi này rõ ràng đều bày món ăn hẳn thích nhất, nhưng mỗi món ăn hẳn chỉ gấp 2, 3 thìa, ngay cả một câu cũng không nhiều lời, mà trông hẳn như vậy, nàng thật luống cuống tay chân rồi.

Là thủ nghệ của nàng lui bước? Hay khẩu vị của hẳn thay đổi? Hay thật ra thì hẳn căn bản từ đầu tới đuôi cũng chưa từng thích ăn mấy món này?

Phản ứng trước kia của hẳn, có phải chỉ là vì ghen ghét nàng, để điều tra lai lịch của nàng, mới giả vờ. . . .

“Cho người, cảm ơn.”

Đang lúc Nam Cung Yến tâm hoảng ý loạn không ngừng phỏng đoán vì sao hôm nay Hạ Lan Ca Khuyết vẫn không có mở miệng thì rốt cuộc hẳn đã nói chuyện. Hẳn từ trong ngực móc ra một vật đặt lên bàn xong, liền chậm rãi đứng lên.

“Chuyện này. Người? !”

Nhìn “Hiên Viên Vọng” hôm nay cái chuôi biến thành xanh đậm trên bàn mà hẳn đã từng không chút lưu tình mặc nó vỡ tan trước mắt hai người, nhìn lại bộ dáng ăn hết liền muốn rời đi của hẳn, Nam Cung Yến chợt đứng lên, xoay người sang chỗ khác nắm quyền khe hô, “Nếu ta muốn vật này, tự ta sẽ đi tìm, không cần người xen vào việc của người khác!”

Không muốn nói chuyện gay gắt vậy, nhưng nàng không nhịn được, bởi vì nàng rõ cuộc hiểu rõ vì sao hẳn tới, mà sau khi hiểu rõ, thì trái tim lại vỡ tan.

Thì ra hần đến trả nàng một phần tình, trả lại phần tình vì nàng bảo vệ bí mật của Hạ Lan Nguyệt, thậm chí giải nỗi đau đớn cho hần ở trong sơn động.

Nàng không cần hần làm chuyện này để báo đáp ân tình, được không? Bởi vì đó là chuyện do chính nàng muốn làm, được không!

Hần thật sự cho rằng nàng không biết hần về kinh, rồi ở trong nhà dưỡng thương rất lâu? Hần thật sự cho rằng nàng không biết, vì cái Hiên Viên Vọng này, hần thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn?

Không sai, nàng thích Hiên Viên Vọng, thích đến không buông tay, nhưng hần có hiểu, có một nguyên nhân rất lớn, là bởi vì đó là hần tặng cho nàng.

Đã từng, đáy lòng nàng có một hi vọng, hi vọng sẽ có một ngày, khi quan hệ của họ không còn đối địch, khi đáy lòng hần không còn đau đớn, khi hần lại xuất hiện trước mắt nàng lần nữa thì nàng có thể hỏi hần, có nguyện ý cùng đi với nàng, tìm một cái Hiên Viên Vọng khác không.

Nàng muốn nhất, chẳng qua là vai kẻ vai với hần.

Nàng không muốn hần giống như đối đãi Hạ Lan Nguyệt, gánh hết tất cả sai lầm và trách nhiệm lên người mình, sau đó để cho nàng an tọa trong căn phòng ấm áp, an toàn, thoải mái, cô độc chờ đợi hần.

Nàng biết hần nhớ Hạ Lan Nguyệt, nhưng nàng thật không phải là Hạ Lan Nguyệt chuyện gì đều cần người khác bảo vệ, nàng là nàng! “Ta biết rõ tự nàng có thể tìm, cũng nhất định tìm được nó. Nhưng trừ làm như vậy, ta thật sự không biết nên làm thế nào mới có thể khiến nàng đặt ta trong lòng, để cho nàng nhớ ta, nhớ tới ta, vĩnh viễn đừng quên ta.”

Nghe lời nói tức giận của Nam Cung Yến, nhìn đôi vai mảnh khảnh không ngừng phát run của nàng, Hạ Lan Ca Khuyết chậm rãi nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn lại, bởi vì nếu nhìn nữa, tim của hần nhất định sẽ tê liệt.

Hần vẫn biết nàng thích Hiên Viên Vọng, thích đến không buông tay, mà hần, càng thích trông mắt sáng trong và nụ cười dịu dàng của nàng khi dùng Hiên Viên Vọng.

Chính là bởi vì biết được nàng nhất định sẽ mang vật này ở bên cạnh, hần mới sẽ không chú ý vết thương còn chưa lành trên người mình, chỉ vì mau sớm tìm được nó, sau đó chờ đợi nàng mỗi lần cầm trên tay thì có thể nhớ đến hần, thỉnh thoảng sẽ nhớ hần.

Nhưng hình như, hần vẫn nghĩ sai rồi, sai khi cho rằng chỉ cần tìm được Hiên Viên Vọng, nàng ít nhất còn có thể liếc hần thêm một cái, thậm chí cười ngọt ngào với hần giống như với nhị hoàng tử nước Cao Hôi.

“Thật xin lỗi, ta đi nha.”

Sau khi khàn giọng nói xong câu đó, Hạ Lan Ca Khuyết lẳng lặng chuẩn bị xoay người rồi đi thật nhanh chóng, cũng chỉ có thể như vậy.

“Chờ!”

Nam Cung Yến bởi vì nghe được câu nói trước của Hạ Lan Ca Khuyết mà hơi sửng sốt, đang hoài nghi mình có nghe lầm hay không, khi phát hiện hần thật muốn rời đi, vội vàng xoay người lại kêu hần, “Chàng. Muốn ta đặt chàng ở trong lòng, nhớ chàng, nhớ tới chàng?”

“Cả đời của ta, chưa bao giờ từng nghĩ tới mình sẽ gặp được một nữ tử đặc biệt như nàng.”

Không dám nhìn Nam Cung Yến, cho nên Hạ Lan Ca Khuyết chỉ có thể nhìn về một góc phòng, sau đó bĩu môi cười tựa như tự giễu, nhưng nụ cười này thật khổ sở và thê lương, “Ta rõ ràng đã đoạt sự thanh bạch của nàng, nhưng nàng căn bản không quan tâm. Ta nhiều lần vì mục đích của mình mà độc ác tổn thương nàng, lợi dụng nàng... nàng vẫn không quan tâm. Nhưng cho dù như thế, ta vẫn hy vọng xa vời, có một ngày, nàng cũng có thể nhìn ta như tiểu Cẩn nhìn hoàng thượng, nhưng sau khi để nàng thấy ta nhếch nhác như thế, ta.”

Lời nói, lại không nói được hết, bởi vì Hạ Lan Ca Khuyết đã không biết nên nói những gì rồi, dù sao hẳn thật từng hy vọng xa vời như thế, thật nghĩ như vậy, nhưng sau khi nàng vừa gặp hắn đã dời mắt, thì tất cả hy vọng xa vời, đều không còn tồn tại.

Dù sao nữ tử thông minh, động lòng người lại tinh xảo đặc sắc giống như nàng, từ nhỏ bên cạnh đã vây quanh một đám nam tử xuất sắc khác thường, một người “không nhận người thân” trong miệng người đời như hắn, làm sao có thể khiến nàng nhớ tới, mà còn ngày ngốc nhìn hắn chứ?

“Đúng là chàng rất nhếch nhác, nhưng chàng có biết, khi đó chàng so với chàng ở bất cứ lúc nào cũng làm cho ta muốn đến gần, muốn chạm vào, muốn triu mến. . . .”

Nhìn sự khổ sở và bi thương ở đáy mắt Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến vừa nói vừa tiến lên, sau đó lẳng lặng đứng ở trước người hắn, giơ hai tay lên, nhẹ nâng gương mặt không dám đối diện nàng của hắn, nhón chân lên, hôn vào môi hắn, không ngừng hôn nhẹ lên đôi môi khép chặt hơi phát run của hắn, hôn đến nước mắt của nàng cũng chảy xuống hốc mắt, vẫn không có dừng lại.

Hắn rốt cuộc nghiêm khắc yêu cầu, và đối đãi mình cỡ nào?

Nam tử giống như hắn, là hi vọng của tất cả cô gái trên thế gian, nếu không, nàng làm sao hoàn toàn đánh mất trái tim mình cho hắn?

Nhất thời nhếch nhác thì đã sao? Nhất thời khốn kh, thì như thế nào?

Hắn chỉ thấy được sự nhếch nhác và khốn khó của mình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến sự dịu dàng và kiên cường đối trời đập đất phía sau sự nhếch nhác và khốn khó kia.

Hắn thật là ngốc, thật là nốc, ngốc đến khiến nàng. Thật yêu, thật yêu.

“Nàng. . . .” làm sao cũng không ngờ Nam Cung Yến có thể hôn mình, và nói ra lời nói làm cho người ta mừng như điên với hắn, nhưng Hạ Lan Ca Khuyết không biết mình có hiểu lầm hay không, nên chỉ dám nhẹ nhàng ôm hông của nàng, sau đó hôn lên từng giọt nước mắt trên trán nàng. “Đừng khóc.”

“Sao chàng không nghĩ tới, khi chàng gặp Nam Thanh ta có thời gian an bài thuộc hạ đi ngăn nàng ấy, thì làm sao không có thời gian tìm nữ nhân khác tới giải độc của chàng? Còn có. Khi chàng ở trong động, người có thể giải độc tình cho chàng, thế gian này lại không phải chỉ có mình ta, ta cần gì phải.”

Khi Hạ Lan Ca Khuyết hôn nhẹ gò má nàng, nhưng chỉ vờn vện hôn nhẹ, và cánh tay ôm nàng càng lúc càng cứng ngắt, nghĩ tới phản ứng chậm lụt của hắn khi tỏ tình trước mặt Nam Thanh, Nam Cung Yến hơi đỏ mặt cúi đầu đưa môi tới gần hắn nhẹ nhàng nói ra.

“Tại sao?” Nghe được lời nói có ngụ ý của Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết thật chưa từng nghĩ tới điểm này, khàn giọng hỏi trong tiếng tim đập hoàn toàn cuồng loạn.

“Bởi vì dù không muốn thừa nhận, nhưng ta, chính là không hy vọng nữ nhân khác sẽ được chàng ôm vào lòng. . . .” Trong phòng khách tràn ngập mùi hương thức ăn ngon không có tiếng người, chỉ còn dư lại tiếng thở nhẹ của hai người đang kích tình ôm hôn.

Cảm thấy Hạ Lan Ca Khuyết đã động tình, nhưng vẫn có điều cố kỵ nên chỉ hôn nàng, hồi tưởng quá khứ hẳn luôn bởi vì thuốc mới có thể ôm nàng, Nam Cung Yến nhẹ nhàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, chậm rãi cầm bàn tay của hắn, đặt lên bầu ngực đầy đà của mình ——

“Chàng. Không phải đói bụng sao? Ăn trước. Được không?”

“Nàng phải biết, sức ăn của ta rất lớn, cho nên khi nàng nói lời này, thì phải hiểu dù ở nơi nào, chỉ cần ta đói rồi, đều phải cho ta ăn no, còn phải mặc ta cần ta cứ lấy?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngượng ngùng vừa nhu mì đỏ tươi của Nam Cung Yến, đôi tay Hạ Lan Ca Khuyết mặc dù không hề cử động, nhưng đã đưa môi tới bên tai của nàng nói ra.

“Ta sẽ. Hết sức —— a!”

Lời còn chưa trả lời xong toàn bộ, Nam Cung Yến liền phát hiện mình đã bị ôm lấy, cũng bị ôm tới trên bệ cửa sổ trong phòng nàng, rồi sau đó, khi nàng còn chưa có ngồi vững vàng thì dây lưng đã bị kéo ra, áo

ngực cũng bị đẩy lên cao, để cho bầu ngực tuyết trắng mềm mại ngạo nghễ ưỡn lên của nàng, lồ lộ bại lộ trong không khí ẩm áp, trước mắt Hạ Lan Ca Khuyết.

“Chàng. . . .” Không thể ngờ được khi hấn kích tình sẽ là bộ dạng này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Yến mắc cỡ đỏ bừng, vì lời nói to gan và cử động trêu chọc hấn của mình vừa rồi.

“Nàng có tự giác không?”

Dùng ngón tay nâng cằm Nam Cung Yến lên, Hạ Lan Ca Khuyết nhìn dáng vẻ mê người của nàng, khăn khăn nói ra rồi hung hăng hôn nàng thật sâu, khi hôn nàng đồng thời bàn tay hoàn toàn ôm chặt hai bầu ngực đầy đà của nàng, không ngừng xoa bóp qua lại, dè ép, sau đó khi người trước mắt càng lúc càng thở gấp, rên rỉ dồn dập,ngọt ngào thì chậm rãi dời môi đến khóe mắt của nàng, lông mày nàng, gò má nàng, cuối cùng ngậm vành tai của nàng, lại liếm láp vành tai của nàng, và đâm đầu lưỡi vào lỗ tai nàng khuấy nhẹ!

“Ừ a. Ca Khuyết.”

Khi thân thể bởi vì sự vỗ về chơi đùa của Hạ Lan Ca Khuyết mà nóng lên, tê dại thì trừ không ngừng khe rên, Nam Cung Yến lại nói không ra những lời khác.

Nàng chưa từng thấy hấn làm càn như vậy, mà vừa nghĩ đến tối nay hấn bởi vị khát vọng đối với nàng mà càn rỡ như thế, lòng của nàng lại không khỏi vừa ngọt vừa xấu hổ, hai bầu ngực bị bàn tay của hấn nhẹ nhàng xoa lấy vừa trường vừa đau và ngứa.

Khi môi hấn chậm rãi từ vành tai hôn dọc xuống theo cái cổ trắng nõn của nàng, hôn qua đôi vai mảnh khảnh, xương quai xanh, bầu ngực, tới gần đầu vú, thì hấn lại chỉ dùng đầu lưỡi liếm bên ngoài quầng vú của nàng, làm thế nào cũng không chịu đụng chạm đầu vú nhạy cảm đã sớm bởi vì hấn mà chậm rãi căng thẳng, đứng thẳng của nàng thì Nam Cung Yến có chút khó nhịn cong lên vòng eo.

“Ừmh.”

“Thân thể thật đầy đà, nhưng phản ứng lại thật trẻ trung, công chúa diễm thám của ta, nàng không phải là diễm thám đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc sao?”

Nhìn gương mặt đỏ tươi, mắt hạnh híp lại, dáng vẻ hơi khom người xuống của Nam Cung Yến, làm cho bầu ngực tuyệt đẹp của nàng càng thêm mê người, thì Hạ Lan Ca Khuyết cố ý không ngừng hà hơi vào hai quả ngọc hồng mê người của nàng, nhưngkhông trực tiếp đụng chạm.

“Chàng!”

Không ngờ từ trước đến giờ hấn luôn nghiêm túc mà lại nói ra lời này để chọc nàng, Nam Cung Yến mắc cỡ giương tay nhỏ muốn đẩy hấn ra, nhưng hấn lại cầm hai tay của nàng, giơ lên cao tới trên đầu xong, hấn lại tiếp tục liếm láp và hà hơi quanh người, làm cho toàn thân nàng tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, mà hấn vẫn không chịu bỏ qua.

Phía dưới, sớm bởi vì hấn mà hơi ướt, hoa kính càng bởi vì khát vọng hấn mà dâng lên cơn đau đốn nhỏ, khi toàn thân cũng bởi vì hấn mà run rẩy, mà tê dại, nhưng hấn lại vẫn không chịu tiến thêm một bước thì Nam Cung Yến nhịn không được nữa xoay đi khuôn mặt nhỏ nhắn, “Chàng không muốn ta cứ nói thẳng, không cần khi dễ —— a a!”

Hấn đang cố ý khi dễ nàng, sao trước kia nàng không phát hiện tính tình đáng ghét này của hấn!

Khi trong phòng không ngừng vang vọng lên tiếng nước nổ, Nam Cung Yến rốt cuộc hơi hiểu ra rồi, bởi vì nàng còn chưa nói hết, hấn đã một hớp ngậm lấy viên ngọc hồng bên phải của nàng dùng sức mút vào, nhè ra, một tay kia thì xoa nắn hoa anh đào đỏ bên trái của nàng, làm cho hai bầu ngực của nàng căng đau, tê dại vô cùng, chất mật phía dưới càng khắc chế không được trào ra, hoàn toàn dính ướt quần lót của nàng.

“Ta thích khi dễ nàng như vậy, có thể không?”

Nhìn Nam Cung Yến trước người bởi vì không ngừng phát run mà lộ ra sóng mắt mê người, nhìn con người mê ly bởi vì hấn mà hoàn toàn động tình của nàng, Hạ Lan Ca Khuyết nhẹ nhàng cưỡi ra quần lót dưới váy nàng, che bàn tay lửa nóng trên vườn hoa nóng bỏng của nàng.

“Chàng. . . . Không phải có bệnh, không động vào nữ tử. . . .” nhìn con người cũng động tình, và thâm thúy không thể thâm thúy hơn của Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến cực thẹn nhìn đi chỗ khác.

“Ta xác thực bị tàn tật, có một cái đùi phải vĩnh viễn không thể tự nhiên như người thường, cùng với căn bệnh chỉ thích đụng chạm và khi dễ cô gái ta yêu, ta như vậy, nàng còn muốn không?” Bàn tay khê vuốt ve hai chân thon dài trơn mềm nõn nà của Nam Cung Yến ở dưới váy, Hạ Lan Ca Khuyết nhìn dung nhan được khắc ở chỗ sâu trong đáy lòng mình, khàn giọng nói.

“Chàng. . . .” Chưa từng nghĩ tới Hạ Lan Ca Khuyết sẽ để ý cái chân bị thương của hắn như thế, Nam Cung Yến ngoái đầu nhìn lại ngấm nhìn gương mặt anh tuấn nghiêm túc mà ngốc nghếch của hắn, sau đó rũ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, vừa thẹn thùng vừa xấu hổ nhẹ nhàng cong lên, cũng tách ra song chân của mình ở trước mắt hắn. “Không muốn chàng. . . . thì ta muốn ai?”

Nghe câu trả lời của Nam Cung Yến, thấy nàng nguyện ý hoàn toàn giao mình cho hắn, Hạ Lan Ca Khuyết lộ ra một nụ cười cực kỳ vui vẻ, nhẹ nhàng hôn môi nàng một cái, liền kéo ghế dựa bên cạnh qua ngồi xuống, cởi giày của nàng xuống, từ ngón chân của nàng bắt đầu hôn lên, rồi sau đó là mu bàn chân, rồi sau đó là chân nhỏ, đầu gối, bắp đùi, rồi tới khóm hoa ướt át say lòng người của nàng.

Hắn đầu tiên là dùng ngón tay nhẹ nhàng vạch ra, căng ra cánh hoa xinh đẹp mềm mại của nàng, rồi sau đó đưa đầu lưỡi ra, liếm qua mỗi một khe hở giữa cánh hoa của nàng, cũng vòng quanh qua lại bốn phía nhụy hoa đã sớm sưng đỏ của nàng, cuối cùng mới mút chặt liếm láp nhụy hoa đã ướt đẫm, lại càng không quên dùng sức mút tất cả chất mật thơm dưới người nàng.

“A a. . . . Ca Khuyết.”

Khi một cơn run rẩy mãnh liệt từ môi lưỡi hắn xông thẳng lên lộn tóc thì cả thân thể Nam Cung Yến cũng mềm nhũn, một cơn kích thích vô cùng không ngừng len lỏi khắp người nàng, căn bản không chịu nổi hắn lại yêu thương nàng như thế, trừ thét lên tên của hắn, thì đã quên hết mọi thứ. . . .

Bụng dưới của Nam Cung Yến lẫn quần dòng áp lực quen thuộc, theo đầu lưỡi của Hạ Lan Ca Khuyết linh động liếm láp tất cả chỗ mẫn cảm của nàng, thì không ngừng tăng cao, khi đầu lưỡi hắn dùng sức đâm vào hoa kính đã sớm hơi đau vì khát vọng hắn, cũng bắt đầu càn rỡ xoay tròn đâm chọc trong đó, vả lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sâu thì trừ nắm chặt làn váy của mình, cong người lên điên cuồng ngâm nga mặc hắn định đoạt, nàng hoàn toàn không còn năng lực chống cự.

“Ca Khuyết. A a. ĐỪNG.”

Nhưng khi tần số co rút của hoa kính càng lúc càng cao, và cơ hồ gần như tới giới hạn thì Nam Cung Yến lại bắt đầu kháng cự, bởi vì nàng muốn hắn chân chánh, nàng muốn hoàn toàn kết hợp với hắn, mà không phải cô đơn để hắn lấy lòng nàng như vậy nhưng Hạ Lan Ca Khuyết không có để ý tới nàng, chỉ nhẹ nắm tay nhỏ của nàng, sau đó đầu lưỡi càng điên cuồng đâm vào bên trong, khiến nàng đạt được cao trào trong hư vô mờ mịt.

Khi khoái cảm vui thích nổ tung ở trong thân thể, cũng thật lâu không có bình phục thì Nam Cung Yến mặc dù cảm nhận được thân thể vui vẻ, nhưng lòng của nàng lại hơi chua xót, khóe mắt cũng ngấn lệ.

Bởi vì đây không phải thứ nàng muốn. Vì sao hắn không chân chính muốn nàng?

“Nha đầu ngốc. . . .” Sau khi cao trào, Hạ Lan Ca Khuyết ôm Nam Cung Yến với khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp như hoa xuân, nhưng khóe mắt lại rưng rưng để lên giường, lau nước mắt của nàng xong thì nhẹ nhàng thở dài, sau đó cởi áo ngoài của mình ra.

“Tại sao?” Nhìn Hạ Lan Ca Khuyết với lọn tóc ướt đẫm, bắp thịt toàn thân căng thẳng, Nam Cung Yến lấm bầm hỏi.

“Nếu tối nay ta càn rỡ, nàng tất nhiên sẽ thụ thai. Ta mặc dù yêu hài nhi, nhưng lại càng. . . .”

Nằm xuống bên cạnh Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết hôn gương mặt của nàng một cái, sau đó không dám đến gần nàng mà xê dịch ra sau, nhìn nàng cười khổ, “Khứu giác của ta khác hẳn với người thường, mùi trên người nàng biến hóa một chút, ta liền phát hiện.”

Khi rốt cuộc giải được câu đố vì sao Hạ Lan Ca Khuyết nhận ra thân phận thật của nàng, cũng hoàn toàn hiểu tối nay vì sao hắn khắc chế như thế thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Yến cũng hoàn toàn đỏ hết.

Bởi vì ngụ ý của hắn là, hắn không muốn nàng thụ thai tối nay, bởi vì hắn còn muốn tận tình hoan ái với nàng. . . .

“Không muốn ta liền nói thẳng. . . .”

Làm thế nào cũng không ngờ hắn có tâm tư này nên mới cố nén khát vọng với nàng, vừa nghĩ ở bên nàng khiến hắn hoàn toàn điên cuồng, thế mà hắn lại còn lý trí, và nghĩ đến sự chịu đựng đau khổ của hắn giờ phút này, Nam Cung Yến lại khó được tùy hứng.

Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, quỳn rũ liếc hắn một cái xong, đôi tay đặt trên giường, nhẹ nhàng quỳ lên, khiến bầu ngực vốn đầy đặn của nàng càng thêm hấp dẫn, hai viên ngọc hồng mê người theo động tác của nàng mà có chút rung rung, rồi sau đó, nàng quay người lại, kéo làn váy lên, nhẹ giơ mông trắng lên, lộ ra buội hoa bởi vì hắn mà còn hơi ướt, cùng với đôi chân trắng nhỏ còn dính mật dịch của nàng, chậm rãi bò tới bên giường —

“Khiến người ta ướt át như vậy, khó chịu như vậy, muốn chàng như vậy, mà chàng lại muốn quay đầu. . . . A!” Đột nhiên bị ôm lấy, một thứ lửa nóng khổng lồ cứ rần rần, cứ không báo động từ phía sau đâm vào hoa kính trơn trượt lại khít khao nhỏ hẹp của nàng, đạt đến chỗ sâu nhất lại rút ra, bị va chạm như cơ hồ xâm nhập linh hồn khiến thân thể Nam Cung Yến hoàn toàn mềm yếu, chỉ có thể bất lực rên rỉ, cả người nhẹ nằm trên giường không ngừng thở gấp.

“Còn gì nữa không?” Nhìn Nam Cung Yến quỳn rũ mê người như thế, biết được đáy lòng nàng đang suy nghĩ gì nhưng Hạ lan Ca Khuyết vẫn cố ý hỏi, sau đó chậm rãi cởi áo của mình xuống, lộ ra lồng ngực trần trụi kiên cố.

“Không phải chàng nói nếu tối nay chàng. . . .”

Ngắm nhìn đôi mắt thâm thúy đã sớm hiểu rõ cơn động tình của nàng của Hạ Lan Ca Khuyết, nghĩ đến sự đoạt lấy làm nàng luống cuống vừa rồi của hắn, cùng với tất cả xảy ra sau đó, Nam Cung Yến thật thẹn, hai tay vịn cột giường muốn đứng lên, muốn thoát khỏi tầm mắt nóng bỏng muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nhưng nàng vừa mới đứng lên, lại phát hiện hắn lại tiến tới gần nàng, sau khi bức nàng tới góc tường không còn đường lui, thì hung hăng hôn nàng, lúc hôn nàng, một tay cũng ôm eo của nàng, một tay giang chân của nàng lên, dùng sức thẳng lưng, rồi lại rút lui.

“A a. Ca Khuyết.”

Khi hoa kính nhỏ nhỏ lại bị xô xuyên qua thật sâu và tràn đầy, thân thể vì vậy mà hoàn toàn run rẩy, tê dại, nhưng hắn vẫn lại ời đi, thì Nam Cung Yến đứng không vững nhẹ nhàng ngã trên đệm lông đầy trên đất, cảm giác chất mật dưới người mình càng xông mạnh ra, thấm ướt cả làn váy nàng. . . .

“Vô luận nàng muốn cái gì, ta cũng sẽ cho nàng.”

Cởi ra hết toàn bộ quần áo trên người nàng, cũng cởi hết quần áo còn dư lại trên người Nam Cung Yến ra, Hạ Lan Ca Khuyết nhẹ nhàng ôm lấy cô gái có tròng mắt hoàn toàn mê ly, cả thân thể lại nở rộ kiều diễm vì hắn, đặt nàng nằm ở trên giường, giống như đối đãi với trân bảo quý giá nhất trên đời, dịu dàng hôn toàn thân nàng, càn rỡ vuốt ve tất cả bộ vị nhạy cảm trên người nàng, sau đó khi nàng không ngừng nhẹ giọng rên rỉ, hô tên của hắn thì vịn hông của nàng, dùng đầu gối tách ra chân của nàng, đưa hết mình vào trong hoa kính mê người chờ đợi đã lâu của nàng, một lần lại một lần, xâm nhập vào sâu.

“Nàng có biết nguyên nhân ta rõ ràng tin chắc nàng là công chúa thật, nhưng cũng không nguyện chứng thực không?”

Nhìn Nam Cung Yến kiều diễm như hoa ở dưới thân mình, hơn nữa tuyệt mỹ đến mức khiến hắn một đời một kiếp cũng không quên được, Hạ Lan Ca Khuyết đặt nàng ở tư thế quỳ, cầm chặt bầu ngực mê người của nàng, nâng ông trắng của nàng, từ sau lưng đâm thứ cứng rắn không thể cứng rắn hơn của mình vào hoa kính nhỏ nhỏ tồn tại vì một mình hắn, sau đó khi hoa kính mê người đó càng lúc càng co rút nhiều hơn

và nhanh hơn, thì vươn tay ra cầm lấy cái kính của nàng đặt ở trước giường, điều chỉnh góc độ xong liền bắt đầu mạnh mẽ thẳng lưng.

“Vì sao. A a.”

Khi thân thể bị Hạ Lan Ca Khuyết không ngừng mạnh mẽ đoạt lấy, điểm mẫn cảm ở chỗ sâu trong hoa kính bị vuốt ve đến cực hạn nhất, rốt cuộc cuồng bạo trong nháy mắt thì trông mắt Nam Cung Yến tối sầm lại, thân thể căng thẳng, chỉ có thể để khoái cảm khổng lồ ngọt ngào, và sự vui thích mê người vô cùng dẫn nàng lên trời, sau đó khi một dòng nước nóng cực mạnh cọ rửa chỗ sâu nhất cơ thể nàng thì điên cuồng rên rỉ.

“Bởi vì trên người nàng quả thật có ấn ký, nhưng ấn ký này chỉ xuất hiện khi nàng bị ta đùa giỡn lên đến cao triều.”

Không ngừng kéo dài cao triều của Nam Cung Yến, gia tăng sự vui thích của nàng, khi ở sau lưng nàng chậm rãi xuất hiện một ấn ký thì Hạ Lan Ca Khuyết chỉ vào kính, khàn giọng nói.

“Cái gì.”

Mặc dù trông mắt đã mê ly, nhưng Nam Cung Yến vẫn hơi nghiêng qua, nhìn phần dưới eo của mình ở trong kính, thật như hần đang nói, chỗ đó xuất hiện ấn ký chỉ thuộc về hoàng tộc Nam Cung, nhưng khi nàng ngẩng ấn ký kia, rồi lại trông thấy toàn bộ quá trình mắc cỡ hần chiếm hữu mình như thế nào, thì hình ảnh kia khiến mặt nàng đỏ lên, hoa kính căng thẳng, sau đó ở trong con người yêu say đắm của hần, lại đạt được cao triều một lần lại một lần. . . .

Cả đêm này, Nam Cung Yến bị Hạ Lan Ca Khuyết điên cuồng đùa bỡn, đoạt lấy, cao triều, cho đến sắc trời không rõ, hần mới rốt cuộc nguyện ý thả nàng.

“Về sau không cho phép chàng thế nữa. . . .” Khi thân thể mềm nhũn, giọng nói hoàn toàn nghẹn, bị ôm vào trong ngực Hạ Lan Ca Khuyết thì Nam Cung Yến thì thào nói ra.

“Xin lỗi.” Nhìn vòng đen dưới mắt, bộ dáng mảnh mai của Nam Cung Yến, và tất cả dấu vết hần để lại trên người nàng, gương mặt tuần tú của Hạ Lan Ca Khuyết hơi đỏ lên, “Chờ đứa bé sinh hạ xong, ta bảo đảm nhất định sẽ khắc chế chính ta.”

“Chàng đợi được lâu như vậy?” Tựa trong vòm ngực kiên cố, Nam Cung Yến yêu kiều liếc hần một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng động lòng người.

“Ta. . . . Có thể đợi, cũng nhất định sẽ đợi.” Nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung Yến, Hạ Lan Ca Khuyết lại hôn gò má nàng, rồi không muốn buông tay. “Bởi vì là nàng.”

“Đồ ngốc. Thế gian này có loại thuốc có thể uống” ôm nhẹ cổ Hạ Lan Ca Khuyết, Nam Cung Yến đỏ mặt đưa môi đến bên tai hần nhẹ nhàng nói ra, “Chờ muốn hoài thai thì đừng thuốc.”

“Tối nay nàng có uống?” Nghe vậy Hạ Lan Ca Khuyết ngẩn người, nhưng hần vẫn bình tĩnh hỏi.

“Ừ, từ lần đầu ở vườn Đông Nguyệt. Ta vẫn.” Vốn chỉ muốn trả lời vấn đề của Hạ Lan Ca Khuyết, nhưng lúc phát hiện mình lại nhất thời lỡ miệng, để lộ ra bí mật này, Nam Cung Yến liền xấu hổ xoay người đi không chịu mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đáng chết, nàng cũng biết, đối với lão hồ ly này một khắc cũng không thể buông lỏng phòng bị!

“Xin lỗi, Yến nhi, là ta không tốt, là ta không hiểu chuyện.” Ôm chặt Nam Cung Yến cào lòng, bởi vì nghĩ đến quá khứ, nên Hạ Lan Ca Khuyết thật có chút áy náy, nhưng trong áy náy lại mang theo sự vui mừng và đau lòng, “Nàng. uống vì ta?”

Hạ Lan Ca Khuyết quả thật áy náy, áy náy khi đó mình chỉ lo đoạt lấy thân thể đẹp đẽ của nàng, căn bản không lo đến chuyện sau này, càng áy náy mình lại khiến người hồn nhiên như nàng, nhiều lần vì hần mà dâng ra mình, và sử dụng phương thức như vậy để bảo vệ mình.

Nhưng khiến hần mừng rỡ và đau lòng là khi hần đã rất lâu chưa từng xuất hiện trước mắt nàng, cũng không còn bị ai bức hiếp, nàng lại vẫn tiếp tục uống, chỉ sợ có một ngày hần lại xảy ra chuyện, thậm chí

giống như tối nay, không nói một tiếng đã xuất hiện ở trước mặt nàng, còn vô cớ điên cuồng giữ nàng cả đêm. . . .

“Không phải, mới không phải uống vì chàng! Đừng quên, ta chính là diễm thám trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tự nhiên tùy thời đều phải chuẩn bị xâm nhập trại địch. . . . Ủ a. Ca Khuyết.”

“Ừ, đúng, bản thân mình phải tùy thời chuẩn bị xâm nhập trại địch, bởi vì ta tất phải trở thành kẻ địch vĩnh viễn duy nhất trong cuộc đời nàng. Ta không nói sai chứ, công chúa diễm thám đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lại chỉ thuộc về một mình ta.”

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tham>